IRA LEVIN
Sărutul dinaintea morții

Ira Levin s-a născut în New York, pe 27 august 1929, într-o familie de evrei. Şi-a făcut studiile la Horace Mann School şi la New York University, unde s-a specializat în filosofic şi literatură engleză. După absolvire, cel care avea să devină un maestru al intrigilor cu suspans şi mister a început să scrie scenarii de film şi televiziune. *Sărutul dinaintea morții* a fost romanul cu care a debutat, în 1952, la doar douăzeci şi doi de ani. Cartea a fost un succes, recompensat în 1954 cu Premiul Edgar pentru cel mai bun roman de debut. Romanul a avut parte de două ecranizări, prima în 1956, cu Robert Wagner şi Joanne Woodward în rolurile principale şi a doua în 1991, cu Matt Dillon şi Sean Young. Ecranizări de succes au avut încă trei romane ale autorului: *The Boys From Brazii, The Stepford Wives* şi *Sliver*. Cunoscut mai ales ca autor de *thrillers* de prima mâna, Ira Levin este deopotrivă dramaturg şi textier. Cea mai cunoscută piesă scrisă de Levin este *Deathtrap,* spectacolul reuşind performanța de a fi jucat cel mai mult timp pe Broadway. In 1982, *Deathtrap* a fost transpusă pe ecrane, cu Christopher Reeve şi Michael Câine în rolurile principale.
Sărutul dinaintea morții le propune cititorilor un joc al minții, construit după toate regulile unui *thriller* în care nimic nu este întâmplător. Intriga se dezvoltă gradat în jurul planurilor unui tânăr extrem de inteligent, Bud Corliss, pe care farmecul personal şi lipsa de scrupule îl ajută să treacă peste orice pentru a obține ce vrea. Când viața îi scoate în cale două surori, Dorothy şi Ellen Kingship, cu tot cu averea pe care o deține tatăl lor, mintea lui Corliss este tentată de ipoteze care nu exclud crima. Ceea ce Corliss ignoră este efectul de bumerang de la care nu fac excepție nici cele mai inteligente mişcări ale sale.

PARTEA ÎNTÂI **DOROTHY**
Pentru părinții mei
Persoanele şi faptele prezentate în această carte sunt ficțiuni; orice asemănare cu indivizi şi evenimente reale e total neintenționată din partea autorului. Acelaşi lucru e valabil şi pentru locurile descrise -cu excepția unor locuri de interes din New York City -, ele fiind imaginare, fără să existe intenția autorului de a reprezenta anumite locuri.

Planurile lui mergeau ca pe roate, al dracului de bine, iar acum *ea* avea de gând să i le zădărnicească. Ura irupse în el inundându-l, încleştându-i fălcile. Dar era apărat; luminile erau stinse.
Iar ea continua să plângă în întuneric, cu obrazul apăsat pe pieptul lui gol, cu lacrimile şi răsuflarea ei fierbinți ca focul. Ar fi vrut s-o împingă de pe el.
în cele din urmă, fața lui se relaxa, îşi petrecu brațul pe după umărul ei, mângâind-o pe spate. Era cald, sau mai degrabă mâna lui era rece; totul în el era rece, îşi dădea acum seama; transpirase la subsuori, iar picioarele îi tremurau aşa cum făceau întotdeauna atunci când lucrurile o luau razna, găsindu-l neajutorat şi nepregătit. Rămase nemişcat un moment, aşteptând

să-i treacă frisoanele. Cu mâna liberă trase pătura în jurul umerilor ei.
- Plânsul nu va rezolva nimic, spuse el cu blândețe. Supusă, ea încercă să se oprească din plâns, respirând cu
pauze mari. Se frecă la ochi cu marginea tocită a păturii.
- Nu e decât... că m-am abținut atât de mult. Ştiam de mai multe zile... de săptămâni întregi. N-am vrut să spun nimic până n-am fost sigură...
Mâna de pe spatele ei era mai caldă.
-* Nu poate fi vorba de o greşeală?
îi vorbea în şoaptă, deşi nu era nimeni altcineva în casă.
-Nu.
- în câte luni eşti?
- Cel mult două luni? spuse ea, ridicându-şi capul de pe pieptul lui, iar în întunecimea camerei, el îi simțea ochii ațintiți asupra lui.
- Ce-o să facem? întrebă ea.
- Nu i-ai spus doctorului numele tău adevărat, nu-i aşa?
- Nu. Deşi şi-a dat seama că mint. A fost groaznic...
- Dacă tatăl tău va afla asta vreodată...
Ea coborî din nou capul, repetând întrebarea, vorbind în pieptul lui. „Ce-o să facem?", apoi aşteptă răspunsul lui.
El îşi schimbă un pic poziția, în parte pentru a sublinia ceea ce avea să spună, în parte în speranța că o va încuraja să se mişte, fiindcă greutatea ei pe pieptul lui devenise apăsătoare.
- Ascultă, Dorrie, spuse el, ştiu că vrei să-ți spun că ne vom căsători numaidecât - mâine. Şi vreau să mă însor cu tine. Mai mult decât orice în lume. Jur pe ce am mai sfânt că vreau. Făcu o pauză, plănuindu-şi vorbele cu grijă. Trupul ei, ghemuit în jurul lui, era nemişcat, atent. Dar dacă ne căsătorim aşa, fără ca eu să-l fi întâlnit pe tatăl tău înainte, iar apoi copilul apare după şapte luni... Ştii ce va face.
- Nu poate face nimic, protestă ea. Am împlinit optsprezece ani. Aici nu trebuie să ai mai mulți ani pentru asta. Ce-ar putea face?
- Nu mă gândesc la o anulare sau ceva în genul ăsta.
- Atunci ce? Ce vrei să spui? insistă ea.
- E vorba de bani, spuse el. Dorrie, ce fel de om e? Ce mi-ai spus tu despre el - el şi sfintele lui principii morale? Mama ta face o singură greşeală; el află despre asta opt ani mai târziu şi divorțează, divorțează de ea fără să-i pese de tine şi de surorile tale, fără să-i pese de sănătatea ei şubredă. Ei bine, ce crezi că îți va face? Va uita că exişti. Nu o să mai vezi o lețcaie.
- Nu-mi *pasă,* zise ea cu sinceritate. Crezi că-mi pasă?
- Dar mie-mi pasă, Dorrie. Mâna lui reîncepu s-o mângâie cu blândețe pe spate. Nu pentru mine. Jur pe ce am mai sfânt că nu pentru mine. Pentru tine. Ce se va alege de noi? Va trebui să abandonăm amândoi şcoala; tu, pentru copil, eu, ca să mă angajez. Şi unde aş putea să mă duc? Sunt încă un tip cu doi ani de facultate şi fără diplomă. Ce-o să fiu? Funcționar? Sau vreun muncitor soios într-o moară de textile sau altceva?
- Nu contează...
- Ba contează. Nici nu ştii cât de mult contează. N-ai decât nouăsprezece ani şi-ai avut bani toată viața. Nici nu ştii ce înseamnă să n-ai bani. O să vrem să ne omoram unul pe celălalt într-un an.
- Nu... nu... n-am ajunge acolo!

- Bine, ne iubim atât de mult că nu ne vom certa niciodată. Dar unde suntem? într-o cameră mobiiată, cu draperii de hârtie? Mâncând spaghetti şapte seri pe săptămâna? Dacă o să ajungi să trăieşti în halul ăsta voi şti că e vina mea... Rămase tăcut câteva momente, apoi termină pe o notă foarte calmă, îmi voi face o asigurare pe viață, apoi o să sar în fața unei maşini.
Ea începu să plângă din nou.
El închise ochii vorbind ca în vis, intonând cuvintele într-o litanie liniştitoare.
- Am planificat totul atât de frumos. Aş fi sosit la New York vara asta şi m-ai fi prezentat lui. Aş fi putut face în aşa fel încât să mă placă. Mi-ai fi spus ce îl interesează, ce-i place, ce-i displace... Se opri brusc, apoi continuă: Iar după absolvire ne-am fi căsătorit. Sau chiar vara asta. Ne-am fi putut întoarce aici în septembrie pentru ultimii doi ani. Un apartament micuț pentru noi doi, chiar lângă campus...
Ea îşi săltă capul de pe pieptul lui.
- Ce încerci să faci? pleda ea. De ce-mi spui toate astea?
- Vreau să înțelegi cât de frumos, cât de minunat ar fi fost.
- Sigur că înțeleg. Nu crezi că înțeleg? Plânsul îi făcea vocea să sune schimbată. Dar sunt gravidă. Sunt în luna a doua.
După aceea tăcere, ca şi cum nişte motoare invizibile s-ar fi oprit brusc.
- încerci să te speli pe mâini? Să fugi de mine? Asta încerci să faci?
- Nu! Dumnezeule, nu, Dorrie!
O prinse de umeri şi o trase spre el până când fața ei ajunse în dreptul ochilor lui. -Nu!
- Atunci ce faci cu mine? *Trebuie* să ne căsătorim acum! N-avemde-ales!
- Ba avem, Dorrie! spuse el.
îi simțea trupul încordat, lângă al lui. Ea scoase o şoaptă terifiantă: „Nu!" - începând apoi să-şi scuture capul cu violență.
- Ascultă, Dorrie! pleda el, ținând-o de umeri. Nici o operație. Nimic în genul ăsta. O prinse de bărbie cu o mână, ținându-i capul rigid. Ascultă! Aşteptă până răsuflarea ei sălbatică se linişti. E un tip în campus, Hermy Godsen. Unchiul lui are o farmacie pe Universității colț cu 34th Street. Hermy vinde tot felul de chestii. Ne-ar putea face rost de nişte pastile.
îi dădu drumul bărbiei. Ea rămase tăcută.
- înțelegi, iubito? Trebuie să încercăm! E foarte important!
- Pastile... zise ea pierdută, ca şi cum ar fi fost vorba de un cuvânt nou.
- Trebuie să încercăm. Poate va merge de minune. Ea scutură din cap, cu o disperare confuză.
- Oh, Doamne, nu ştiu... El o strânse în brațe.
- *Baby,* te iubesc. Nu te-aş lăsa să iei ceva ce ți-ar putea face rău.
Ea se prăbuşi lângă el, tâmpla ei zbătându-se în dreptul umărului lui. Nu ştiu... Nu ştiu...
- Ar fi atât de minunat... spuse el mângâind-o. Un apartament numai al nostru... fără să mai aşteptăm ca afurisita de gazdă să plece la cinema...
- Cum... spuse ea în final... de unde ştii că îşi vor face efectul? Dacă nu au nici un efect?
El inspiră adânc.
- Dacă nu-şi fac efectul - o sărută pe frunte, pe obraz şi în colțul gurii - dacă nu-şi fac efectul, ne căsătorim imediat şi să-l ia naiba pe tatăl tău şi

Kingship Copper Incorporated. Iți jur că aşa vom face, *baby.*
Descoperise că îi plăcea să i se spună „baby". Când îi spunea „baby", ținând-o în brațele lui, putea s-o facă să accepte
10
aproape orice. Se gândise la asta şi ajunsese la concluzia că avea de-a face cu răceala pe care o resimțea față de tatăl ei.
Continua s-o sărute foarte tandru, adresându-i cuvinte blânde şi calde şi într-un minut ea se linişti şi se destinse.
Fumară împreună o țigară, Dorothy ținând-o mai întâi între buzele lui, apoi între ale ei, iar o strălucire roşcată şi efemeră îi lumina părul moale şi blond şi ochii mari căprui.
Apoi întoarse capătul care ardea spre ochi, rotindu-l de jur-împrejur, înainte şi înapoi, desenând cercuri şi linii de un portocaliu viu în întuneric.
- Pun pariu că ai putea hipnotiza pe cineva aşa, spuse ea. Apoi făcu gesturi largi, plimbând țigara în dreptul ochilor lui. în acea lumină palidă, mâna ei firavă desena arabescuri.
- Eşti sclavul meu, îi şopti ea, cu buzele aproape de urechea lui. Eşti sclavul meu, supus total puterii mele! Trebuie să-mi asculți toate poruncile!
Era atât de drăguță încât el nu se stăpâni să nu zâmbească. După ce terminară țigara, el îşi privi discul luminos al ceasului. Făcând semn cu mâna în fața ochilor ei, intona:
- Trebuie să te îmbraci. Trebuie să te îmbraci pentru că e zece şi douăzeci şi trebuie să te întorci la cămin la ora unsprezece.
Se născuse la Menasset, la periferia oraşului Făli River, statul Massachusetts; singurul copil al unui tată petrolist într-una dintre morile textile din Făli River şi al unei mame care, uneori, când banii se împuținau, trebuia să accepte comenzi de croitorie acasă. Erau de origine engleză, cu unele gene franțuzeşti sădite pe parcurs, locuind într-un cartier populat în mare parte de portughezi. Pentru tatăl lui, asta n-a constituit un motiv de îngrijorare, însă pentru mama sa, da. Era o femeie nefericită şi plină de amărăciune care se
11
măritase tânără, aşteptând mult mai mult de la soțul ei decât profesiunea de petrolist.
Devenise de tânăr conştient de faptul că era chipeş. Oaspeții de duminică îl copleşeau cu exclamații - părul lui atât de blond, ochii atât de albaştri -, însă tatăl era mereu prezent, dând din cap dezaprobator în direcția entuziaştilor. Părinții lui se certau foarte des, de regulă în privința timpului şi a banilor pe care mama îi aloca fiului.
Pentru că mama lui nu-l încurajase niciodată să se joace cu copiii din cartier, primele zile de şcoală au constituit o agonie de nelinişti. Subit devenise un membru anonim al unui larg grup de băieți, unii dintre ei făcând băşcălie de hainele lui impecabile şi de atenția evidentă de a evita bălțile din curtea şcolii, într-o zi, când nu mai rezistase, s-a dus direct la liderul celor care făceau haz şi l-a scuipat pe pantofi. Bătaia care a urmat a fost scurtă şi sălbatică, iar în final, el trona pe pieptul liderului lungit pe spate, trosnindu-l cu capul de pământ. Apoi a apărut un profesor care i-a despărțit. După aceea, totul a fost în regulă, în cele din urmă a acceptat ca liderul grupului să devină unul dintre prietenii săi.

La şcoală primea note bune, ceea ce o făcea pe mama lui să radieze de mândrie, ba chiar căpătase unele laude din partea tatălui, cumva împotriva voinței lui. Notele chiar s-au îmbunătățit după ce s-a mutat lângă o fată urâtă, dar foarte inteligentă, căreia îi căzuseră atât de bine unele săruturi pe fugă încât uita să-şi mai acopere caietul de teză din timpul examenelor.
Zilele de şcoală au fost cele mai fericite din viața lui; fetele îl plăceau pentru şarmul şi trăsăturile lui; profesorii îl plăceau pentru că era atent şi politicos, dând din cap aprobator atunci când afirmau lucruri importante, zâmbind atunci când încercau glume nesărate; iar față de băieți îşi manifesta îndeajuns de convingător antipatia atât față de fete, cât şi față de profesori, încât şi băieții îl plăceau. Acasă era un zeu. în cele din urmă, tatăl lui a cedat, alăturându-se mamei într-o admirație deferentă.
Când a început să iasă cu fete, a făcut-o cu cele din cartierul bogat al oraşului. Părinții s-au certat din nou din
12
cauza banilor primiți de el săptămânal şi a celor cheltuiți pe hainele lui. însă certurile erau scurte, tatăl împotrivindu-se doar cu jumătate de gură. Mama începuse deja să vorbească despre o posibilă căsătorie cu fiica unui om bogat. Desigur, o spunea doar în glumă, însă de mai multe ori.
A ajuns preşedintele clasei înainte de absolvirea liceului, promovând cu a treia medie la matematica şi ştiințe naturale, în albumul clasei a fost consemnat drept cel mai bun dansator, cel mai popular elev şi cu cele mai multe şanse de a reuşi în viață. Părinții lui au dat o petrecere la care au participat mulți tineri din cartierele înstărite ale oraşului.
Două săptămâni mai târziu a fost încorporat.
în primele zile de instrucție s-a scăldat în gloria pe care o lăsase în urma lui. Dar apoi, realitatea i-a înghițit aura de ființă aparte, iar el a descoperit că autoritatea impersonală din armată era mult mai degradantă decât primii ani de şcoală. Iar aici, dacă s-ar fi dus să-i scuipe bocancii sergentului, probabil că şi-ar fi petrecut restul vieții într-un buncăr. A blestemat sistemul absurd care îl repartizase la infanterie, unde era înconjurat de indivizi bădărani, de idioți cititori de benzi desenate. După o vreme a început şi el să le citească, dar asta numai pentru că îi era imposibil să se concentreze asupra *Annei Karenina* pe care o adusese cu el. Şi-a făcut câțiva prieteni, făcând cinste cu câteva beri şi inventând biografii amuzante pline de obscenități şi fantasmagorii pentru toți ofițerii. Disprețuia tot ceea ce ar fi trebuit să învețe sau să realizeze.
Când a fost trimis la Sân Francisco, a vomitat tot drumul peste Pacific, dar ştia că asta era din cauza doar în parte tangajului. Era sigur că urma să fie ucis.
Pe o insulă încă parțial ocupată de japonezi, se rătăcise de ceilalți membri ai companiei lui, rămânând înspăimântat în mijlocul junglei tăcute, avansând disperat când într-o direcție, când într-alta, nefiind sigur încotro ar fi fost în siguranță. Se auzi pârâitul unei puşti, un glonte îi trecu pe lângă ureche. Țipete de păsări spintecară aerul. Se prăbuşi pe
13

burtă, rostogolindu-se sub un boschet, bolnav de certitudinea faptului că acesta era momentul morții lui.

Țipetele de pasăre se stinseră. Văzu un licăr undeva într-un copac, realizând că acolo trebuia să fie trăgătorul de elită. Se pomeni târându-se pe burtă, trăgându-şi puşca cu o mână. Trupul îi era scăldat de o sudoare rece, vie; picioarele îi tremurau atât de tare încât era sigur că japonezul auzea frunzele care foşneau sub ele. Puşca avea o tonă.
în cele din urmă ajunse la vreo zece metri de copac şi, privind în sus, distinse mogâldeața pitită acolo. Ridică puşca, ținti şi trase. Corul de păsări se auzi țipând. Copacul rămase nemişcat. Apoi, brusc, căzu o puşcă de sus, apoi îl văzu pe celălalt alunecând anevoie pe o liană, căzând la pământ cu mâinile ridicate; un bărbat mic şi galben, grotesc, acoperit de frunze şi crenguțe, cu buzele scoțând un cârâit terifiant.
Ținând țeava puştii îndreptată spre japonez, se ridică în picioare. Japonezul era la fel de speriat ca el; fața galbenă îi era scuturată de convulsii sălbatice, iar genunchii cuprinşi de friguri; de fapt mai speriat, fiindcă porțiunea din față a pantalonilor japonezului era mai închisă la culoare, o pată care se mărea vizibil.
Privi cu dispreț ființa aceea prăpădită. Picioarele lui se întăriră. Nu mai transpira. Puşca îşi pierduse greutatea, devenind o extensie a brațelor, imobilă, ațintită asupra caricaturii tremurătoare a omului care se confruntase cu el. Bâiguiala japonezului căpătase acum un ton de rugăminte. Degetele gal-bene-maronii desenau în aer mici gesturi de implorare.
Destul de încet, apăsă pe trăgaci. Nu se mişcă din loc în urma reculului. Insensibil la lovitura patului puştii în umărul său, privi atent cum o gaură neagră-roşie înfloreşte pe pieptul japonezului. Micuțul om se prăbuşi greblând cu mâinile pământul junglei. Țipetele păsărilor răsunară ca o mână de cărți colorate aruncate în aer.
După ce examina trupul inamicului ucis vreme de un minut sau două, se întoarse pornind mai departe. Pasul lui era la fel de sigur şi de uşor ca atunci când traversase scena sălii de spectacole a liceului pentru a-şi lua diploma în primire.
14
A primit o lăsare la vatră onorabilă în 1947, plecând din armată cu medaliile Steaua de Bronz şi Inima Stacojie şi cu mențiunea unui fragment de schijă localizat într-un țesut subțire dintre coaste, întorcându-se acasă, află că tatăl său murise într-un accident de maşină.
I s-au oferit o serie de slujbe în Menasset, dar le-a respins pentru că nu promiteau foarte mult. Banii din asigurarea pe viață a tatălui erau suficienți pentru traiul mamei care, în plus, îşi mai lua ceva de cusut acasă, aşa că după două luni de admirație din partea orăşenilor şi cei douăzeci de dolari pe săptămână primiți de la guvernul federal, se hotărâse să plece la New York. Mama lui s-a împotrivit, dar el avea de-acum douăzeci şi unu de ani, chiar dacă de-abia îi împlinise, aşa că făcu ceea ce dorea. Unii dintre vecini s-au arătat surprinşi că nu intenționa să meargă la facultate, mai ales că statul urma să-i plătească spezele, însă lui i se părea că facultatea n-ar fi constituit decât o stație inutilă pe drumul succesului de care era sigur că îl aştepta.
Prima lui slujbă în New York a fost la o editură, unde managerul personalului l-a asigurat că pentru omul potrivit exista întotdeauna un

viitor. Insă nu rezistă mai mult de două săptămâni în postura de curier.
Următoarea slujbă a fost la un magazin de îmbrăcăminte, unde a lucrat ca vânzător în secția de îmbrăcăminte bărbătească. Singurul motiv pentru care a rămas acolo o lună întreagă a fost faptul că şi-a putut cumpăra haine cu o reducere de douăzeci la sută.
Spre sfârşitul lunii august, după cinci luni de New York şi şase slujbe, a căzut din nou pradă acelei insecurități provocate de faptul că se vedea unul printre mulți alții şi nu ca unul deosebit de ceilalți; neadmirat şi fără vreun semn palpabil prevestitor de succes. Rămase în camera lui mobiiată alocând un răstimp unei serioase autoanalize. Dacă nu găsise ceea ce căuta în aceste şase slujbe, atunci nu existau foarte multe şanse să găsească ceva în următoarele şase. Luă stiloul şi întocmi o listă pe care o consideră ca pe o enumerare complet obiectivă a calităților, abilităților şi a talentelor lui.
15

în septembrie se înrola la un curs de artă dramatică, pro- primul, din cauza faptului că deşi avea o față destul de atrâ-fitând de subvenția din armată. Profesorii şi-au exprimat la gătoare, corpul ei, din nefericire, nu era la fel de atrăgător; al început marile speranțe care şi le puneau în el; era chipeş, doilea, mult mai important, pentru că auzise de la liftierul din inteligent şi avea o voce plăcută, deşi accentul din Nevv clădirea în care se găsea apartamentul ei că el nu era decât England trebuia eliminat. La început, şi el a nutrit mari spe- unul dintr-o serie de tineri care se perindaseră pe acolo, fie-rante. Apoi descoperi cât de multă muncă şi studiu implica care dintre ei fiind înlocuit cu regularitate echinocțială, la fi-formarea unui actor. Exercițiile propuse de profesori - „Pri- naiul unor stagii de şase luni. Se părea, reflectă el cu umor, că veste această fotografie şi lasă-te cuprins de emoțiile pe era vorba de o altă poziție fără viitor. După ce trecură cinci care ți le inspiră" - i-au apărut ca ridicole, deşi ceilalți stu- luni, când ea încetă să mai fie foarte curioasă despre cum îşi denți păreau să le ia în serios. Singurul studiu la care îşi petrecea el serile când nu era cu ea, a anticipat mutarea fe-dădu silința fu cel de dicție; era uimit să audă rostit cuvân- meii şi i-a spus că trebuia să se întoarcă acasă pentru că tul „accent" în legătură cu el, fiind întotdeauna convins că mama lui era pe patul de moarte, era ceva ce se potrivea altora. S-a întors într-adevăr acasă, după ce şi-a tăiat cu părere
în decembrie, cu ocazia celei de-a douăzeci şi doua zi de rău etichetele de firmă ale costumelor şi şi-a amanetat de naştere, a făcut cunoştință cu o văduvă destul de atragă- ceasul de mână Patek Philippe. Şi-a petrecut prima parte a toare. Era trecută de patruzeci de ani şi dispunea de o sumă lunii iunie stând mai mult în casă, lamentându-se în tăcere substanțială de bani. S-au întâlnit pe Fifth Avenue colț cu pentru faptul că văduva nu fusese mai tânără, mai drăguță şi Fifty-Fifth Street - destul de romantic, îşi vor aminti ei mai mai deschisă unei alianțe prelungite, târziu. Făcând un pas înapoi pe bordură, să evite un auto- Acesta a fost momentul în care a început să facă alte buz, ea se împiedicase, căzând în brațele lui. A fost jenată pianuri. S-a decis în sfârşit să meargă la facultate. S-a anga-şi teribil de bulversată. El a făcut unele comentarii pline de =at te vară într.un magazin de bunuri de larg consum, umor față de îndemânarea şi atenția distributivă ale şoferi- m că de j

statul ţi acorda bursa de studii; cheltuielile lor de autobuze de pe Fifth Avenue, apoi au intrat într-un M de întreţinere teau atinge sume importante; avea de bar de soi un pic mă, încolo, unde au băut fiecare cât două v ,- bună martini, iar el a achitat nota de plata. In săptămânile care * , c. ,, , IT. , - r>,„„ au urmat, au vizionat împreună mici filme de artă în East , . In cele dl" urma a ales St°ddard Universit/' * B u* Side şi au luat cina în restaurante unde, la finalul fiecărei Rlver'Iowa' desPre care se sp"nea Ca °ra,un ™ d° C*ub mese, trebuiau plătiţi alţi trei sau patru oameni. El va privat al copiilor de bani gata din centrul ţarii. N-a mtam-ajunge să achite multe alte note de piată, însă de acum îna- Pinat nici ° dificultate să fie admis. Avusese note atât de inte nu cu banii lui. bune la liceu.

Legătura lor va dura mai multe luni, timp în care el a re- în primul an de studii a întâlnit o fată drăguţă, din ulti-nunţat la cursurile de teatru - un proces deloc dureros -, mul an, fata unui vicepreşedinte al unui concern interna-devotându-şi după-amiezele ei şi incursiunilor pentru cumpă- ţional de utilaje agricole. Mergeau împreună la plimbare, râturi, unele dintre ele pentru propriul lui beneficiu. La înce- participau împreună la cursuri şi dormeau împreună, în mai put se simţise oarecum jenat să fie văzut cu ea, din cauza evi- i-a spus că era logodită cu un băiat din oraşul ei şi spera ca dentei discrepanţe de vârstă, dar a trecut rapid peste asta. însă el să n-o fi luat prea în serios, era nemulţumit în privinţa acestei relaţii din două motive: în al doilea an a întâlnit-o pe Dorothy Kingship.

16

17

Făcu rost de pilule, două capsule gri-albe, de la Hermy Godsen. Costaseră cinci dolari.

La ora opt se întâlni cu Dorothy la locul lor obişnuit, o bancă umbrită de un copac în mijlocul unei peluze imense care se întindea între Fine Arts şi clădirea Farmaciei. Când trecu de pe trotuarul alb de ciment pe gazon, văzu că Dorothy era deja acolo, stând încremenită, cu mâinile împreunate în poală, cu o haină închisă la culoare protejându-i umerii de răcoarea lunii aprilie. Becul unui lampadar arunca umbre în forma unor frunze pe faţa ei.

Se aşeză lângă ea şi o sărută pe obraz. Ea îi răspunse cu reţinere. Dinspre ferestrele iluminate ale clădirii dreptunghiulare a Fine Arts se revărsau motivele conflictuale ale câtorva duzini de piane. După un moment de tăcere, îi spuse:

- Le-am cumpărat.

Un cuplu traversă gazonul spre ei, dar văzând că banca era ocupată se întoarseră pe aleea de beton. Se auzi vocea fetei spunând:

- Dumnezeule, toate sunt ocupate.

El scoase plicul din buzunar şi îl puse în mâna lui Dorothy. Degetele ei pipăiră capsulele prin hârtie.

- Trebuie să le iei pe amândouă deodată, îi spuse el. E posibil să ai un pic de febră şi probabil vei avea senzaţia de greaţă.

Ea băgă plicul în buzunarul hainei.

- Ce conţin? întrebă ea.

- Chinină, plus alte chestii. Nu sunt sigur, spuse el, apoi făcu o pauză. Nu-ţi pot face rău.

Se uită la faţa ei şi îşi dădu seama că se zgâia undeva dincolo de Fine Arts. Se întoarse, urmărindu-i privirea până la o lumină roşie de semafor intermitentă, la câteva mile depărtare. Se găsea în turnul de emisie al postului de radio local, care se afla în vârful celei mai înalte structuri din Blue River - clădirea Primăriei -, unde era şi Oficiul Stării
18
Civile. Se întrebă dacă din pricina asta se zgâia la semaforul roşu sau doar pentru că zvâcnea intermitent pe cerul întunecat. O prinse de mâini şi i le simţi reci.
- Nu-ţi face griji, Dorrie. Totul va fi în regulă. Rămaseră tăcuţi câteva minute, apoi ea zise:
- Aş vrea să mergem la un film în seara asta. Rulează unul cu Joan Fon taine pe centru.
- îmi pare rău, spuse el, dar am o tonă de lecţii la spaniolă.
- Hai să mergem la Centrul studenţesc. Te ajut eu la lecţii.
- Ce încerci să faci, să mă corupi?
Se întoarseră în campus, în faţa clădirii scunde şi moderne a căminului de fete îşi luară rămas bun sărutându-se.
- Ne vedem mâine la ore, îi spuse el.
Ea dădu din cap şi îl sărută din nou. Tremura toată.
- Ascultă, *baby,* n-ai de ce să-ţi faci griji. Dacă nu-şi fac efectul, ne căsătorim. N-ai auzit? Iubirea învinge întotdeauna.
Ea aştepta ca el să spună mai mult.
- Şi te iubesc foarte mult, spuse el, sărutând-o. Când buzele lor se dezlipiră, ale ei rămaseră într-un zâmbet nesigur.
- Noapte bună, *baby,* spuse el.
Se întoarse în camera lui, dar nu se putu concentra asupra limbii spaniole. Rămase cu coatele înfipte în masă, ţi-nându-şi capul între palme, gândindu-se la pastile. Oh, Doamne, trebuiau să-şi facă efectul, îşi *vor face* efectul!
însă Hermy Godsen îi spusese: „Nu-ţi pot da o garanţie scrisă. Dacă prietena ta e trecută de două luni..."
încercă să nu se mai gândească la asta. Se ridică şi se duse la birou, trăgând sertarul de jos. Dintre pijamalele curate luă două broşuri ale căror coperte suple luceau cu o nuanţă de cupru.
După o primă întâlnire cu Dorothy, când descoperise, prin intermediul unei secretare de la Registratură, că nu era doar înrudită de departe cu familia Kingship care deţinea concernul Kingship Copper, ci era chiar fiica preşedintelui
19

corporaţiei, el a scris o scrisoare de afaceri către oficiul organizaţiei din New York. în aceasta se prezenta ca un om de afaceri contemplând o investiţie în Kingship Copper (ceea ce nu era întru totul un neadevăr), solicitând nişte broşuri privitoare la holdingul acestei societăţi.
Două săptămâni mai târziu, când citea *Rebecca,* pretinzând că-i place la nebunie, pentru că era romanul favorit al lui Dorothy, iar ea îi croşeta cu devoţiune şosete groase de bumbac, fiindcă prietenul ei dinainte şi le dorise foarte mult, devenind astfel un simbol al fidelităţii, au sosit şi broşurile. Deschisese plicul cu o grijă ceremonioasă. Se dovediră a fi minunate -

Informații tehnice despre Kingship Copper şi aliajele din cupru şi *Kingship Copper, pionier al păcii în război,* se numeau acestea, fiind pline de fotografii: mine şi furnale, concasoare şi convertoare, mori reversibile, mori de măcinare, tuburi şi tije de măcinare. Le citi de câteva sute de ori, învățând fiecare capitol pe de rost. Revenea la ele în momente de cumpănă, afişând un zâmbet meditativ, asemeni unei femei în fața unei scrisori de dragoste.
în seara asta nu erau bune de nimic. „Deschiderea unei mine în Landers, Michigan. Numai din această mină, producția anuală de..."
Ceea ce îl înfuria cel mai mult în această situație era că întreaga responsabilitate îi revenea lui Dorothy. Nu dorise s-o aducă pe Dorothy în camera lui decât o singură dată -un avans care ar fi garantat respectarea contractului, însă Dorothy, cu ochii ei blânzi închişi şi foamea aceea pasivă de orfan, insistase să-l viziteze tot mai des. Lovi masa cu pumnul. Era vina ei! S-o ia naiba!
Se forță să se gândească la broşuri, dar fără succes; după un minut le împinse deoparte, îngropându-şi din nou capul în palme. Dacă pastilele nu funcționau... Să renunțe la facultate? Să-i dea papucii? Ar fi fost inutil; ea ştia unde locuieşte el în Menasset. Chiar dacă ei i-ar fi venit greu să-l caute, tatăl ei ar fi obligat-o s-o facă. Desigur, n-ar fi avut cum să-i facă probleme cu poliția (sau era posibil?), însă Kingship putea să-i facă totuşi zile fripte, îi vedea pe cei avuți ca pe un clan soli-
20
dar, apărându-se unii pe alții, şi parcă îl auzea pe Leo Kingship spunând: „Fii atent cu tânărul acesta. E pus pe rele. Cred că e datoria mea de părinte să te avertizez..." Şi atunci, el cu ce se va alege? Cu o slujbă de curier?
Sau dacă s-ar fi căsătorit... Vor avea un copil, iar el nu va vedea un cent de la Kingship. Iarăşi slujba de curier, dar de data asta încurcat de soție şi copil. Oh, Doamne!
Pilulele *trebuiau* să-şi facă efectul. Asta era tot. Dacă nu, nu ştia ce s-ar fi făcut.
Cutia de chibrituri era albă, imprimată cu numele *Dorothy Kingship* cu foiță de cupru. Cu ocazia fiecărui Crăciun, Kingship Copper le oferea cutii de chibrituri personalizate executivilor, clienților şi prietenilor. Făcu patru încercări pentru a aprinde un chibrit, iar când voi să-şi aprindă țigara, flacăra îi tremură în mână ca şi când ar fi bătut vântul. Se lăsă pe spate, încercând să se relaxeze, dar nu-şi putea desprinde ochii de pe uşa de la baie, plicul alb aşteptând pe marginea chiuvetei, paharul de apă...
închise ochii. Dacă ar fi putut măcar să vorbească cu Ellen despre asta. Primise o scrisoare dimineața. „Vremea a fost minunată... preşedintele comitetului pentru anul doi... ai citit ultimul roman al lui Marquand?..." - altă notă fără noimă compusă mecanic dintre cele care circulaseră între ele de la Crăciun, când se certaseră. Dacă ar fi putut primi sfatul lui Ellen, dacă ar fi putut vorbi cu ea ca altădată...
Dorothy avea cinci ani, iar Ellen şase, când Leo Kingship a divorțat de soția lui. O a treia soră, Marion, avea zece ani. Când cele trei fete şi-au pierdut mama, la început din cauza divorțului, apoi a morții sale cu un an mai târziu, Marion fusese cea mai afectată de pierderea ei. Amintindu-şi cu claritate acuzațiile şi denunțurile care precedaseră divorțul, le povesti totul în detalii amare surorilor ei de-a lungul anilor. Exagerase cruzimea lui

Kingship într-o măsură oarecare. Cu trecerea timpului s-a înstrăinat de ele, devenind tot mai solitară şi mai retrasă.
însă Dorothy şi Ellen se apropiaseră una de alta, lipsite de afecțiunea pe care nu o primeau nici de la tatăl lor, care trata
21
răceala lor cu răceală, nici de la o serie de guvernante exacte şi inodore cărora el le transferase custodia dictată de justiție. Cele două surori au frecventat aceleaşi şcoli şi tabere, au făcut parte din aceleaşi cluburi şi au participat la aceleaşi petreceri (având grijă să se întoarcă acasă la ora desemnată de tatăl lor). Orice inițiativă a lui Ellen era copiată de Dorothy.
Dar când Ellen a intrat la Caldwell College, în Caldwell, Wisconsin, iar Dorothy şi-a făcut planuri să se îndrepte într-acolo în anul următor, Ellen s-a împotrivit; Dorothy trebuie să se maturizeze şi să devină autonomă. Tatăl lor a fost de acord, autonomia fiind o trăsătură apreciată la el şi la alții. S-a convenit asupra unei doze de compromis, iar Dorothy a fost trimisă la Stoddard, la ceva mai mult de o sută de mile depărtare de Caldwell, cu înțelegerea că surorile se pot vizita în weekend. Au avut loc câteva vizite, dar timpul dintre acestea creştea progresiv, până când Dorothy a anunțat cu austeritate că primul an de facultate o făcuse complet autonomă, iar vizitele au încetat întru totul. Apoi, de Crăciun, avusese loc o ceartă. Pornise din nimic: „Dacă voiai să-mi împrumuți bluza, puteai cel puțin să mă întrebi!" - şi se agravase fiindcă Dorothy fusese deprimată pe parcursul întregii vacanțe. Când fetele s-au întors la şcoală, scrisorile dintre ele s-au redus la scurte note lipsite de regularitate...
Rămăsese totuşi telefonul. Dorothy se pomeni zgâindu-se la el. Ar putea s-o audă instantaneu la celălalt capăt pe Ellen... Dar nu; de ce să fie ea prima care să cedeze, riscând un afront? Stinse țigara în scrumieră, în plus, acum, dacă tot se calmase, ce rost avea să ezite? Va lua capsulele; dacă îşi făceau efectul, totul era bine şi frumos. Dacă nu - căsătorie. Se gândi cât de minunat ar fi fost, deşi tatăl ei va face o criză. Oricum, nu voia banii *lui.*
Se duse la uşă, încuind-o, simțind o certă stare de surescitare din cauza actului neobişnuit şi oarecum melodramatic.
în baie, luă plicul de pe marginea chiuvetei, ținându-l înclinat pentru a-i cădea capsulele în palmă. Erau gri-albe, cu membrana de gelatină lucioasă, ca nişte perle alungite. Apoi,
22
aruncând plicul în coşul de gunoi, un gând i se aprinse în minte: „Ce-ar fi dacă nu le-aş lua?"
Se vor căsători chiar mâine! în loc să aştepte până la vară, sau mai exact până la absolvire - peste doi ani - s-ar putea căsători mâine seară!
Dar n-ar fi fost corect. Promisese că va încerca. Totuşi, mâine...
Ridică paharul, aruncă capsulele în gură şi înghiți apa pe nerăsuflate.
Clasa, într-una dintre noile clădiri de la Stoddard, era una perfect dreptunghiulară, unul dintre pereți fiind de sticlă, înrămat de un chenar de aluminiu. Opt rânduri de scaune se aflau în fața pupitrului profesoral, într-un rând se găseau zece scaune metalice, fiecare dintre ele cu un braț drept care se curba alungindu-se în interior pentru a forma suprafața de scris.
Stătea în ultimul rând, în al doilea scaun de lângă geam. Era prima oră de cursuri a dimineții, un curs zilnic de ştiințe sociale, singura lor oră

împreună acest semestru. Vocea lectorului se auzea torcând uniform în sala scăldată de soare.
Astăzi, mai mult ca oricând, ar fi putut şi ea să facă un efort să nu întârzie. Nu-şi închipuia că el era o stană de piatră din cauza suspansului? Raiul sau iadul. Fericirea totală sau mizeria teribilă la care nici nu voia să se gândească, îşi privi ceasul: 9.08. S-o ia naiba.
Se foi pe scaun, jucându-se nervos cu lanțul de la chei. Privea direct la spatele fetei din fața lui, pomenindu-se numărând bulinele bluzei ei.
Uşa din colțul sălii se deschise încet. El tresări, întorcân-du-şi capul într-acolo.
Arăta îngrozitor. Fața îi era albă ca varul, aşa încât rujul de pe buze arăta ca vopseaua. Avea cearcăne cenuşii, îşi aruncă privirea spre el imediat ce deschise uşa şi, cu o mişcare aproape imperceptibilă, scutură din cap.
23
Oh, Doamne! îşi întoarse privirea spre lanțul cu chei din mână, zgâindu-se la el. O auzi venind în spatele lui, aşezân-du-se pe scaunul din stânga lui. Auzi cum îşi aşază cărțile jos, pe culoarul dintre ei, apoi scârțâitul unui pix pe hârtie şi în final sunetul unei foi rupte din caietul cu spirală.
Se întoarse. Mâna ei era întinsă spre el, ținând o bucată de hârtie albăstruie împăturită. Ochii ei mari şi anxioşi îl priveau insistent.
Luă hârtia din mâna ei şi o despături în poală:
Am *avut o febră îngrozitoare şi*
am vomat. Dar nu s-a întâmplat nimic.
închise ochii pentru un moment, apoi îi deschise întorcân-du-se spre ea, fața îi era lipsită de orice expresie. Buzele ei mimară un zâmbet strâns, nervos. El încercă să-i răspundă cu un zâmbet, dar nu reuşi. Ochii lui se întoarseră asupra biletului din mână. îl îndoi în două, apoi încă o dată, şi încă o dată, până când deveni un sul compact, vârându-l în buzunar. După care rămase cu degetele ferm încleştate, privindu-l pe lector.
După câteva minute reuşi să se întoarcă spre Dorothy, să-i zâmbească liniştitor, mimând cuvintele: „Nu-ți face griji".
Când clopoțelul sună la 9.55, ieşiră din clasă împreună cu ceilalți studenți care râdeau, se îmbulzeau şi se plângeau de examenele care urmau şi de lucrările scrise amânate şi de întâlnirile contramandate. O dată ajunşi afară, se îndepărtară de aleea aglomerată, apoi se opriră în umbra lăsată de clădirea cu ziduri din beton.
Culoarea începea să se întoarcă în obrajii lui Dorothy. începu să vorbească rapid.
- Totul va fi în regulă. Ştiu că aşa va fi. Nu va trebui să renunți la şcoală. Vei primi mai mulți bani de la stat, nu-i aşa? Dacă te însori?
- O sută cinci pe lună, spuse el. Dar nu reuşi să-şi ascundă scârba din voce.
- Alții se descurcă şi cu atât... cei din parcul cu rulote. Ne vom descurca şi noi.
24
El îşi aşeză cărțile pe iarbă. Cel mai important lucru era să-şi acorde timp, timpul necesar să gândească, îi era teamă că genunchii vor începe să-i tremure. O prinse de umeri, zâmbind.
- Asta este. Nu trebuie să-ți faci nici un fel de griji, spuse el, apoi inspiră adânc. Vineri după-amiază mergem la ofițerul stării civile.

- Vineri?
- E marți, *baby.* Trei zile nu mai contează acum.
- Credeam că o să mergem astăzi.
- Dorrie, nu putem, zise el, jucându-se cu gulerul hainei ei. Fii practică. Sunt atâtea lucruri de care trebuie să ne ocupăm. Mai întâi cred că e nevoie de o analiză a sângelui. Trebuie să mă interesez de asta. Şi dacă ne căsătorim vineri, vom avea weekendul ca lună de miere. O să fac o rezervare la New Washington House...
Ea se încruntă indecisă.
- Ce mai contează trei zile?
- Poate că ai dreptate, oftă ea.
- Aşa mai vii de-acasă, *baby.* Ea îl luă de mână, apoi spuse:
- Ştiu... că nu e exact cum voiai, dar... eşti fericit, nu-i aşa?
- Păi, tu ce crezi? Ascultă, banii nu sunt chiar atât de importanți. Mă gândeam doar că pentru binele tău...
Ochii ei erau calzi, plini de speranță.
- Ai un curs de la ora zece, nu? întrebă el, uitându-se la ceas.
- *Solamente el Espaniol.* Am timp.
-N-ai. O să avem motive temeinice să renunțăm la cursurile de dimineață. Ea îl strânse de mână.
- Ne vedem la opt, spuse el. Pe banca noastră.
Ea se întoarse să plece, fără prea mare tragere de inimă.
- Oh, Dorrie... -Da?
- Nu i-ai spus nimic surorii tale, nu-i aşa?
25
- Lui Ellen? Nu.
- Mai bine. Nu-i spune nimic decât după ce ne căsătorim.
- M-am gândit să-i spun înainte. Am fost atât de apropiate. N-aş vrea s-o facem fără să-i spun.
- Dacă ea fost atât de afurisită cu tine în ultimii doi ani...
- N-a fost afurisită.
- Tu ai folosit cuvântul ăsta. Oricum, ar putea să-i spună tatălui tău. Iar el ar putea face ceva, încercând să ne oprească.
- Ce-ar putea face?
- Nu ştiu. Ar încerca orice, nu-i aşa?
- Bine. Fie cum zici tu.
- După aceea o suni imediat. Spunem la toată lumea.
- Foarte bine.
Un ultim zâmbet, apoi ea o luă pe aleea inundată de soare, cu părul ei lucind ca aurul. O privi până când dispăru dincolo de colțul clădirii. Apoi îşi ridică de jos cărțile şi porni în direcția opusă. O maşină frână undeva, făcându-l să tresară. Răsunase ca o pasăre în junglă.
Fără să fi luat o decizie conştientă, renunță la toate cursurile din ziua aceea. Traversă pe jos întregul oraş, îndreptându-se spre râu, care nu era *albastru,* ci un maroniu noroios neinteresant. Sprijinindu-se de balustrada neagră a podului Morton, privi apa, fumând o țigară.
Iată unde ajunsese. Dilema îl potopi la fel ca apele murdare care loveau stâlpii podului. S-o ia de nevastă sau s-o părăsească. O soție şi un copil, şi fără bani, sau să se lase hăituit şi pus pe lista neagră de tatăl ei. „Nu mă

cunoaşteți, şir. Numele meu e Leo Kingship. Aş dori să vă vorbesc despre tânărul pe care tocmai l-ați angajat... Tânărul care trăieşte cu fata mea... Cred că ar trebui să ştiți că..." Şi pe urmă? Pe urmă nu va mai avea alt loc de întors decât să meargă acasă. Se gândi la mama lui. Ani întregi de mândrie potolită, zâmbetele ironice ale copiilor din cartier, apoi îl va vedea vânzător în magazin, nu doar în timpul verii, ci permanent. Sau chiar la o moară soioasă! Tatăl lui eşuase în ceea ce îşi propusese, iar puțina iubire pe care o nutrise pentru soțul ei se
26
stinsese în amărăciune şi dispreț. Asta îl aştepta pe el? Oameni care să şuşotească în spatele lui. Oh, lisuse! De ce n-o omorâseră pe fată afurisitele de pilule?
Ar fi fost altceva dacă ar fi putut-o convinge să facă operația aceea. Dar nu, ea era hotărâtă să se mărite şi chiar dacă ar fi implorat-o şi i-ar fi explicat şi i-ar fi zis „baby" de-acum şi până în ziua de apoi, ea tot ar fi vrut să se consulte cu Ellen înainte de a lua o decizie atât de drastică. Şi oricum, de unde vor face rost de bani? Apoi se putea întâmpla ceva, putea muri. Iar el va fi implicat pentru că el ar fi fost cel care ar fi aranjat operația. Ar ajunge din nou de unde plecase - cu tatăl care l-ar fi prigonit. Moartea ei nu l-ar fi ajutat cu nimic.
Nu dacă murea aşa.
Pe vopseaua neagră a balustradei se vedea zgâriată forma unei inimi. Cu inițiale de fiecare parte ale săgeții care o străpungea. Se concentra asupra desenului, jupuindu-l cu unghiile, încercând să înăbuşe gândul care tocmai zvâcnise în mintea lui. Jupuiturile expuseră straturile succesive de vopsea: negru, oranj, negru, oranj, negru, oranj, îi reamintiră de fotografiile straturilor de rocă din manualele de geologie. Dovada unor epoci moarte.
Moartă.
După o vreme îşi luă cărțile, păşind încet dincolo de pod. Maşinile zburau spre el, trecând cu un zgomot de panică.
Intră într-un restaurant ieftin şi comandă un sandviş cu şuncă şi o cafea. Mancă sandvişul la o masă mică din colț. In timp ce îşi sorbea cafeaua, scoase agenda şi stiloul.
Primul lucru care îi trecu prin minte fu acel Colt 45 pe care îl luase cu el când plecase din armată. Cartuşele se puteau obține fără mare dificultate. Dar presupunând că avea de gând s-o facă, arma nu-i servea la nimic. Trebuia să arate ca un accident sau sinucidere. Arma ar complica lucrurile prea mult.
Se gândi la otravă. Dar de unde s-o procure? Hermy Godsen? Nu. Poate din clădirea Farmaciei. Dar era foarte dificil de intrat în depozit. Plus că ar trebui să se documenteze la bibliotecă, să afle ce fel de otravă...
27
Va trebui să arate ca un accident sau ca o sinucidere, fiindcă dacă arăta ca orice altceva, el ar fi fost primul suspect în ochii poliției.
Existau atât de multe detalii - presupunând că voia s-o facă. Astăzi era marți; căsătoria nu putea fi amânată dincolo de vineri, pentru că atunci ea ar fi devenit îngrijorată şi ar fi sunat-o pe Ellen. Vineri trebuia să fie data limită. Era necesară o planificare urgentă, atentă.
Se uită la notele de pe listă:

1. Pistol
2. Otravă
a. alegere
b. procurare
c. administrare
d. aparențe de (l) accident
sau (2) sinucidere
Presupunând, firește, că dorea s-o facă. în acest moment, totul era pur speculativ; va trebui să exploreze detaliile un pic. Un exercițiu mental.
Dar pasul lui, după ce ieşi din restaurant, întorcându-se în oraş, era relaxat şi precis, echilibrat.
Ajunse în campus la ora trei, ducându-se direct la bibliotecă. In catalogul principal găsi şase volume în care trebuia să existe informația dorită; patru dintre ele erau lucrări generale de toxicologie; celelalte două, manuale de investigație criminalistă, care indexau şi informații despre otrăvuri. In loc să roage un bibliotecar să-i caute cărțile, se înregistra la recepție şi apoi căută el însuşi în arhivă.
Nu fusese acolo niciodată. Existau trei paliere ticsite de cărți, o scară de metal în spirală parcurgându-le pe toate. Una dintre cărțile de pe listă era împrumutată. Le găsi pe celelalte cinci, fără dificultate, pe cel de-al treilea palier. Aşezându-se la una din micile mese de studiu care flancau
28
un perete al încăperii, aprinse lampa, îşi pregăti carnetul de însemnări şi pixul, apoi începu să citească.
După o oră avea o listă de substanțe chimice toxice pe care era foarte probabil că le putea găsi în depozitul farmaciei, fiecare dintre ele, grație timpului de reacție şi a simptomelor produse înainte de moarte, s-ar fi potrivit planului rudimentar care se înfiripase în mintea lui la întoarcerea de la râu.
Plecă de la bibliotecă şi din campus spre casa unde avea o cameră închiriată. La două străzi depărtare trecu pe lângă un magazin pe ale cărui vitrine erau lipite anunțuri mari de reduceri. Unul dintre ele era împodobit cu o clepsidră sub care scria *Ultimele zile ale reducerilor.*
Privi clepsidra pentru câteva clipe. Apoi se întoarse din drum, revenind în campus.
Se duse la Librăria Universității. După ce consultă lista de cărți xeroxată care atârna pe tabla cu anunțuri, ceru vânzătorului un exemplar din *Tehnici farmaceutice,* manualul de laborator folosit de studenții de la Farmacie din ultimul an.
- Cam târziu în acest semestru, comentă vânzătorul, în-torcându-se din fundul magazinului cu manualul în mână. Era un exemplar de format mare şi destul de subțire, cu o supracopertă verde distinctivă. L-ai pierdut pe-al tău?
- Nu. Mi l-au furat.
- Oh. Altceva?
- Da. Aş dori câteva plicuri, vă rog.
- Ce mărime?
- Plicuri obişnuite. Pentru corespondență. Vânzătorul puse un set de plicuri pe carte. Asta se ridică

la un dolar şaptezeci şi cinci. Plus taxe - un dolar şaptezeci şi nouă.
Facultatea de Farmacie se găsea într-una dintre clădirile vechi de la Stoddard, una din cărămidă, cu două etaje acoperite de iederă, în faţa intrării principale se aflau nişte trepte mari din piatră. La fiecare extremitate a clădirii exista câte o intrare, pe treptele cărora se putea coborî direct la subsol,
29
unde era depozitul de substanţe farmaceutice. Uşa era încuiată cu o yală. Cheile se găseau la funcţionarii universităţii, la întregul corp profesoral al Facultăţii de Farmacie şi la acei studenţi excepţionali care primiseră permisiunea de a lucra independent. Aceasta era regula generală pentru toate departamentele universitare în care se foloseau echipamente necesitând accesul la depozite specifice. Era o regulă familiară aproape fiecărei persoane din campus.
Intră pe treptele din faţă, trecând prin coridor spre holul principal. Două meciuri de bridge erau în plină desfăşurare, iar alţi studenţi se aflau acolo, citind sau discutând între ei. Unii dintre ei îşi ridicară privirea spre el când intră. Se duse direct la cuierul de haine, punându-şi cărţile pe raftul de deasupra, îşi scoase geaca din catifea reiată şi o agăţă de unul dintre cârlige. Scoase setul de plicuri dintre cărţile lui, luă trei dintre ele, împăturindu-le şi băgându-le în buzunarul din spate. Puse restul de plicuri înapoi, îşi luă manualul de laborator şi ieşi din încăpere.
Coborî în coridorul de la subsol. La stânga treptelor se găsea toaleta bărbaţilor. Intră şi, după ce verifică, uitându-se pe sub uşile separeurilor, că nu era nimeni acolo, lăsă manualul să-i cadă la pământ, sări de câteva ori pe el, lovindu-l apoi cu picioarele pe pardoseală. După ce îl ridică, manualul nu mai strălucea de nou ce era. îl puse pe marginea unei chiuvete. Privindu-se în oglindă, îşi descheie manşetele cămăşii, suflecându-şi mânecile până în dreptul coaielor, îşi descheie nasturele de la gât şi lărgi nodul de la cravată. Cu manualul sub braţ, ieşi pe coridor.
Uşa depozitului era la jumătatea distanţei dintre casa scărilor şi capătul coridorului. Pe perete, la câţiva paşi depărtare, se găsea o tablă de anunţuri. Se duse acolo, oprindu-se în faţa ei, cercetând notele agăţate acolo. Rămase cu spatele spre capătul coridorului, aşa încât putea ţine sub observaţie casa scărilor cu coada ochilor. Sub braţ ţinea manualul. Mâna dreaptă atârna în dreptul lanţului de chei.
30
O fată ieşi din depozit, încuind uşa în urma ei. Avea cu ea un manual verzui şi un decantor pe jumătate plin cu un lichid lăptos. O privi parcurgând coridorul şi urcând treptele.
Alţi studenţi intrară pe uşa din spatele lui. Trecură pe lângă el discutând. Trei bărbaţi. Se îndreptară direct spre uşa de la celălalt capăt al coridorului, ieşind afară. El continuă să studieze tabla cu anunţuri.
La ora cinci se auzi clopoţelul şi pentru o vreme, pe coridor se consumă o activitate susţinută. Dar nu dură mult şi rămase din nou singur. Unul din anunţurile de pe tablă avea ataşat o broşură despre sesiunile de vară ţinute la Universitatea din Ziirich. începu s-o citească.
Un bărbat chel apăru venind din casa scărilor. N-avea nici un manual, dar era evident după felul în care se mişca şi după gestul schiţat spre lanţul cu

chei că se îndrepta spre depozit, însă avea aerul unui instructor... Stând cu spatele spre cel care se apropia, întoarse o pagină din broşura pentru Ziirich. Auzi sunetul cheii în uşă, apoi al uşii deschizân-du-se şi închizându-se. Un minut mai târziu, se deschise şi se închise din nou, iar sunetul paşilor se stinse, preschim-bându-se în cei care urcau pe trepte.
îşi reluă poziția dinainte, aprinzându-şi o țigară. După ce trase un fum, o aruncă jos, strivind-o sub talpă; apăruse o fată, îndreptându-se spre el. Ținea un manual în mână. Avea un păr şaten, bogat, şi ochelari cu ramă de baga. Tocmai încerca să aleagă o cheie din lanțul ei de chei.
Slăbi strânsoarea manualului de sub braț, lăsându-l să-i alunece în mâna stângă, cu evidenta copertă verde, închizând detaşat broşura din Ziirich, se îndreptă spre uşa depozitului, fără să se uite în direcția fetei care se apropia. Bâj-bâi în lanțul lui de chei, ca şi cum s-ar fi agățat de căptuşeala buzunarului. Când în sfârşit scoase la iveală ciorchinele de chei, fata ajunsese la uşă. Atenția lui era îndreptată asupra cheilor, aparent căutând una anume. Nu părea să fi devenit conştient de prezența fetei până când ea vârî cheia în broască, deschizând uşa, apoi lăsând-o întredeschisă, zâmbindu-i.
31
- Oh... mersi, zise el, întinzându-se să deschidă uşa larg de tot, cu cealaltă mână punând cheile înapoi în buzunar. Păşi în urma fetei, închizând uşa după el.
Era o încăpere mică, cu rafturi şi pupitre înțesate de sticle etichetate şi cutii şi aparate ciudate. Fata atinse întrerupătorul, făcând ca tuburile de neon să zvâcnească la viață, nepotrivite cu obiectele de modă veche dinăuntru. Ea se duse spre unul din pupitrele laterale, deschizându-şi manualul.
- Eşti în clasa lui Aberson? întrebă ea.
El se deplasă în direcția opusă. Rămase cu spatele la fată, cu fața spre peretele plin de sticluțe.
- Da, zise el.
Vagi zgomote de sticlă şi metal răsunară în încăpere.
- Ce-i mai face brațul? întrebă ea.
- E la fel, cred, zise el. Atinse sticluțele, împingându-le unele în altele, aşa încât să nu-i permită fetei să fie prea curioasă.
- Nu că-i o chestie nebunească? remarcă ea. Am auzit că e aproape orb fără ochelari.
Apoi fata rămase tăcută.
Fiecare sticluță avea o etichetă albă cu litere negre. Câteva aveau o etichetă în plus, pe care strălucea cu roşu cuvântul OTRAVĂ. Scana şirul de sticluțe rapid, mintea lui înregistrându-le doar pe cele cu etichetă roşie. Lista era în buzunar, dar numele pe care le notase pe ea pâlpâiau vii înaintea ochilor ca şi cum le-ar fi tipărit pe un ecran transparent.
Găsi una dintre ele. Sticluța era puțin deasupra nivelului privirii, la nici la doi paşi de unde stătea. Arsenic alb -As4O6 - OTRAVĂ. Era pe jumătate plină cu o pudră albă. Mâna lui se întinse spre ea, apoi se opri.
Se întoarse foarte încet, până când reuşi s-o vadă pe fată cu coada ochiului. Turna un fel de pudră gălbuie din cupa unui cântar de farmacie într-o cupă de sticlă. El se întoarse cu spatele la perete, deschizându-şi manualul pe pupitru. Cercetă paginile lipsite de noimă ale diagramelor şi instrucțiunilor.

în cele din urmă, mişcările fetei deveniră ale cuiva care se pregăteşte să plece; cântarul fiind pus la loc, sertarul se
32
închise. El se aplecă mai mult peste manual, urmărind literele minuscule de tipar cu un deget grijuliu. Paşii ei se îndreptară spre uşă.
- La revedere, spuse ea.
- La revedere.
Uşa se deschise şi se închise. Privi în jur. Rămăsese singur.
Scoase batista şi plicurile din buzunar. Cu batista înfăşurată pe mâna dreaptă ridică sticluța de arsenic de pe raft, o puse pe pupitru şi scoase dopul. Pudra era aidoma făinii. Turnă înjur de o lingură în plic; curse în rafale şoptite, împacheta plicul strâns de tot, îl împacheta într-un al doilea plic şi îl vârî în buzunar. După c&îi puse dopul înapoi, aşezând-o la loc pe raft, se deplasă încet prin încăpere, citind etichetele de pe sertare şi cutii, ținând în mână al treilea plic larg deschis.
Găsi ceea ce căuta în câteva minute: o cutie plină cu capsule goale de gelatină, sclipind ca nişte balonaşe ovale. Luă şase, să fie sigur. Le puse în al treilea plic şi îl vârî cu atenție în buzunar, aşa încât capsulele să nu se strivească. Apoi, după ce toate arătau aşa cum le găsise, luă manualul de pe pupitru, stinse lumina şi părăsi încăperea.
După ce îşi recupera geaca şi cărțile plecă pentru a doua oară din campus. Se simțea minunat de apărat; îşi imaginase un plan de bătaie, executând paşii inițiali cu precizie şi viteză. Desigur, deocamdată nu era decât un plan provizoriu, nefiind întru totul convins că va duce totul până la capăt. Va vedea cum se vor consuma următoarele etape. Polițiştii nu vor crede niciodată că Dome ar putea lua accidental o doză letală de arsenic. Va trebui să arate ca o sinucidere, ca o sinucidere evidentă, indiscutabilă. Va trebui să existe şi o notă sau ceva la fel de convingător. Pentru că, dacă vor suspecta vreodată că nu era vorba de sinucidere şi vor iniția o investigație, fata care îi facilitase intrarea în depozit va fi capabilă să-l identifice.
Păşea foarte încet, conştient de existența capsulelor foarte fragile din buzunarul stâng al pantalonilor.
Se întâlni cu Dorothy la ora opt. Merseră în centru unde încă mai rula filmul cu Joan Fontaine.
33
Cu o seară înainte, Dorothy fusese nerăbdătoare să meargă; viața ei era la fel de cenuşie ca pastilele pe care i le dăduse el. însă astă-seară - astă-seară totul era superb. Promisiunea mariajului imediat îi spulberaseră toate grijile, aşa cum o rafală proaspătă de vânt spulberă frunzele moarte; nu numai probleme previzibile ale sarcinii ei, ci şi toate problemele pe care le avusese vreodată; singurătatea, nesiguranța. Singura tentă de cenuşiu care persista era cea legată de ziua în care tatăl ei, care va fi afectat de căsătoria grăbită fără a i se cere consimțământul, va afla adevărul despre motivul acestei decizii. Dar chiar şi acest aspect apărea lipsit de semnificație în seara aceasta. Detestase dintotdeauna moralitatea lui neiertătoare, dar i se împotrivise doar în secret, nutrind un sentiment de vinovăție. De data asta putea să-şi exprime nemulțumirea în mod deschis, la adăpostul brațelor unui soț. Tatăl ei va face o scenă oribilă, dar în inima ei, într-o măsură oarecare, de-abia aştepta una ca asta.

îşi imagina o viaţă caldă şi fericită, într-o rulotă, apoi cu mult mai caldă şi fericită odată cu sosirea copilului. Era nerăbdătoare să se termine filmul care o făcea să nu se gândească la o realitate promisă, mult mai frumoasă decât oricare film.
Pe de altă parte, el nu voise să vadă filmul cu o seară înainte. Nu era înnebunit după filme, displăcându-i în mod special cele care se bazau pe emoţii exagerate, însă în seara asta, în întunericul confortabil, cu braţul petrecut pe după umerii lui Dorothy, cu mâna odihnindu-se pe rotunjimea sânului ei, se bucură de primele momente de relaxare pe care le trăia de duminică seară încoace, când ea îi spusese că e gravidă.
îşi abandonă întreaga atenţie filmului, ca şi cum răspunsurile unor mistere eterne puteau fi revelate din derularea intrigii, îi plăcu foarte mult filmul.
După aceea se duse acasă şi confecţiona capsulele. Turnă pudra albă cu ajutorul unei coli albe îndoite în cupele minuscule de gelatină, fixând apoi cupele un pic
34
mai largi, pe celelalte jumătăţi ale capsulelor, deasupra, îi luă aproape o oră, pentru că stricase două dintre capsule, una zdrobită, cealaltă înmuiată din cauza umezelii degetelor lui, ca să facă două bune.
Când termină, luă capsulele stricate, pe cele în plus şi excesul de pudră, le aruncă în closet şi trase apa. Făcu la fel cu hârtia cu ajutorul căreia turnase arsenicul şi cu plicurile pentru transport, rupându-le mai întâi în bucăţi mici. Apoi introduse cele două capsule cu arsenic într-un plic nou şi îl ascunse în sertarul de jos al biroului, sub pijamale şi broşurile de la Kingship Copper, la vederea cărora nu-şi stăpâni un zâmbet melancolic.
Unul dintre volumele parcurse în acea după-amiază conţinea indicaţii despre o doză letală de arsenic între o zecime până la o jumătate de gram. Printr-un calcul aproximativ, estimă că cele două capsule conţineau în total cinci grame.
îşi respectă rutina lui obişnuită miercuri, mergând la toate cursurile, însă nu participă cu trup şi suflet la viaţa şi activitatea din jurul lui mai mult decât face parte un scafandru în echipamentul lui din lumea în care se scufundă. Toate energiile lui erau îndreptate spre interior, concentrân-du-se asupra ideii de a o face pe Dorothy să scrie cumva un bilet de sinucidere, iar dacă asta nu era posibil, să găsească altă modalitate prin care moartea ei să apară ca intenţionată din partea ei. în această stare de concentrare susţinută renunţă inconştient la pretenţia de a fi indecis în privinţa realizării planului până la capăt; avea de gând s-o omoare; avea otrava, ştiind foarte bine că urma să i-o administreze; nu rămăsese decât o singură problemă, şi era determinat s-o rezolve. Uneori, în timpul zilei, când o voce sonoră sau scârţâitul cretei pe tablă îl făceau pe moment să devină conştient de locul în care se afla, îşi privea colegii de clasă oarecum uimit. Văzându-i încruntaţi în timp ce analizau un
35
vers de Browning sau o propoziţie din Kant, se simţea de parcă ar fi dat brusc peste nişte adulţi care jucau şotron.
Ora de spaniolă era ultima pe ziua de azi, iar ultima jumătate fu dedicată unei scurte examinări neanunţate. Pentru că era cea mai slabă materie a lui, se forţă să-şi reducă nivelul de concentrare, traducând o pagină dintr-un

roman exotic spaniol pe care trebuiau să-l studieze toți cei din clasă.
Nu îşi dădu seama dacă era vorba de stimulentul preocupării de față sau de relaxarea comparativă pe care i-o oferea munca după o zi de gândire mult mai riguroasă. Dar în timp ce scria, îi veni ideea pe care o căutase, îi apăru în toată splendoarea, un plan perfect, aproape infailibil şi puțin probabil că ar fi făcut-o pe Dorothy să-l suspecteze. Contemplarea acestei idei îl preocupă atât de intens încât, atunci când se sfârşi ora, nu completase decât jumătate din pagina cu pricina. Inevitabila notă mică îl tulbură foarte puțin. A doua zi dimineața Dorothy îşi va scrie scrisoarea de sinucigaşă.
în seara aceea, gazda fiind plecată la o şedință Eastern Star, o aduse pe Dorothy în camera lui. Pe parcursul celor două ore pe care le petrecură acolo, el fu tandru şi cald cum şi-l dorise ea dintotdeauna. în multe privințe, şi el o plăcea foarte mult, şi era conştient că aceasta urma să fie ultima ei experiență de acest gen.
Dorothy, remarcând noua lui tandrețe şi devoțiune, le atribui proximei căsătorii. Nu era o fată religioasă, însă credea foarte tare în ideea că legătura matrimonială reprezenta o formă de sfințenie.
După aceea, merseră la un mic restaurant lângă campus. Era un local liniştit, nu foarte popular printre studenți; patronul, mai în vârstă, în ciuda faptului că decorase vitrina cu hârtie creponată alb-albastră, culorile celor de la Stoddard, era foarte irascibil când venea vorba de mulțimea gălăgioasă şi oarecum distructivă a universității.
Stând într-unul din separeurile vopsite în albastru, au luat câte un cheeseburger şi frappe de ciocoiată, în timp ce Dorothy turuia fără încetare despre genul de mobilier de bibli-

otecă ce se poate transforma într-o masă de oaspeți. El dădea din cap fără entuziasm, aşteptând o pauză a monologului.
- Oh, apropo, zise el, mai ai fotografia pe care ți-am dat-o? A mea?
- Sigur că o am.
- Te rog să mi-o dai înapoi pentru două zile. Vreau să fac o copie ca să i-o trimit mamei. E mai ieftin aşa decât să comand una la fotograf.
Ea scoase un portmoneu verde din buzunarul hainei împăturite pe scaunul de lângă ea.
- I-ai spus mamei tale despre noi?
- Nu, nu i-am spus.
- De ce?
- Păi cum tu nu poți să spui familiei tale, zise el după un moment de gândire, m-am gândit să nu-i spun nici eu mamei. Să rămână secretul nostru, zâmbi el. Tu n-ai spus absolut nimănui, aşa-i?
- Nu, spuse ea. Ținea în mână câteva fotografii pe care le scosese din portmoneu.
El se uită la cea de deasupra din celălalt colț al mesei. Erau Dorothy şi alte două fete - surorile ei, presupuse el. Văzându-i privirea, ea îi dădu fotografia.
- Cea din mijloc e Ellen, iar Marion e cealaltă.
Cele trei fete stăteau în fața unei maşini, un Cadillac, remarcă el. Soarele venea din spate, umbrindu-le fețele, dar reuşi totuşi să discearnă o asemănare între ele. Toate trei aveau ochii aceia mari şi pometii proeminenți. Părul lui Ellen părea să fie o nuanță între cel blond deschis al lui Dorothy şi

cel al lui Marion, mai închis la culoare.
- Care-i cea mai drăguță? întrebă el. După tine, vreau să zic.
- Ellen, zise Dorothy. Şi înaintea mea. Marion poate fi şi ea foarte drăguță, doar că se piaptănă aşa. Dorothy îşi trase părul la spate şi se încruntă.
- Ea e intelectuala. Ştii, nu?
- Oh. Topită după Proust.
îi înmâna următoarea fotografie, a tatălui ei.
- Mrrrrr, mârâi el, apoi izbucniră amândoi în râs.
37
- Iar ăsta e logodnicul meu, spuse ea, înmânându-i fotografia lui.
El o privi speculativ, observând simetria planurilor regulate.
- Nu ştiu, zise el tărăgănat, frecându-şi bărbia. Arată ca un aiurit.
- Dar e atât de frumos, zise ea. Foarte frumos.
El zâmbi, punând fotografia în buzunar cu un aer satisfăcut.
- N-o pierde, îl avertiză ea foarte serios.
- N-o pierd.
Privi înjur, cu ochi luminoşi. Pe peretele de lângă ei se găsea un selector pentru tonomatul din fundul restaurantului. „Muzică", anunță el, scoțând o fisă şi introducând-o în fanta selectorului. Plimbă un deget în sus şi în jos pe cele două rânduri de butoane roşii în timp ce citea titlurile cântecelor. Ezită la butonul de sub *O seară fermecătoare,* unul dintre preferatele lui Dorothy, însă ochii lui se opriră asupra *în vârful bătrânului Stnoky,* puțin mai departe, se gândi o clipă, apoi îl alese pe acesta. Apăsă pe buton. Tonomatul se trezi la viață, aruncând o lumină trandafirie asupra lui Dorothy.
Ea privi ceasul de la mână, apoi se lăsă pe spate, închi-zându-şi ochii în desfătare.
- Oh, Doamne, gândeşte-te... murmură ea, zâmbind. Săptămâna viitoare nu va mai trebui să mă grăbesc la cămin!
Acordurile introductive de chitară răzbătură din tonomat.
- N-ar trebui să facem o cerere pentru parcul cu rulote? întrebă ea.
- Am fost acolo astăzi după-amiază, spuse el. S-ar putea să dureze vreo două săptămâni. Dar putem sta la mine. Vorbesc eu cu gazda. Apoi luă un şervețel de hârtie şi începu să rupă foarte grijuliu bucățele de hârtie din marginile împăturite.
O voce de femeie cânta:
Pe vârful bătrânului Smoky, Acoperit de zăpezi, Am pierdut iubirea adevărată, Pentru că nu m-am ştiut repezi...
38
- Cântece folk, zise Dorothy, aprinzându-şi o țigară. Razele flăcării dansau pe cutia de chibrituri cu litere de cupru.
- Problema ta, spuse el, e că eşti victima unei educații aristocratice.
Acum repezeala-i o plăcere,
Dar despărțirea-i o durere,
Iar iubitul cu inima de piatră
E mai rău ca tâlharul la drumul mare...
- Ai făcut analiza sângelui?
- Da. Tot în după-amiaza asta.
- Eu nu trebuie s-o fac? -Nu.
- M-am uitat în almanah. Zice „analiza sângelui obligatorie" în lowa. Nu

înseamnă pentru amândoi?
- Am întrebat. Tu nu trebuie s-o faci, zise el, iar degetele lui rupeau şervețelul cu precizie.
Un tâlhar te jefuieşte, Şi-ți ia tot ce ai, Dar iubitul cu inima de piatră Te va duce sub o raclă...
- Se face târziu.
- Stai până se sfârşeşte cântecul, OK? îmi place, zise el.
Deschise şervețelul; locurile rupte se multiplicară simetric, hârtia apărând ca o bucată complicată de broderie, îşi expuse opera de artă pe masă, admirând-o.
în mormânt vei putrezi, Te vei preface în țărână. Nici un bărbat dintr-o sută Nu poate crede săraca fată...
- Vezi ce avem de pătimit, noi, femeile?
- Păcat. Mare păcat. Mă doare inima.
înapoi în camera lui, ținu fotografia deasupra scrumierei, aprinzând colțul inferior cu un chibrit. Era o copie a
39
fotografiei din tabloul de absolvire, una reuşită; n-ar fi vrut s-o ardă, dar scrisese jos de tot: „Pentru Dorrie, cu toată dragostea mea".
Ca de obicei, ea întârziase pentru cursul de la ora nouă. El stătea în fundul clasei, privind cum se ocupă rândurile cu studenți. Afară ploua, iar apa şiroia pe geamuri în franjuri lichide. Locul din stânga lui era încă liber atunci când lectorul urcă la pupitru şi începu să discute despre funcția managerului de oraş ca formă de conducere.
Avea totul pregătit. Pixul plana asupra caietului de notițe deschis în fața lui, iar romanul spaniol, *La Casa de las Flores Negras,* se sprijinea pe genunchii lui. Un gând paralizant îl atacă; dacă alesese ziua de astăzi să chiulească? Mâine era vineri, data limită. Asta era ultima lui şansă să obțină scrisoarea, trebuia s-o aibă în seara asta. Ce va face dacă ea avea să chiulească de la curs?
însă la nouă şi zece apăru; cu răsuflarea tăiată, cărțile într-o mână, pelerina în cealaltă, zâmbetul luminându-i fața la vederea lui în momentul în care trecu pragul uşii. Traversă clasa pe vârfuri pentru a ajunge în spatele lui, îşi puse pelerina pe speteaza scaunului, aşezându-se. Zâmbetul persista atunci când îşi scoase cărțile, rezumându-se la carnetul de însemnări, aşezând restul cărților în spațiul dintre ei.
Apoi observă cartea pe care o ținea el pe genunchi, iar sprâncenele ei se ridicară întrebător. El închise cartea, ținând un deget între pagini şi înclinând-o spre ea ca să-i poată vedea titlul. Apoi o deschise din nou, indicându-i cu pixul cele două pagini expuse şi notele din caietul lui, dându-i de înțeles că acolo ajunsese cu traducerea. Dorothy dădu din cap înțelegătoare. El arătă spre lector şi spre caietul ei - va trebui să ia notițe, iar el le va copia mai târziu. Ea încuviință.
După ce el munci vreme de o jumătate de oră, urmărind cu atenție cuvintele romanului şi notându-le foarte încet în caiet,
40
privi spre Dorothy şi constată că ea era concentrată asupra muncii ei. Rupse un petic de hârtie cam de vreo patru centimetri din paginile caietului, îl acoperi cu mâzgălituri: cuvinte scrise, apoi tăiate cu linie, spirale şi

zigzaguri. Apoi îl întoarse pe verso. Cu un deget înțepând textul romanului, începu să clatine din cap, bătând din picior cu o impacientare perplexă.
Dorothy observă. Se întoarse spre el întrebătoare. El o privi şi scoase un oftat suferind. Apoi ridică un deget, un gest prin care o ruga să aştepte o clipă înainte de a se concentra din nou asupra lectorului, începu să scrie, îngrămădind cuvintele pe o bucățică de hârtie, cuvinte pe care aparent le copia din roman. Când termină, îi întinse hârtia.
începea cu *Traduccion, por favor.* Tradu, te rog:
Querido,
Espero que me perdonares por la infelicidad que causare. No hai ninguna otra cosa que puedo hacer.
Ea îi aruncă o privire mirată, fiindcă propozițiile erau foarte simple. Fața lui era lipsită de expresie, aşteptând. Ea luă pixul şi întoarse hârtia pe verso, însă era acoperită de mâzgăleli. Aşa că rupse o pagină din caietul ei şi scrise pe ea.
îi întinse traducerea. El o citi, dând din cap aprobator. *‚Muchas gracias",* îi şopti el. Se aplecă şi transcrise în caietul lui. Dorothy mototoli hârtia pe care el scrisese în spaniolă şi o aruncă jos. Cu coada ochiului, el o văzu aterizând. Mai erau încă o hârtie lângă ea şi câteva chiştoace de țigări. La sfârşitul zilei vor fi măturate toate şi arse.
Privi hârtia din nou, examinând scrisul de mână mic şi înclinat al lui Dorothy:
Draga mea,
Sper că mă vei ierta pentru neplăcerea pe care ți-o provoc. Nu văd altă ieşire.
Puse cu mare grijă hârtia în buzunarul interior al caietului de studiu, apoi îl închise. Dorothy se întoarse, aruncă o
41
privire spre cărțile lui, apoi lui. Privirea ei îl întreba dacă terminase ce avea de făcut. El dădu din cap, zâmbind.
Nu urmau să se vadă seara. Dorothy voia să-şi spele şi să-şi aranjeze părul, apoi să-şi pregătească valiza pentru weekendul lor din luna de miere la New Washington House. însă la opt şi jumătate sună telefonul de pe biroul ei.
- Ascultă, Dome. A intervenit ceva. Ceva important.
- Ce vrei să spui?
- Trebuie să ne vedem imediat.
- Dar nu pot. Nu pot ieşi. Tocmai m-am spălat pe cap.
- Dorrie, e foarte important.
- Nu poți să-mi spui acum?
- Nu. Trebuie să te văd. Vino la banca noastră într-o jumătate de oră.
- Dar *plouă* afară. Nu poți veni în holul de la parter?
- Nu. Ascultă, ştii locul în care am cinat ieri-seară? Gideon's? Hai să ne vedem acolo. La nouă.
- Nu văd de ce nu poți veni în hol...
- *Baby,* te rog...
- Are... de-a face cu ziua de mâine?
- îți explic totul la Gideon's.
- Are sau nu?
- Da şi nu. Ascultă, totul va fi OK. îți voi explica cum stau lucrurile. Vino la ora nouă.

- Bine.
La nouă fără zece, trase sertarul de jos al biroului, scoțând cele două plicuri de sub pijamale. Unul dintre plicuri era închis, timbrat şi adresat:
Mm *Ellen Kingship North Dortnitory Caldwell College Caldwell, Wisconsin*
Bătuse adresa la maşină în după-amiaza aceea la Centrul studențesc pe una din maşinile de scris puse la dispoziția
42
studenților, în plic se afla biletul scris dimineață de Dorothy în clasă. Celălalt plic conținea cele două capsule.
Puse câte un plic în fiecare dintre buzunarele interioare ale hainei, gândindu-se bine unde era fiecare dintre plicuri. După care se îmbrăcă, trase fermoarul şi, după ce aruncă o ultimă privire în oglindă, ieşi din cameră.
Când deschise uşa de la intrare, încercă să fie foarte atent, să iasă afară cu piciorul drept, zâmbind cu indulgență în timp ce făcea asta.
La Gideon's era aproape pustiu când ajunse el. Doar două separeuri erau ocupate; într-unul, doi bărbați în vârstă păreau înghețați deasupra unei table de şah; în celălalt colț al localului, Dorothy stătea cu mâinile în jurul unei ceşti de cafea, privind-o ca pe un o sferă de cristal. Avea o basma albă legată în jurul capului. Părul care ieşea la iveală erau o serie de şuvițe umede, rulate în jurul unor bigudiuri.
Deveni conştientă de prezența lui numai atunci când el ajunse în dreptul separeului, scoțându-şi haina. Atunci îşi ridică privirea spre el, în ochii ei căprui citindu-se îngrijorarea. Nu era deloc fardată. Paloarea ei şi părul lipit de frunte o făceau să arate mai tânără. El îşi agăță haina într-un cârlig, lângă haina ei de ploaie şi se aşeză pe scaunul din fața ei.
- Ce s-a întâmplat? întrebă ea, nerăbdătoare. Gideon, un bătrânel cu obrajii supți, veni la masa lor.
- Ce doriți?
- Cafea.
- Doar cafea? -Da.
Gideon se îndepărtă, auzindu-se cum îşi târa picioarele.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Dorothy, aplecându-se spre el.
- Când m-am întors acasă azi după-amiază, zise el cu o voce joasă, relaxată, mă aştepta un mesaj. Mă căutase Hermy Godsen.
43
- Hermy Godsen... Mâinile ei se încleştară şi mai tare în jurul ceştii.
- L-am sunat imediat.
Făcu o pauză, zgâriind fața de masă.
- A făcut o greşeală cu pastilele alea. Unchiul lui... Se opri când se apropie Gideon cu o ceaşcă de cafea tremurând în mâna lui. Rămaseră nemişcați, privindu-se în ochi, până când plecă bătrânul.
- Unchiul lui a mutat lucrurile prin farmacie sau aşa ceva. Pastilele alea nu erau cele care trebuiau să fie.
- Ce erau? întrebă ea speriată.
- Un fel de purgativ. Ziceai că ai vomat. Ridică ceaşca de cafea, să pună un şervețel dedesubt ca să absoarbă cafeaua prelinsă din cauza mâinii tremurânde a bătrânului. Apoi apăsă cu fundul ceştii în şervețel ca s-o şteargă.

Ea respiră uşurată.
- Păi acum s-a *terminat.* Nu mi-au făcut prea mult rău. După cum mi-ai vorbit la telefon, mi-am făcut nişte griji...
- Nu asta era problema, *baby.* Puse şervețelul la o parte. M-am întâlnit cu Hermy chiar după ce te-am sunat. Mi-a dat pastilele bune, cele pe care ar fi trebuit să le iei.
Fața ei se dezumflă. -Nu...
- Nu-i nici o tragedie. Suntem exact unde eram luni. O a doua şansă. Dacă-şi fac efectul, totu-i roz. Dacă nu, tot putem să ne căsătorim mâine.
îşi amestecă încet cafeaua, văzând-o cum se agită.
- Le am la mine. Le poți lua în seara asta. -Dar...
- Dar ce?
- Nu *vreau o* a doua şansă. Nu mai *vreau* pastile... Se aplecă spre el, cu mâinile împreunate pe masă. Nu mă gândesc decât la ziua de mâine, cât de minunată, cât de fericită... îşi închise ochii, cu pleoapele nemaiputând să-i rețină lacrimile.
Ridicase vocea. El privi în direcția opusă, unde jucătorii de şah erau asistați de Gideon. Luând o fisă din buzunar, o vârî în selector şi apăsă pe un buton. Apoi o prinse de mâini, i le desfăcu, apoi i le ținu în palmele lui.
44
- *Baby, baby, o* calmă el, trebuie s-o luăm de la început? La tine mă gândesc. La tine, nu la mine.
- Nu. Deschise ochii, privindu-l direct în ochi. Dacă te-ai gândi la mine, ai vrea ceea ce vreau şi eu.
Muzica izbucni zgomotos, jazz, trompete.
- Tu ce *vrei, baby?* Să faci foamea? Nu suntem într-un film; e o realitate.
- N-o să facem foamea. Faci ca totul să sune mai rău decât e. O să găseşti o slujbă bună chiar dacă nu termini facultatea. Eşti deştept, eşti...
- Dar nu ştii dacă va fi aşa, zise el calm. Pur şi simplu nu ştii. Ai fost un copil de bani gata toată viața.
Mâinile ei încercară să se împreuneze dinăuntrul strângerii lui.
- De ce trebuie ca toată lumea să-mi arunce mereu asta în față? De ce trebuie s-o faci chiar *tul* De ce crezi că e atât de important?
- E important, Dorrie, fie că-ți place, fie că nu-ți place. Uită-te la tine - câte o pereche de pantofi asortată fiecărei toalete, o poşetă care să se asorteze fiecărei perechi de pantofi. Aşa ai fost crescută. Nu poți...
- Crezi că asta contează? Crezi că-mi pasă? zise ea. Apoi făcu o pauză. Mâinile ei se relaxară, iar când vorbi din nou, furia din vocea ei se înmuiase într-o franchețe încordată. Ştiu că râzi de mine uneori, la filmele care îmi plac... pentru că sunt atât de romantică... Poate e şi pentru că eşti cu cinci ani mai mare decât mine, sau poate pentru că ai făcut armata, sau poate pentru că eşti bărbat - nu ştiu... Dar cred, foarte sincer, că dacă doi oameni se iubesc cu adevărat... aşa cum te iubesc eu... aşa cum zici că mă iubeşti... atunci nimic altceva nu contează foarte mult... bani, lucruri ca astea, pur şi simplu nu contează. Cred că... chiar cred... Mâinile ei se desprinseră de ale lui şi îi acoperiră fața.
El scoase o batistă din buzunarul de la piept şi îi atinse cu ea dosul mâinii. Ea o luă şi o ținu la ochi.
- *Baby,* şi eu cred în asta. Ştii bine, zise el cu blândețe. Ştii ce-am făcut

astăzi? Făcu o pauză. Două lucruri. Am cumpărat o verighetă pentru tine şi am dat un anunț pentru
45
ediția de duminică a ziarului *Clarion.* Un anunț pentru o slujbă. De noapte.
Ea îşi tampona fața cu batista.
- Poate că am zugrăvit lucrurile mult prea în negru. Sigur, ne vom descurca şi vom fi fericiți. Dar haide să fim doar *un pic* realişti, Dorrie. Vom fi şi mai fericiți dacă ne căsătorim la vară, având binecuvântarea tatălui tău. Nu poți nega una ca asta. Şi tot ce va trebui tu să faci ca noi să avem o şansă în plus la fericirea aceea e să iei pastilele astea. Bagă mâna în buzunar şi scoase plicul, presându-l un pic, să se convingă că era cel bun. Nu există nici un singur motiv logic să refuzi una ca asta.
împături batista şi o frământă în mâini, privind-o fix.
- De marți dimineață am visat la ziua de mâine. A schimbat totul pentru mine... întreaga lume, spuse ea, apoi îi împinse batista. Toată viața mea am aranjat lucrurile în aşa fel încât să-l mulțumească pe tata.
- Ştiu că eşti dezamăgită, Dorrie. Dar trebuie să te gândeşti la viitor, spuse el, apoi îi împinse plicul. Mâinile ei se împreunară pe masă, fără să facă vreun gest că ar fi acceptat. El aşează plicul exact între ei, un dreptunghi alb, puțin umflat din cauza pilulelor dinăuntru.
- Sunt pregătit să-mi găsesc un serviciu de noapte acum, să renunț la şcoală la sfârşitul semestrului. Nu-ți cer decât să înghiți două pastile.
Mâinile ei rămaseră împreunate, iar ochii ei, ațintiți pe albul plicului.
- Dacă refuzi să le iei, Dorothy, spuse el cu o autoritate rece, înseamnă că eşti încăpățânată, nerealistă şi nedreaptă. Nedreaptă mai mult cu tine decât cu mine.
Melodia de jazz se sfârşi, luminile colorate se stinseră, se aşternu liniştea.
Rămaseră aşa, cu plicul alb între ei.
Vizavi de ei se auzi zgomotul unei piese de şah mutate şi vocea unuia dintre bătrâni spuse: „Şah".
Mâinile ei se desfăcură încet, iar el văzu luciul transpirației din palmele ei. Şi palmele lui transpiraseră, realiză el. Privirea ei se ridică de pe plic pentru a se încrucişa cu a lui.
46
- Te rog, *baby...*
Ea îşi coborî din nou privirea, cu o față rigidă.
Luă plicul, îl puse în poşeta de pe scaunul de lângă ea, apoi râmase privindu-şi mâinile pe masă.
El se întinse şi îi atinse mâna, i-o mângâie, apoi i-o strânse. Cu cealaltă mână împinse spre ea ceaşca de cafea de care nu se atinsese. O privi cum ridică ceaşca şi bău. Găsi o altă fisă în buzunar şi, ținându-i mâna în continuare, vârî moneda în selector şi apăsă pe butonul de sub *O noapte de vrajă.*
Păşiră pe dalele ude de ciment în tăcere, despărțiți de intimitatea gândurilor fiecăruia, ținându-se de mână din obişnuință. Ploaia încetase, însă umezeala din aer le înțepa pielea feței, definind contururile lămpilor de stradă cu un cenuşiu tremurător.
Vizavi de clădirea căminului se sărutară. Buzele ei sub ale lui erau reci şi strânse. Când încercă să i le despartă, ea dădu din cap a negație. O ținu în

braţe câteva minute, şop-tindu-i ceva persuasiv, apoi îşi urară noapte bună. El o privi traversând strada şi trecând prin lumina gălbuie a holului clădirii căminului.
Se duse la barul din apropiere, unde bău două pahare de bere şi rupse un şervețel de hârtie într-un petic de filigran delicat, cu detalii admirabile. După ce trecu o jumătate de oră, intră în cabina telefonică, formând numărul căminului. O rugă pe fata de la centrală să-i dea legătura cu camera lui Dorothy.
Răspunse după ce sună de două ori.
-Alo?
- Alo, Dorrie?
Tăcere la celălalt capăt al firului.
- Dorrie, le-ai luat? O pauză.
-Da. -Când?
- Acum două minute. El inspiră adânc.
47
- *Baby,* fata de la centrală ascultă vreodată convorbirile?
- Nu. Au concediat-o pe cea dinainte pentru că...
- Păi, ascultă, n-am vrut să-ți spun asta înainte, dar... s-ar putea să te doară puțin. Ea nu spuse nimic. El continuă: Hermy zice că probabil o să vomiți, ca înainte. Şi s-ar putea să simți o senzație de arsură în gât şi unele dureri în stomac. Orice s-ar întâmpla, nu te speria. Nu va însemna decât că pilulele îşi fac efectul. Nu chema pe nimeni.
Făcu o pauză, aşteptând ca ea să zică ceva, însă fata rămase tăcută.
- îmi pare rău că nu ți-am spus toate astea înainte, dar nu cred că vei suferi foarte tare. Şi se va sfârşi înainte să-ți dai seama, spuse el, apoi făcu o altă pauză. Nu eşti supărată pe mine, nu-i aşa, Dome?
-Nu.
- O să vezi, totul o să fie mai bine.
- Ştiu. îmi pare rău că am fost încăpățânată.
- E-n regulă, *baby.* Nu trebuie să ceri iertare.
- Ne vedem mâine. -Da.
Urmă o tăcere de o clipă, apoi ea zise:
- Atunci, noapte bună.
- La revedere, Dorothy, spuse el.
Păşind în clasă vineri dimineață se simți uşor, înalt şi minunat. Era o zi superbă; lumina soarelui inunda încăperea, zvâcnind de pe scaunele metalice pentru a puncta cu sclipiri pereții şi tavanul. Ocupându-şi locul în fundul sălii, îşi întinse picioarele la maximum şi îşi încrucişa mâinile pe piept, privindu-i pe ceilalți studenți năvălind înăuntru. Strălucirea dimineții îi înviorase pe toți, iar a doua zi urma să aibă loc primul meci din liga de baseball, apoi seara vor petrece la Dansul primăverii; se auzeau sporovăieli, strigăte, râsete, şuşoteli.
Trei fete stăteau deoparte şoptind între ele surescitate. Se întrebă dacă nu cumva fetele stăteau la cămin şi discutau des-
48
pre Dorothy. Dar n-avea cum să fie găsită atât de curând. De ce-ar fi intrat cineva în camera ei? Oricum, ar fi crezut că doreşte să doarmă mai mult. El conta pe faptul că trupul ei nu va fi descoperit timp de mai multe ore; îşi

ținu răsuflarea până ce fetele care şopteau explodară într-un hohot de râs.
Nu, nu era probabil ca ea să fie descoperită înainte de ora unu. „Dorothy Kingship n-a fost nici la micul dejun, nici la masa de prânz" - după care vor bate la uşa ei, fără să obțină vreun răspuns. Era foarte posibil că vor apela la responsabila de cămin sau la altcineva care avea cheia de la uşa ei. Sau poate că nu se va întâmpla atunci. Multe dintre fetele din cămin continuau să doarmă în timpul micului dejun, iar ocazional, unele fete luau masa de prânz în oraş. Dorrie nu avea nici o prietenă apropiată care să-i simtă lipsa imediat. Nu, dacă norocul lui ținea, poate n-o găseau decât după ce va telefona Ellen.
Seara dinainte, după ce îşi luase la revedere de la Dorothy la telefon, el se întorsese la cămin. Pusese plicul adresat lui Ellen Kingship, conținând biletul sinucigaş, în cutia de poştă din colț. Prima colectare a poştei în fiecare dimineață avea loc la ora şase; Caldwell se afla numai la o sută de mile depărtare, aşa că scrisoarea urma să fie transmisă în aceeaşi după-amiază. Iar dacă Dorothy era descoperită în cursul dimineții, Ellen, anunțată de tatăl ei, putea să plece din Caldwell spre Blue River înainte de a fi primit scrisoarea, ceea ce însemna în mod cert că va fi inițiat un gen de anchetă, fiindcă scrisoarea sinucigaşei nu va fi găsită decât după reîntoarcerea lui Ellen la Caldwell. Acesta constituia singurul risc, dar era unul mic şi inevitabil; i-ar fi fost imposibil să se furişeze în căminul fetelor, ca să lase nota de rămas bun în camera lui Dorothy, şi inutil s-o vâre în buzunarul hainei ei sau într-una din cărți înainte de a-i da pastilele, caz în care s-ar fi confruntat cu un risc mult mai mare, ca Dorothy să găsească nota şi s-o arunce sau, mai grav, să-şi dea seama ce pusese el la cale.
Decise că ora prânzului constituia marja lui de siguranță. Dacă Dorothy era găsită după ora douăsprezece, Ellen ar fi primit scrisoarea în jurul orei la care autoritățile şcolare l-ar fi contactat pe Leo Kingship, iar la rândul lui, Kingship ar fi
49
contactat-o pe ea. Dacă norocul ținea cu *adevărat* cu el, Dorothy nu avea să fie descoperită până după-amiaza târziu, un telefon alarmat din partea lui Ellen facilitând descoperirea. Atunci, totul va fi curat şi în ordinea dorită.
Va avea loc o autopsie, fireşte. Va releva existența unei mari cantități de arsenic şi un embrion în vârstă de două luni - motivul şi explicația sinuciderii. Asta şi scrisoarea vor fi mai mult decât pe placul poliției. Oh, vor investiga farmaciile d;n zonă, dar nu vor obține decât un zero barat. Puteau chiar să ia în considerare depozitul Farmaciei, îi vor întreba pe ceilalți studenți: „Ați văzut-o pe fata asta în depozit sau în zona clădirii Farmaciei?" - arătându-le fotografia decedatei. Ceea ce va produce un alt zero. Va rămâne un mister, dar nu unul foarte important; chiar dacă nu vor putea fi siguri de sursa procurării arsenicului, moartea ei va rămâne un caz indiscutabil de sinucidere.
îl vor căuta oare pe bărbatul în cauză, pe iubitul ei? Era extrem de improbabil. Din punctul lor de vedere, fata putea fi o destrăbăiată. Ar fi fost cea mai mică grijă a lor. Dar ce-ar fi făcut Kingship? Oare moralitatea revoltată putea iniția o anchetă privată? „Găsiți-l pe omul care mi-a distrus fata!" Deşi din caracterizarea făcută tatălui ei de către Dorothy, Kingship mai degrabă ar fi spus: „Aha, a fost o stricată. Cum era mama, aşa şi fiica". Cu

toate astea, o anchetă rămânea posibilă...
în mod cert aveau să-l implice şi pe el în asta. Fuseseră văzuți împreună, deşi nu atât de des cum s-ar fi putut crede. La început, când succesul cu Dorothy era sub semnul întrebării, nu o dusese în locurile frecventate de studenți; anul trecut fusese cealaltă fată bogată, iar dacă nu i-ar fi ținut cu Dorothy, ar fi existat altele în viitor; însă nu voia să i se ducă faima de vânător de avere. Apoi, după ce reuşise cu Dorothy, au mers la cinema, în camera lui şi în localuri liniştite, ca Gideon's. Iar întâlnirile pe banca lor, nu în holul căminului, deveniseră o tradiție a lor.
Sigur, va fi implicat în orice gen de anchetă, însă Dorothy nu spusese nimănui că erau un cuplu, aşa că şi alți bărbați ar fi fost implicați. Unul dintre ei era roşcatul cu care sporovă-
50

ise la ieşirea din clasă, în prima zi când o văzuse şi remarcase cutia de chibrituri ştampiiată *Kingship* cu litere de cupru, apoi cel pentru care începuse să croşeteze şosetele de bumbac şi fiecare bărbat cu care se întâlnise o dată sau de două ori - *toți* vor fi convocați, iar apoi va rămâne doar o speculație în legătură cu cine îi „ruinase" viața, pentru că toți vor nega. Şi oricât ar fi fost de conştiincioasă ancheta, Kingship n-ar fi putut fi niciodată sigur că „vinovatul" nu-i scăpase complet, îi va suspecta pe toți bărbații, fără să aibă vreo dovadă împotriva unuia dintre ei.
Nu, totul va fi perfect. Nu va trebui să renunțe la facultate, nu va trebui să-şi găsească o slujbă de curier, nu va fi încurcat în viață de soție şi copil, va scăpa de un Kingship răzbunător. Doar o umbră mică de tot... Să presupunem că cineva îl identifica drept unul dintre bărbații cu care ieşise Dorothy. Să presupunem că fata care îl lăsase în depozit îl va vedea din nou, va auzi cine era, aflând că nu era student la Farmacie... Dar chiar şi una ca asta era puțin probabil, cu douăsprezece mii de studenți... Dar să presupunem că se întâmpla ce era mai rău. Să presupunem că îl vedea, că îşi amintea şi că mergea la poliție. Chiar şi atunci nu constituia o probă împotriva lui. Da, fusese în depozit. Putea să inventeze o scuză, iar ei erau obligați să-l creadă, pentru că exista scrisoarea, biletul scris de mâna lui Dorothy. Cum puteau ei explica...
Uşa se deschise producând un curent care îi zburli paginile caietului. Se întoarse să vadă cine intrase. Era Dorothy.
O undă de şoc îl năpădi, fierbinte ca lava. Se ridică pe jumătate, sângele îi năvăli în față, simțindu-şi pieptul ca de gheață. Transpirația îi puncta întregul trup, şiroind ca milioane de insecte. Ştia că îi stătea scris pe ochii tumefiați şi pe obrajii arzând, îi stătea scris ca ea să-l citească, dar nu se putu abține. Ea se uita la el oarecum mirată, uşa închizân-du-se în spatele ei. Ca în orice altă zi; cărțile sub braț, pulover verde, fustă în carouri. Dorothy. Venind spre el, îngrijorată din cauza feței lui.
Caietul lui căzu jos. Se aplecă, văzând scăparea de moment. Rămase cu fața lângă marginea scaunului, încercând
51
să respire. Ce se întâmplase? Oh, Doamne, nu luase pastilele. N-avea cum să le fi luat! îl mințise! Nenorocita! Nenorocita împuțită şi mincinoasa! Scrisoarea în drum spre Ellen... Oh, lisuse, lisuse!

O auzi aşezându-se pe scaun. Şoptitul ei speriat *Ce s-a întâmplat? Care-i problema?* El îşi culese caietul şi se aşeză, simțind cum i se scurge sângele din obraji, din întregul trup, lăsându-l rece, doar cu broboanele de sudoare şiroind. *Care-i problema ?* O privi. Ca în oricare altă zi. Avea o bentiță verde în păr. încercă să vorbească, însă se simțea de parcă nu mai avea nimic în el cu care să producă un sunet.
-Ce e?
Studenții se întorceau să vadă ce se întâmpla.
- Nimic... Sunt bine... reuşi el să spună în sfârşit.
- Eşti bolnav! Ai fața neagră ca...
- Sunt bine. E doar... asta... - zise el, atingându-se într-o parte, unde ea ştia că are cicatricea din armată. Mă trece câte un junghi din când în când...
- Dumnezeule, credeam că ai avut un atac de inimă sau ceva, şopti ea.
- Nu. Sunt bine. Continua să se uite la ea, încercând să respire ca lumea, ținându-se cu mâinile strâns de genunchi. Oh, Doamne, ce era de făcut? Nenorocita! Ea pusese totul la cale, ca să se mărite!
Văzu cum anxietatea de pe fața ei se topeşte lăsând loc unei tensiuni. Ea rupse o foaie din caietul ei, scrise ceva pe ea, apoi i-o întinse:
Pastilele nu şi-au făcut efectul.
Mincinoasa! Mincinoasa şi nenorocita! Mototoli hârtia în palmă strângând-o cu degetele atât de tare încât simți cum i se înfig unghiile în carne. Gândeşte! Gândeşte! Pericolul era atât de mare încât nu-l putea cuprinde mental dintr-o dată. Ellen urma să primească scrisoarea -când? La ora trei? Patru? - şi o va suna pe Dorothy - „Ce înseamnă asta? De ce mi-ai scris asta?" - „Ce ți-am scris?" - apoi Ellen îi va citi biletul, iar Dorothy îl va recunoaşte... Va veni la el să-i spună? Ce explicație putea inventa? Sau va înțelege care era adevărul - spunându-i toate astea şi lui
52
Ellen - apoi tatălui. Dacă ținuse pastilele, dacă nu le aruncase, atunci avea dovada! încercare de asasinat. Le va duce la o farmacie pentru a fi analizate? Nu avea cum sâ-şi imagineze ce era în capul ei. Crezuse că putea prezice orice măruntă convulsie din creierul ei blestemat, dar acum...
O simțea cum se uită la el, aşteptând un soi de reacție la cuvintele scrise. Rupse o foaie din caiet şi îşi scoase pixul. îşi proteja mâna în aşa fel încât să nu se vadă cum îi tremură. Nu reuşea să scrie, încercă să scrie cu litere de tipar, înfigând vârful pixului atât de tare încât găuri hârtia. Trebuia să sune cât mai firesc!
OK. Am încercat, asta-i tot.
Acum ne căsătorim, cum am programat.
I-o înmâna. Ea o citi şi se întoarse spre el, cu fața ei caldă şi radioasă ca lumina soarelui. El îi zâmbi, rugându-se ca ea să nu observe cât de forțat o făcea.
încă nu era prea târziu. Sinucigaşii scriau biletele, apoi trăgeau de timp înainte s-o comită. Se uită la ceas: 9.20. Cel mai devreme, Ellen putea primi plicul pe la... ora trei. Cinci ore şi patruzeci de minute. Nu mai mergea acum să plănu-iască totul pas cu pas. Va trebui să fie rapid, eficace. Nici o manevră contând pe ea că va face ceva la o oră anume. Fără otravă. Cum altfel se mai sinucid oamenii? în cinci ore şi patruzeci de minute ea trebuia să moară.

10

La ora zece ieşiră din clădire ținându-se de braț, în aerul cristalin plin de țipetele studenților între orele de curs. Trei fete în costum de majorete trecură pe lângă ei, una bătând într-o tavă de cozonac cu o lingură de lemn, celelalte două cărând un anunț enorm despre reuniunea suporterilor de baseball.

- Te mai doare într-o parte? întrebă Dorothy, îngrijorată din cauza expresiei lui întunecate.

- Un pic, zise el.

- Ți se întâmplă des?

53

- Nu. Nu-ți face griji, spuse el, uitându-se la ceas. N-o să te măriți cu un invalid.

Trecură de pe alee pe gazon.

- Când mergem? întrebă ea, strângându-l de mână.

- După-amiaza asta. Pe la patru.

- N-ar trebui să mergem mai repede?

- De ce?

- Păi o să ne ia ceva timp, iar ei închid pe la cinci.

- N-o să ne ia prea mult timp. Nu trebuie decât să completăm formularele pentru certificatul de căsătorie, pe urmă cineva de la acelaşi etaj ne va căsători.

- Trebuie să aduc acte prin care să dovedesc că am optsprezece ani împliniți.

-Da.

Se întoarse spre el, subit serioasă, cu obrajii roşii de re-muşcări. Nici măcar nu ştie să mintă, gândi el.

- îți pare groaznic de rău că pastilele nu şi-au făcut efectul? întrebă ea neliniştită.

- Nu, nu groaznic.

- *Exagerai,* nu-i aşa? Despre cum o să fie viața?

— Da. Ne vom descurca. Nu voiam decât să iei pastilele alea. Pentru binele tău.

Ea roşi şi mai tare. El îşi întoarse privirea, jenat de transparența ei. Când se uită din nou la ea, bucuria momentului îi eliminase toate regretele, cu brațele încrucişate, zâmbind.

- Nu mai *pot* să merg la cursuri. Chiulesc.

- Foarte bine. Şi eu. Stai cu mine.

- Cum adică?

- Până când mergem la primărie. Să ne petrecem ziua împreună.

- Nu pot, dragule. Nu toată ziua. Trebuie să mă întorc la cămin, să termin de împachetat, să mă îmbrac... Tu nu trebuie să împachetezi?

- Am lăsat o valiză la hotel când am făcut rezervarea.

- Oh, dar şi tu trebuie să te îmbraci, nu-i aşa? Sper să-ți pui costumul bleumarin.

54

El zâmbi.

- Da, doamnă. Dar poți să-mi dedici cel puțin o *parte* din timpul tău. Până la prânz.

- Şi ce vom face? înaintară relaxați pe gazon.

- Nu ştiu, spuse el. Poate facem o plimbare. La râu.
- Cu pantofii ăştia? întrebă ea, ridicând piciorul pentru a-i arăta încălțările subțiri din piele. O să fac platfus, n-am nici un echilibru în ăştia.
- Ok, zise el, nu mergem la râu.
- Am o idee, zise ea, arătând spre clădirea Fine Arts. Hai să mergem la Fine Arts, să ascultăm câteva discuri.
- Nu ştiu, e o zi atât de frumoasă, mi-ar plăcea să stau... Făcu o pauză văzând că ei îi muri zâmbetul.
Ea privea dincolo de clădirea Fine Arts, spre vârful antenei stației de radio KBRI, spintecând văzduhul.
- Ultima oară când m-#m dus la primărie a fost când m-a consultat medicul acela, zise ea, serioasă.
- Va fi altceva acum, spuse el. Apoi se opri din mers. -Ce e?
- Dorrie, ai dreptate. De ce s-aşteptăm până la ora patru? Hai acum!
- Să ne căsătorim *acum!*
- Da, după ce împachetezi, te îmbraci, toate astea. Ascultă, du-te la cămin şi pregăteşte-te. Ce zici?
- Oh, da! Da! Oh, vreau să mergem acum.
- Te sun şi-ți spun când vin să te iau.
- Da. Da, spuse ea, întinzându-se spre el să-l sărute pe obraz, foarte surescitată. Te iubesc atât de mult, şopti ea.
El îi zâmbi larg.
Ea se îndepărtă în grabă, întorcând capul spre el, zâmbitoare, mergând cât putea de repede.
El o privi dispărând. Apoi se întoarse uitându-se din nou spre turnul KBRI care se ridica în vârful clădirii Primăriei Blue River; cea mai înaltă clădire din oraş: treisprezece etaje deasupra unui trotuar dur, din beton.
55
11
Intră în clădirea Fine Arts, unde se găsea o cabină telefonică sub casa scărilor. Sunând la Informații, obținu numărul de telefon de la Oficiul Stării Civile.
- Oficiul Stării Civile.
- Alo. Am sunat să-mi spuneți între ce ore e deschis pentru căsătorii.
- Până la prânz şi de la unu la cinci şi jumătate.
- închis între douăsprezece şi unu? -Da.
- Mulțumesc.
închise, bägă o altă fisă şi formă numărul dormitorului. Când îi făcură legătura cu camera lui Dorothy, nu primi nici un răspuns. Puse telefonul în furcă, întrebându-se ce o reținuse. După cum pornise de rapid, ar fi trebuit să fie deja în camera ei.
Nu mai avea mărunt, aşa că ieşi afară, traversă la un chioşc şi schimbă o hârtie de un dolar, apoi privi insistent spre fata care îi luase locul în cabina telefonică. Când în cele din urmă fata renunță, el intră în cabina mirosind a parfum şi închise uşa. De data asta, Dorothy răspunse.
-Alo?
- Salut. De ce atât de târziu? Te-am sunat acum două minute.
- M-am oprit pe drum. Trebuia să-mi cumpăr o pereche de mănuşi.
Se auzea că era fericită, cu respirația întretăiată.

- Oh. Ascultă, e zece douăzeci şi cinci acum. Poți să fii gata la douăsprezece?
- Păi, nu ştiu. Vreau să fac un duş...
- Douăsprezece şi un sfert? -OK.
- Auzi, sper să nu le spui că nu mai stai la cămin începând din weekendul ăsta.
- Trebuie. Ştii care sunt regulile.
- Dacă le spui că pleci, va trebui să le dai şi adresa unde mergi, nu?
56
-Da.
- Adică?
- O să le spun „New Washington House". Dacă responsabila de cămin mă întreabă, o să-i explic.
- Fii atentă, poți să le spui mai târziu astăzi. Oricum, trebuie să ne întoarcem. Din cauza parcului cu rulote. Trebuie să ne întoarcem din cauza asta.
- Trebuie?
- Da. Mi-au spus că nu-mi pot aproba cererea până când nu vom fi căsătoriți cu acte-n regulă.
- Oh. Dacă ne întoarcem, nu-mi iau valiza acum.
- Ba nu. la-o acum. Imediat după ceremonie ne cazăm la hotel şi luăm prânzul. Nu e decât la o stradă de primărie.
- Atunci le spun acum că plec. Nu văd care e diferența.
- Ascultă, Dorrie, nu cred că cei de la universitate se dau în vânt după fetele din cămin care fug să se mărite. Responsabila căminului ne va pune bețe-n roate cumva. Va vrea să afle dacă tatăl tău ştie. Iți va ține morală, încercând să te convingă să aştepți până la sfârşitul semestrului. Asta e datoria responsabilelor de cămin.
- Foarte bine. Le spun mai târziu.
- Aşa te vreau. Te aştept afară din cămin la douăsprezece şi un sfert. Pe University Avenue.
- Pe University?
- Păi o să ieşi pe uşa din spate, nu, plecând cu o valiză şi fără să le spui?
- Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta. Doamne, parcă fugim de-acasă să ne luăm.
- Ca în filme.
Ea râse cu căldură.
- Bine, la douăsprezece şi un sfert.
- Perfect. O să fim în centru pe la douăsprezece şi jumătate.
- La revedere, ginerică.
- Pe curând, miresico.
Se îmbrăcă meticulos cu costumul lui bleumarin, cu pantofi negri şi şosete, cămaşă albă şi o cravată *bleu ciel*
57
dintr-o mătase italienească cu un imprimeu crini negri şi argintii, însă după ce se examina în oglindă, decise că frumusețea cravatei era un pic prea stridentă, aşa că o schimbă cu una simplă, cenuşie. Uitându-se din nou în oglindă în timp ce îşi încheia din nou haina, şi-ar fi dorit să-şi poată schimba şi fața la fel de rapid, pentru una mai comună. Existau momente, îşi dădu el seama, când a fi chipeş constituia un adevărat handicap. Ca un

prim pas, cel puțin, în a arăta ca un tip obişnuit, îşi puse, fără prea multă tragere de inimă, o pălărie, una de un cenuşiu asortat, aşezând-o cu mare grijă, să nu-i strice frizura.
La douăsprezece şi cinci era pe University Avenue, peste drum de căminul fetelor. Soarele era aproape perpendicular deasupra, strălucitor şi fierbinte, în atmosfera încinsă, sunetele ocazionale produse de păsări şi paşii trecătorilor şi maşini, aerul părea rarefiat, ca şi cum colcăia dincolo de un perete de sticlă. Stătea cu spatele la cămin, privind în vitrina unui magazin de fero-metale.
La douăsprezece şi un sfert, reflectată în oglindă, zări uşa de vizavi deschizându-se şi lăsând la iveală silueta în verde a lui Dorothy. Pentru prima oară în viața ei, era punctuală. El se întoarse. Ea se uita dreapta-stânga, cu privirea ei rotitoare trecându-l cu vederea complet, într-o mână înmă-nuşată ținea poşeta, în cealaltă, o valiză mică de culoare cafenie cu dungi roşii, groase. El ridică brațul şi într-o clipă ea îl remarcă. Cu un zâmbet nerăbdător coborî de pe bordură, aşteptă să treacă maşinile din trafic, apoi veni spre el.
Era frumoasă. Costumul ei era de un verde închis, cu o dantelă de mătase albă strălucind înjurai gâtului. Pantofii şi poşeta erau din piele maro, de crocodil, iar un văl verde închis plutea în părul ei blond-auriu. Când ajunse lângă el, îi zâmbi şi îi luă valiza din mână.
- Toate miresele sunt frumoase, spuse el, dar tu eşti superbă.
- *Gracias senor,* zise ea, arătând de parcă ar fi vrut să-l sărate.
Un taxi trecu încet pe lângă ei. Dorothy se uită întrebător, dar el scutură din cap.
58
- Dacă vom face economii, atunci e mai bine să începem de acum, spuse el, privind de-a lungul bulevardului, în aerul sclipitor se văzu apropiindu-se un autobuz.
Dorothy privea lumea de afară de parcă nu mai ieşise de luni. Cerul era o cochilie de un albastru perfect. Campusul, deschizându-se înaintea căminului, se întindea pe o distanță de şapte străzi care se desprindeau din University Avenue, era liniştit şi umbrit de copaci proaspăt înfrunziți. Câțiva studenți păşeau pe alei, alții erau întinşi pe iarbă.
- Gândeşte-te, se minună ea, când ne vom întoarce azi după-amiază, vom fi căsătoriți.
Autobuzul se apropie zgomotos, apoi opri. Se suiră amândoi.
Se aşezară spre fundul autobuzului, fără să vorbească, fiecare adâncit în propriile gânduri. Un observator neutru ar
fi fost nesigur dacă erau împreună sau nu. \
Primele opt niveluri ale clădirii Primăriei Blue River erau ocupate de birourile instituției şi de cele ale comitatului Rockwell, Blue River fiind reşedința acelui comitat. Restul de şase etaje erau închiriate unor persoane private, majoritatea acestora fiind avocați, doctori şi dentişti, însăşi clădirea constituia un amestec de arhitectură clasică şi modernă, un compromis între spiritul funcțional al anilor' 30 şi conservatismul statului lowa. Profesorii care predau cursurile introductive de arhitectură la Facultatea de Arte Frumoase de la Stoddard se refereau la construcție ca la un avort arhitectural, provocând râsetele studenților din primul an.

Văzută de sus, clădirea apărea ca un pătrat găunos, cu un puț de aerisire străbătând-o de sus până jos, prin măduva ei. Din profil, diferențele de mărime dintre etajele opt şi doisprezece creau impresia a trei blocuri puse unul deasupra altuia. Desenul clădirii se compunea din linii brutale, lipsite de grație, cu unele decorații greceşti de o factură simplistă, iar cele trei intrări cu uşi batante din bronz şi sticlă erau înghesuite între nişte coloane gigantice ale căror etrave erau sculptate în forma unor frunze stilizate de porumb. Era o monstruozitate, însă de la geamul
59
autobuzului, Dorothy se întoarse şi o privi îndelung de parcă ar fi fost catedrala din Chartres.
Era douăsprezece şi jumătate când traversară strada, urcând pe trepte şi trecând printre uşile batante centrale. Holul pardosit cu marmură era înțesat cu oameni plecând sau venind de la masa de prânz, unii grăbindu-se unde erau aşteptați, alții stând şi aşteptând. Sunetul vocilor şi al pantofilor pe dalele de marmură vuia uniform sub tavanul arcuit.
Rămase un pas în urma lui Dorothy, lăsând-o să se îndrepte spre tabloul de afişaj din hol.
- Să fie sub R de la Rockwell sau C de la Căsătorii? întrebă ea, ochii ei cercetând persistent tabloul, în timp ce el rămase lângă ea. Uite, spuse ea, triumfătoare, Căsătorii -Oficiul Stării Civile - şase sute patru.
El se întoarse spre ascensoarele care se găseau în direcția opusă uşilor batante. Dorothy se grăbi să țină pasul cu el. întinse mâna s-o prindă pe a lui, care ținea valiza fetei. Se pare că el nu remarcă gestul ei, fiindcă nu încercă să schimbe valiza în cealaltă mână.
Unul dintre cele patru ascensoare era deschis, pe jumătate plin cu oameni în aşteptare, în timp ce se apropiau, el se dădu un pic înapoi, permițându-i lui Dorothy să intre prima. Apoi apăru o femeie mai în vârstă, iar el o aşteptă şi pe ea să intre. Femeia îi zâmbi, satisfăcută de gestul lui galant, de două ori neaşteptat din partea unui tânăr într-o clădire aglomerată. Păru un pic dezamăgită atunci când el nu-şi scoase pălăria. Dorothy îi zâmbi şi ea, peste creştetul femeii, care se interpu-sese cumva între ei doi. El răspunse zâmbetului ei cu o mişcare aproape invizibilă a buzelor.
Ieşiră din ascensor la etajul cinci, în acelaşi timp cu doi bărbați cu genți diplomat, care făcură dreapta înaintând viguros pe coridor.
- Hei, aşteaptă-mă! protestă Dorothy cu o şoaptă amuzată, în timp ce uşa ascensorului se închise cu un clinchet în urma lor. Ea ieşise ultima, iar el primul. El făcu stânga şi înainta cam zece metri, ca şi cum ar fi fost de unul singur. Se întoarse, părând surprins, când ea îl ajunse din urmă,
60

luându-l foarte veselă de braț. Deasupra creştetului ei îi privi pe ceilalți doi bărbați cu genți diplomat ajungând la capătul coridorului şi făcând dreapta, dispărând pe una din laturile pătratului.
- Fugeai de mine? îl tachina Dorothy.
- Scuze, zise el, zâmbind. Ginerică nervos.
înaintară braț la braț, făcând la stânga în continuarea coridorului. Dorothy recita cu voce tare numerele uşilor pe lângă care treceau. „Şase sute douăzeci, şase sute optsprezece, şase sute şaisprezece..." Ajunseră să facă

din nou la stânga înainte de ajunge la 604, care^era în spatele pătratului în direcția opusă ascensoarelor. încercă uşa. Era încuiată. Citiră orele de lucru înscrise pe panoul de sticlă mată, iar Dorothy gemu dezgustată.
- Fir-ar să fie, zise el. Ar fi trebuit să telefonez ca să fiu sigur că e deschis. Puse jos valiza, uitându-se la ceas. Unu fără douăzeci şi cinci, spuse el.
- Douăzeci şi cinci de minute, spuse Dorothy. Poate că mai bine mergem jos până atunci.
- Cu mulțimea de-acolo... murmură el, apoi făcu o pauză. Hei, am o idee.
-Ce?
- Acoperişul. Hai să mergem pe acoperiş. E o zi atât de superbă. Pun pariu că poți vedea la câteva mile depărtare!
- Avem voie?
- Dacă nu ne opreşte nimeni, avem voie, zise el, ridicând valiza. Haide, hai să vezi pentru ultima oară cum arată lumea ca femeie nemăritată.
Ea zâmbi, luând-o din loc, întorcându-se la ascensoare, unde, după câteva momente, deasupra unei uşi se aprinse o săgeată albă cu vârful în sus.
Când ieşiră din ascensor la etajul treisprezece, întâmplarea făcu din nou ca ei să fie despărțiți de alți pasageri. Pe coridor, aşteptară până când aceştia se grăbiră spre apartamente sau birouri, apoi Dorothy spuse „Haide", cu o şoaptă conspirativă. Devenise o aventură pentru ea.
Parcurseră din nou acea jumătate de circuit a coridorului până când ajunseră în fața uşii 1402, iar lângă ea se afla o
61
altă uşă pe care scria *Scări.* El o deschise şi intrară amândoi. Uşa se închise în urma lor cu un scârțâit. Se aflau pe un pasaj cu scări negre de metal ducând sus şi jos. Lumina pătrundea difuză prin luminatorul murdar. Urcară; opt trepte, cotiră, încă opt trepte, în fața lor apăru o uşă de metal masiv, maro-stacojie. El apăsă pe clanță.
- E încuiată?
- Nu cred.
Puse umărul şi împinse.
- O să-ți murdăreşti costumul.
Uşa se sprijinea pe o ramă, un soi de pervaz gigantic, care se ridica la un picior deasupra coridorului. Pervazul ieşea în afară, ceea ce îl împiedica să-şi folosească toată forța. Puse jos valiza şi se propti cu umărul de uşă, încercând din nou.
- Putem merge jos să aşteptăm, zise Dorothy. Probabil că uşa aia n-a mai fost deschisă de...
El îşi încleşta dinții. Cu piciorul stâng proptit lateral pe pervaz, se dădu înapoi, apoi se opinti cu umărul înainte cât îl țineau puterile. Se deschise cu un geamăt de fiare. Lanțul de control zbârnâi. O felie de cer albastru-electric îi orbi pe moment, după clipele de obscuritate petrecute pe scară. Se auz un fâlfâit scurt al aripilor de porumbei.
El luă valiza, păşi peste pervaz şi o puse jos acolo unde uşa n-ar fi lovit-o. împinse uşa şi mai tare, o făcu opintin-du-se cu spatele, îi întinse o mână lui Dorothy. Cu cealaltă gesticula spre acoperiş aşa cum un şef de sală gesticulează spre cea mai bună masă din restaurant. Făcu o reverență comică, zâmbind cât putu de cuceritor.
- Intrați, *mam'selle,* zise el.

Luându-l de mână, ea păşi plină de grație peste pervaz pe acoperişul negru acoperit cu bitum.
12
Nu era deloc nervos. Trecuse printr-un moment vecin cu panica atunci când nu reuşea să deschidă uşa, dar se topise în clipa în care cedase presiunii umărului său, iar acum era
62
calm şi stăpânit. Totul avea să fie perfect. Fără greşeli, fără intruşi. Pur şi simplu *ştia.* Nu se mai simțise atât de bine din... lisuse, din liceu!
împinse uşa aproape închisă, lăsând cam doi centimetri între muchie şi toc, aşa încât să nu-i facă nici o problemă la plecare. Va fi în mare grabă atunci. Aplecându-se, mută valiza în aşa fel încât să fie în stare s-o ridice cu o mână în timp ce va deschide uşa cu cealaltă, în timp ce se îndreptă de spate, simți cum pălăria îi alunecă uşor într-o parte. O luă din cap, se uită la ea, apoi o puse pe valiză. Cristoase, se gândea la toate! Un fleac ca ăsta probabil că i-ar fi stricat altuia socotelile. Ar împinge-o pe Dorothy de pe acoperiş, apoi briza sau inerția mişcării i-ar fi făcut să cadă şi pălăria jos, aterizând lângă trupul moartei. Bum! După aia ar putea să sară şi acel nepriceput după ea. Nu era cazul la el; el anticipa, se pregătea. Un moment fatidic, un fleac atât de aiurea care întotdeauna ruina un plan perfect - însă el anticipase totul. lisuse. îşi trecu mâna prin păr, părându-i rău că n-avea o oglindă.
- Vino să vezi ceva.
Se întoarse. Dorothy era la câțiva paşi depărtare, cu spatele spre el, cu poşeta de crocodil sub braț. Mâinile ei se sprijineau de parapetul de la marginea acoperişului, care-i ajungea la brâu. El veni în spatele ei.
- Nu că-i nemaipomenit? întrebă ea.
Erau cu fața spre sud. Oraşul se aşternea în fața lor, curat şi bine conturat în lumina strălucitoare a soarelui.
- Uite, zise Dorothy, arătând spre un dreptunghi verzui în depărtare, cred că acolo e campusul.
El îşi puse mâinile pe umerii ei. O mână în mănuşa albă se ridică să i-o atingă pe a lui.
Plănuise s-o facă rapid, imediat după ce o adusese aici, dar acum avea de gând s-o facă frumos şi pe îndelete, pentru a ieşi cât mai puțin riscant posibil. Merita asta, după o săptămână de tocat nervii. Nu doar o săptămână, ci ani. De la absolvirea liceului nu avusese parte decât de tensiuni, griji şi îndoieli de sine. Nu trebuie grăbit un moment ca ăsta. O privi în mijlocul creştetului sprijinit de pieptul lui,
63
cu vălul de un verde închis încrețit în părul ei auriu. Suflă, făcând ca materialul delicat să vibreze. Ea îşi lăsă capul pe spate, zâmbindu-i.
Când ochii ei se întoarseră la panorama din față, el se mişcă în dreapta, păstrând un braț pe după umerii ei. Se aplecă peste parapet. Două etaje mai jos, pardoseala balconului larg, acoperită de gresie roşie, arăta ca un raft atârnat de marginea clădirii. Etajul unsprezece îi juca o festă. Aceeaşi situație pe toate cele patru laturi; o cădere de două etaje nu era ceea ce voia. Se întoarse şi cercetă acoperişul.
Probabil măsura cincizeci de metri pătrați, mărginit de parapetul de cărămidă a cărui coamă era din piatră albă, iată de treizeci de centimetri. Un

parapet identic mărginea tunelul vertical de aerisire, exact în mijlocul clădirii, lat de vreo zece metri, în partea stângă a acoperişului se găsea un rezervor uriaş de apă sprijinindu-se pe picioroange, în dreapta, turnul şi antena postului de radio KBRI arătau ca un Turn Eiffel în miniatură, silueta neagră de metal profilându-se pe cer. Rama uşii de la intrare, cu o streaşină înclinată, era chiar în faţa lui, un pic la stânga. Dincolo de tunelul vertical, spre nordul clădirii, se vedea o structură rectangulară -casa maşinăriei liftului, întregul acoperiş era punctat de hornuri şi coşuri de ventilaţie ieşind la suprafaţă ca nişte geamanduri pe o mare neagră ca smoala.
Lăsând-o pe Dorothy, se duse spre parapetul puţului de aerisire. Se aplecă peste parapet. Cei patru pereţi adăposteau pâlnia tunelului de aerisire din ce în ce mai îngust, treisprezece etaje mai jos, cu colţurile împânzite cu coşuri de gunoi şi lădiţe de lemn. Privi o clipă, apoi se aplecă şi desprinse de pe suprafaţa vâscoasă a acoperişului o cutie de chibrituri. O ţinu deasupra găurii, dincolo de parapet, apoi îi dădu drumul, privind-o cum cade jos, jos, jos, până când, în cele din urmă, deveni invizibilă. Privi pereţii tunelului. Trei dintre ei erau marcaţi de ferestre. Cel de-al patrulea, din faţa lui, care în mod evident mărginea puţul liftului, era neted, fără nici o fereastră. Acesta era locul. Marginea de sud a puţului. Şi aproape de scări. Lovi marginea de sus a parapetului, cu buzele crispate întrebător. Era mai înaltă decât crezuse.
64

Dorothy veni în spatele lui şi îl luă de braţ.
- E atât de multă linişte, spuse ea.
El ascultă, iar liniştea părea absolută, dar după aceea, zgomotele acoperişului se impuseră de la sine: huruitul motoarelor ascensorului, vântul care ciupea cablurile ce asigurau antena radio, scârţâitul rotorului unui capac de ventilaţie...
Păşiră încet. O conduse în jurul puţului de aerisire şi dincolo de casa liftului, în timp ce mergeau, ea îi scutură praful de pe umăr, care îi rămăsese de la uşa împinsă. Când ajunseră în colţul nordic al acoperişului, reuşiră să zărească râul, iar cu cerul reflectat în el, era cu adevărat albastru, la fel de albastru ca râurile pictate pe hărţi.
- Ai o ţigară? întrebă ea.
El băgă mâna în buzunar şi atinse pachetul de Chester-fields. Dar mâna ieşi din buzunar goală.
- Nu, nu am. Tu n-ai nici una?
- Sunt îngropate aici, undeva, spuse ea, cotrobăind în poşetă, dând la o parte o pudrieră de aur şi o batistă turcoaz, apoi dădu peste un pachet strivit de Herbert Tareytons. Fiecare luă câte una. El le aprinse, apoi îi puse pachetul la loc în poşetă.
- Dorrie, e ceva ce trebuie să-ţi spun; ceva... - ea sufla fumul spre cer, de-abia dacă asculta - despre pastile.
Faţa ei se întoarse brusc spre el, albă ca varul.
- Poftim? întrebă ea, înghiţind în sec.
- îmi pare bine că nu şi-au făcut efectul, zise el, zâmbind. Chiar îmi pare bine.
Ea îl privea fără să înţeleagă:

- îți pare bine?
- Da. Când te-am sunat aseară, aveam de gând să-ți spun să nu le iei, dar tu le luaseşi deja.
Haide, gândi el, *mărturiseşte. Descarcă-ți sufletul Probabil te chinuieşte de moarte.* Vocea ei era nesigură:
- De ce? Erai atât de... Ce te-a făcut să te răzgândeşti?
- Nu ştiu. M-am gândit bine. Cred că sunt la fel de nerăbdător să ne căsătorim ca şi tine, spuse el, examinându-şi țigara, în plus, cred că e un adevărat păcat să faci aşa ceva.
65
Când îşi ridică privirea spre ea, obrajii ei erau roşii ca focul, iar ochii i se umeziseră.
- Vorbeşti serios? întrebă ea, aproape sufocându-se. Chiar îți pare bine?
- Sigur că da. N-aş spune-o altfel.
- Oh, ce bine, Dumnezeule!
- Ce vrei să spui, Dorrie?
- Te rog... nu fi supărat. Nu... nu le-am luat. El încercă să se arate surprins.
Cuvintele, pur şi simplu, zburară de pe buzele ei:
- *Ziceai* că ai de gând să-ți găseşti o slujbă de noapte şi mi-am dat seama că ne vom descurca, că totul va ieşi bine, iar eu contam pe asta atât de mult, *aşa* de mult. Ştiam că aveam dreptate, spuse ea, apoi făcu o pauză. Nu eşti supărat, nu-i aşa? îl imploră ea. înțelegi?
- Sigur, *baby.* Nu sunt supărat. Ți-am spus că m-am bucurat ca nu şi-au făcut efectul.
Buzele el schiță un zâmbet tremurat de uşurare, apoi zise:
- M-am simțit ca o criminală, mințindu-te. Credeam că nu voi fi niciodată în stare să-ți spun asta. Nu... nu-mi vine să cred!
El scoase batista frumos împăturită din buzunarul de la piept şi îi şterse ochii.
- Dorrie, ce-ai făcut cu pastilele?
- Le-am aruncat, zise ea, zâmbind ruşinată.
- Unde? întrebă el firesc, punându-şi batista la loc.
- La toaletă.
Asta voia să audă. Nu se va mai pune întrebarea de ce recursese la o sinucidere atât de îngrozitoare după ce trecuse prin atâtea ca să facă rost de otravă. Aruncă jos țigara şi calcă pe ea.
Dorothy, după ce trase ultimul fum, făcu acelaşi lucru cu a ei.
- Oh, Doamne, se minună ea, totul e perfect acum. Perfect. El îşi puse mâinile pe umerii ei, sărutând-o tandru
pe buze.
- Perfect, spuse el.
66
Privi cele două mucuri de țigară, al ei mânjit cu ruj, al lui curat, îl ridică pe al lui. Crăpându-l la mijloc cu unghia degetului mare, lăsă tutunul să fie suflat de vânt, apoi rulă hârtia într-o mingiuță. îi dădu un bobârnac peste parapet.
- Aşa făceam în armată, zise el.
- E unu fără zece, zise ea, uitându-se la ceas.
- Merge înainte, zise el, uitându-se la al lui. Mai e un sfert de oră.

O luă de braț şi făcură câțiva paşi, depărtându-se de marginea acoperişului.
- Ai vorbit cu gazda?
- Pof...? Oh, da. Totul e aranjat. Trecură de casa liftului.
- Luni îți luăm toate lucrurile de la cămin.
- Vor fi foarte surprinse fetele de la cămin, spuse Dorothy, zâmbind.
Se plimbau în jurul parapetului puțului de aerisire.
- Crezi că gazda ta o să ne dea mai mult spațiu unde să ne ținem lucrurile?
- Aşa cred.
- Aş putea lăsa unele lucruri, pe cele groase, de iarnă, în podul căminului. Aşa că n-or să fie foarte multe.
Ajunseră pe partea sudică a puțului. El rămase cu spatele la parapet, se prinse cu mâinile de el şi se săltă sus. Rămase suspendat, lovind cu călcâiele marginea zidului.
- Nu sta acolo, zise Dorothy, îngrijorată.
- De ce? întrebă el, uitându-se la coama din piatră albă. E iată de două palme. Stai pe o bancă atât de iată, fără să cazi. Bătu cu mâna piatra din stânga lui. Haide aici.
- Nu, zise ea.
- Fricoaso.
- Costumul meu... zise ea, atingându-şi fundul.
îşi scoase batista, o desfăcu şi o întinse pe piatra de lângă el...
- Şir Walter Raleigh, spuse el.
Ezită pentru o clipă, apoi îi întinse poşeta, întorcându-se cu spatele la parapet, se prinse de sus, de-o parte şi de alta a batistei, apoi se săltă pe margine. El o ajută.
67
- Aşa, zise el, ducându-şi brațul în jurul taliei ei. Nu te uita în jos, o avertiză el. O să amețeşti.
îi puse poşeta pe piatră, la dreapta lui, apoi rămaseră tăcuți un moment, mâinile ei continuând să strângă muchia parapetului. Doi porumbei apărură de dincolo de rama uşii, păşind de colo-colo, privindu-i temători, cu ghearele răsunând pe bitum.
- O s-o suni sau o să-i scrii mamei tale atunci când îi vei spune? întrebă Dorothy.
- Nu ştiu.
- Cred că o să le scriu. Lui Ellen şi tatii. E foarte dificil să le spui chestii de-astea la telefon.
Capacul unui ventilator scârțâi. După un minut, îşi luă mâna din jurul mijlocului ei, punând-o peste a ei, care strângea piatra. Cu cealaltă se ținu de parapet şi se dădu jos. înainte ca ea să poată face la fel, el se întoarse cu fața spre ea, având talia lui în dreptul genunchilor ei şi mâinile lui acoperindu-le pe ale ei. îi zâmbi, iar ea îi răspunse cu acelaşi zâmbet. Privirea lui se opri asupra burticii ei.
- Micuța mamă, zise el.
Ea chicoti. Mâinile i se deplasară spre genunchi, mângâindu-i sub tivul fustei.
- Ar trebui să mergem, nu-i aşa, dragule?
- într-un minut, *baby*. încă mai avem timp.
Ochii lui se ațintiră asupra ochilor ei, fixându-i, în timp ce mâinile lui

coborâră, întorcându-se spre spatele lor, pe rotunjimea gambelor. La marginea câmpului vizual putea distinge mâinile ei în mănuşi albe; încă se mai țineau cu fermitate de coama parapetului.
- E o bluză frumoasă, spuse el, uitându-se la funda bogată de mătase de la gâtul ei. E nouă?
- Nouă? E de când lumea. Privirea lui deveni critică:
- Funda e puțin desfăcută.
Una dintre mâini se desprinse de parapet pentru a controla funda.
- Nu, zise el, acum e mai rău.
Cealaltă mână a ei se desprinse de pe parapet.
68
Mâinile lui coborâră mai jos, spre gleznele ei mătăsoase, cât putu de jos, fără să se aplece. Piciorul lui drept făcu un pas înapoi, proptit să se poată opinti, îşi ținu răsuflarea.
Ea îşi ajusta funda cu ambele mâini.
- E mai bi...
Cu viteza unei cobre, el se lăsă jos - mâinile întinzân-du-se ca s-o prindă de călcâie -, făcu alt pas înapoi şi se ridică, săltându-i picioarele în aer. Preț de o secundă înmărmurită, când mâinile lui se mutară de la călcâie la tălpile pantofilor ei, ochii lor se întâlniră, o teroare stupefiată explodând în ai ei, un țipăt izbucnind din gâtlej. Apoi, cu toată puterea lui, îi împinse picioarele rigide de spaimă.
Strigătul ei de spaimă pietrificată se auzi în puț ca un ecou de foc. închise ochii. Strigătul se stinse. Linişte, apoi un zgomot asurzitor. Clipind, îşi aminti de grămada de lăzi şi coşuri de jos.
Când deschise ochii, îşi văzu batista umflându-se, briza vântului ridicând-o de pe suprafața de piatră a parapetului. O înşfacă rapid. Cu mare viteză se repezi la uşă, luă valiza şi pălăria cu o singură mână, deschise uşa, ştergând clanța cu batista. Păşi rapid peste pervaz, trase uşa după el şi şterse clanța interioară. Se întoarse şi o luă la fugă.
Zăngăni treaptă după treaptă pe scările negre de metal, cu valiza lovindu-se de picioare, cu mâna dreaptă arzând pe balustradă. Inima lui galopa iar, imaginea pereților rotitori îl ameți. Când în cele din urmă se opri, se găsea pe culoarul scărilor de la etajul opt.
Se ținu de bara de metal, gâfâind. Expresia „eliberarea fizică a tensiunii" îi dansa în minte. De asta fugise în halul ăsta - eliberarea fizică a tensiunii -, nu panica, nu panica, îşi trase sufletul. Punând jos valiza, îşi aranja pălăria, care fusese boțită în mâna lui. Şi-o puse în cap, cu mâinile tremurând uşor. Se uită la ele. Palmele lui erau cenuşii de la tălpile ei... le şterse şi îndesă batista în buzunar. După ce îşi aranja puțin haina, ridică valiza, deschise uşa şi ieşi pe coridor.
Toate uşile erau deschise. Oamenii ieşeau din birouri pe coridor, acolo unde ferestrele dădeau spre puțul de aer. Băr-
69
bați în costume, stenografe cu clipsuri de hârtie prinse în bluze, bărbați în cămăşi cu mâneci scurte şi cozoroc verde; toți cu fălcile încleştate, ochii larg deschişi, fețele palide. Se îndreptă spre ascensoare cu un pas moderat, oprindu-se când cineva se ivea în fața lui, apoi reluându-şi mersul. Trecând pe lângă uşile fiecărui birou care dădea spre curtea interioară, văzu spatele

oamenilor adunați în jurul ferestrelor deschise, vocile lor - un murmur de surescitare şi speculații încordate.
Imediat după ce ajunse în dreptul ascensoarelor, veni unul care mergea jos. Intră, rămânând cu fața spre uşă. în spatele lui, ceilalți pasageri schimbau avid frânturi de informații, indiferența cu care oamenii se comportau de obicei în ascensor fusese zguduită de violența întâmplării.
Zumzetul domol al normalității împânzea holul de la intrare. Majoritatea oamenilor de acolo, care tocmai veniseră de afară, nu erau conştienți de nimic neobişnuit. Legănând uşor valiza, traversă marele hol pardosit cu marmură, ieşind în aerul însorit şi zgomotos al după-amiezei. în timp ce cobora cu pas grăbit treptele din fața clădirii, doi polițişti trecură pe lângă el, spre intrare. Se întoarse şi privi uniformele albastre înghițite de uşile batante. La piciorul scărilor se opri, examinându-şi din nou mâinile. Erau neclintite, ca de piatră. Nici un tremurat. Zâmbi, întorcându-se spre uşile batante, se întrebă cât ar fi fost de periculos să se întoarcă în hol, să se amestece cu mulțimea, s-o vadă... Se decise să n-o facă.
Un autobuz al universității trecu pe lângă el. Iuți pasul până la colț, unde autobuzul fu reținut la semaforul roşu. Sărind înăuntru, aruncă fisa în cutia şoferului şi se duse în spate. Rămase în picioare privind pe fereastră. După ce maşina parcurse cam patru străzi lățime, o ambulanță albă trecu în viteză, cu vuietul sirenei scăzând pe măsură ce se îndepărta. O privi devenind tot mai mică, până când opri în fața clădirii primăriei. Apoi, autobuzul intră pe University Avenue şi n-o mai zări deloc.
70
13
Reuniunea suporterilor de baseball începu la ora nouă în seara aceea, având loc în spațiul gol de lângă stadion, însă ştirea sinuciderii unei studente (cum putea să fi căzut când în *Clarion* se spunea foarte limpede că parapetul măsura un metru douăzeci înălțime?) atenua întregul entuziasm, în lumina trandafirie a focului de tabără, studenții, în special fetele, îşi întinseră păturile, stând adânciți în conversație. Managerul echipei de baseball şi membrii echipei de majorele încercară în van să facă din miting ceea ce doriseră să fie. îi îndemnară pe băieți să aducă tot mai mult combustibil, aruncând în foc lăzi şi cutii până când coloana de flăcări ajunse atât de înaltă încât amenința să se prăvălească deasupra lor, dar în zadar. Uralele şi încurajările se stinseră înainte ca numele şcolii să fie pe jumătate rostit.
Nu participase la multe întâlniri ale suporterilor înainte, dar se duse la acesta. Parcurse străzile întunecate dinspre gazda lui cu un pas lent, liturgic, ținând în brațe o cutie de carton.
După-amiaza golise valiza lui Dorothy, ascunzându-i hainele sub patul lui. Apoi, deşi era o zi călduroasă, se îmbrăcase cu haina de trening, umplându-şi buzunarele cu sticluțele şi recipientele micuțe de cosmeticale care fuseseră vârâte între haine, ieşind din casă cu valiza de pe care rupsese eticheta cu adresele lui Dorothy din New York şi Blue River. S-a dus în centru, lăsând valiza într-unul dintre locaşurile cu cheie pentru bagaje din stația de autobuz. După aceea, mers pe podul dinspre Morton Street, aruncând cheia de la valiză, apoi sticluțele, una câte una, în apa întunecată, deschizându-le mai întâi, aşa încât aerul dinăuntru să nu le țină la suprafață. Stafiile loțiunilor trandafirii plutiră pe apă, subțiindu-se,

înecându-se. La întoarcerea acasă s-a oprit la o alimentara, de unde şi-a procurat o cutie de carton în care altădată fuseseră sticle de suc de ananas.
Ajunse cu cutia la miting, trecând prin mulțimea siluetelor întinse sau adunate, desenate cu portocaliu în întuneric.
71
Păşind atent printre colțurile de pături şi picioarele înveşmântate în blugi, avansa spre inima de foc a adunării.
Dogoarea şi strălucirea erau intense în zona liberă care înconjura focul năprasnic de peste patru metri. Râmase pentru moment zgâindu-se la flăcări. Apoi, dintr-o dată, managerul de baseball şi un suporter se repeziră spre el dintr-un colț.
- El e! El e băiatul! țipară ei, luându-i cutia din mâini.
- Hei, zise managerul, cântărind cutia. Nu e goală.
- Caiete... caiete vechi. -Ah. Magnific!
Managerul se întoarse spre mulțimea din jur.
- Atenție! Atenție! Arderea caietelor!
Câțiva dintre ei îşi întrerupseră conversația privind în sus. Managerul şi suporterul apucară amândoi de cutie, le-gănând-o înainte şi înapoi spre flăcările flămânde.
- Sus de tot, țipă managerul.
- Hei...
- Nu-ți face griji, prietene. Nu dăm greş niciodată! Arderea caietelor, specialitatea noastră!
Legănară cutia; unu... doi... *trei!* Pluti în sus, paralelă cu conul de foc, se arcui şi ateriza în vârful lui, provocând o explozie de scântei. Se clătină un moment, apoi rămase acolo. Se auzi un ropot de aplauze dinspre privitori.
- Hei, iată că vine şi Al cu o navetă! Țipă suporterul. Se repezi de cealaltă parte a focului, managerul fugind după el.
Rămase privind cum cutia de carton deveni neagră, flăcările învăluind-o din toate părțile. Pe neaşteptate, baza, focului se surpă, scuipând un torent de scântei. O bucată de jar îi ateriza pe picior. Sări înapoi. Scânteile răbufniră în fața pantalonilor. Nervos, le îndepărtă cu mâna, iar mâinile lui păreau de culoarea cuprului în strălucirea focului.
Când ultimele scântei se stinseră, se uită să vadă dacă arsese cutia. Flăcările țâşneau prin ea. Conținutul ei era probabil total ars de-acum.
Pusese în cutie manualul de farmacie, broşurile Kingship, etichetele valizei, câteva articole de îmbrăcăminte pe care Dorothy le pregătise pentru scurta lună de miere; o rochie de cocteil cafenie, o pereche de pantofi negri cu toc înalt
72

din piele întoarsă, ciorapi de mătase, chiloți, sutiene, două batiste, un neglijeu roz şi o cămaşă de noapte; mătase şi broderii, delicate, parfumate, albe...
14
Din Blue River *Clarion-Ledger,* vineri, 28 aprilie, 1950:
STUDENTĂ LA STODDARD MOARE ÎN CĂDERE
ÎN CLĂDIREA PRIMĂRIEI TRAGEDIE FATALĂ PENTRU FIICA MAGNATULUI ÎN CUPRU

Dorothy Kingship, 19 ani, studentă în anul doi la Stoddard University, a decedat astăzi, când a căzut de pe acoperişul de 13 etaje al clădirii primăriei. Atrăgătoarea blondă, care venea din New York City, era fiica lui Leo Kingship, preşedintele firmei Kingship Copper Inc.
La 12.58 PM, funcționarii din clădire au fost alertați de un țipăt asurzitor şi de sunetul unei prăbuşiri în puțul foarte larg care străbate structura clădirii. Fugind la ferestre, au văzut trupul contorsionat al unei tinere femei. Dr. Harvey C. Cross, de la 57 Woodbridge Circle, care era în holul de la recepție în acel moment, a ajuns la locul cu pricina câteva secunde mai târziu, constatând decesul fetei.
Polițiştii au sosit curând după aceea şi au găsit o poşetă pe parapetul înalt de 1,20 metri care înconjoară gura puțului, în poşetă erau un certificat de naştere şi un cârd de student la Stoddard University, documente care au ajutat la identificarea fetei. Polițiştii au mai găsit pe acoperiş un muc de țigară pătat cu rujul de nuanța celui folosit de domnişoara Kingship, ceea ce i-a determinat să conchidă că ea rămăsese vreme de câteva minute pe acoperiş înainte de căderea care i-a pus capăt vieții...
Rex Cargill, operatorul ascensorului, le-a declarat polițiştilor că domnişoara Kingship a urcat cu el la al 6-lea sau al 7-lea etaj, cu o oră înainte de tragedie. Un alt ope-
73
rator de ascensor, Andrew Vecci, crede că o femeie îmbrăcată asemănător cu ținuta domnişoarei Kingship a urcat până la cel de-al 13-lea etaj nu mult după 12.30, însă nu e sigur la ce etaj a intrat în ascensor.
Conform declarației decanului Universității Stoddard, Clark D. Welch, domnişoara Kingship se descurca satisfăcător la toate cursurile pe care le urma. Studentele stupefiate de la căminul în care locuia nu au putut oferi nici un motiv pentru care ea ar fi putut să-şi ia viața. Au descris-o ca fiind liniştită şi retrasă. „Nimeni n-o cunoştea foarte bine", a declarat una dintre fete.
Din Blue River Clarion-Ledger, sâmbătă, 29 aprilie, 1950:
MOARTEA STUDENTEI, SINUCIDERE
SORA PRIMISE SCRISOARE DE ADIO PRIN POŞTĂ
Moartea studentei Dorothy Kingship de la Stoddard University care s-a aruncat de pe acoperişul clădirii primăriei ieri după-amiază a fost o sinucidere, le-a comunicat Eldon Chesser, şeful poliției, ieri-seară, reporterilor. Un bilet nesemnat, scris în mod cert de sinucigaşă, a fost primit prin poştă, de sora ei, Ellen Kingship, studentă la Caldwell, Wisconsin. Deşi cuvintele exacte ale biletului n-au fost încă date publicității, ofițerul Chesser le caracterizează ca reprezentând „o expresie clară a intenției de suicid". Scrisoarea a fost expediată local, ştampiiată ieri la 6.30 AM
După primirea biletului, Ellen Kingship a încercat să-şi contacteze sora telefonic. Apelul a fost transferat decanului Universității Stoddard, Clark D. Welch, care a informat-o pe domnişoara Kingship de moartea fetei de 19 ani. Domnişoara Kingship a pornit numaidecât spre Blue River, sosind aici ieri-seară. Tatăl ei, Leo Kingship, preşedintele firmei Kingship Copper Inc., e aşteptat să sosească astăzi, avionul lui neputând decola din Chicago din cauza timpului nefavorabil.
74

ULTIMA PERSOANĂ CARE A VORBIT CU SINUCIGAŞA
O DESCRIE CA TENSIONATĂ, NERVOASĂ
de LaVerne Breen
„Râdea mult şi zâmbea tot timpul cât a stat în camera mea. Şi era plină de vioiciune. Credeam la ora aceea că era foarte fericită, dintr-un motiv anume, însă acum realizez că nu erau decât nişte simptome ale teribilei tensiuni nervoase cu care se confrunta. Hohotele de râs erau pline de tensiune, nu erau fericite. Ar fi trebuit să recunosc acest indiciu imediat, fiind studentă la psihologie." Aceasta e caracterizarea comportamentului lui Dorothy Kingship, remarcat de studenta în anul doi Annabelle Koch, cu două ore înainte de sinuciderea colegei ei.
Domnişoara Koch, din Boston, este o tânără femeie minionă şi fermecătoare. Rămăsese toată ziua de ieri în camera ei de cămin din cauza unei migrene severe. „Dorothy a bătut la uşă pe la unsprezece fără un sfert", declară domnişoara Koch. „Eram în pat. A intrat şi am fost puțin surprinsă, fiindcă de-abia dacă ne cunoşteam. După cum am spus, zâmbea şi se mişca tot timpul. Era într-un halat de baie. M-a întrebat dacă pot să-i împrumut cureaua de la costumul meu verde. Ar trebui să menționez că amândouă aveam acelaşi tip de costum verde. Eu l-am cumpărat pe al meu în Boston, iar ea în New York, însă sunt identice. Amândouă am fost îmbrăcate la fel sâmbătă seara, şi eram destul de jenate, în fine, m-a rugat să-i împrumut cureaua mea pentru că la a ei se stricase catarama. Am ezitat la început, fiindcă era vorba de noua mea toaletă de primăvară, dar ea părea s-o dorească atât de mult încât în cele din urmă i-am spus în ce sertar o putea găsi, iar ea a luat-o. Mi-a mulțumit foarte mult şi a plecat."
Aici domnişoara Koch a făcut o pauză, scoțându-şi ochelarii. „Acum urmează partea ciudată. Mai târziu, când a venit poliția şi i-a cercetat camera în căutarea unui eventual bilet, au găsit cureaua mea pe biroul ei! Am recunoscut-o după felul în care acul suflat cu aur al cataramei se tocise.
75
Eram foarte dezamăgită din cauza asta, pentru că e vorba de un costum scump. Poliția a reținut cureaua.
Am fost foarte descumpănită de comportamentul lui Dorothy. Prelinsese că vrea cureaua mea, dar nu s-a folosit de ea deloc. Purta costumaşul verde când... când s-a întâmplat. Polițiştii au verificat, iar catarama ei nu era deloc stricată. Totul îmi pare foarte misterios.
Pe urmă am realizat că împrumutul curelei nu fusese decât un pretext. Pregătindu-şi costumul, probabil că şi-a amintit de mine şi, cum toată lumea ştia că eram bolnavă, a venit să mă vadă, pretinzând că are nevoie de curea. Poate că era disperată să vorbească cu cineva. Ar fi fost bine să fi recunoscut toate aceste semne la timp. Nu pot să nu mă gândesc că dacă aş fi făcut-o să vorbească despre problemele ei, oricare ar fi fost ele, poate că toate astea nu s-ar fi întâmplat."
... în timp ce ieşeam din camera lui Annabelle Koch, ea a adăugat o ultimă observație: „Chiar şi atunci când poliția îmi va înapoia cureaua", ne-a spus ea, „ştiu că nu voi fi în stare să mai port costumaşul meu verde".
15
Ultimele şase săptămâni de şcoală i se părură dezamăgitor de plictisitoare. Se aşteptase ca surescitarea creată de moartea lui Dorothy să persiste în aer

asemeni strălucirii unei rachete; în schimb, se stinsese aproape imediat. Anticipase mai multe conversații în campus şi mai multe articole în presă, care să-i ofere luxurianta superioritate a atotştiutorului; în schimb, nimic. La trei zile după moartea lui Dorothy, bârfa din campus a virat spre marea descoperire într-unul dintre căminele mai mici a celor douăsprezece țigări de marijuana. Iar în privința ziarelor, scurtul paragraf anunțând sosirea lui Leo Kingship în Blue River a marcat ultima oară când numele Kingship a apărut în *Clarion-Ledger.* Nici un cuvânt despre autopsie sau graviditate, deşi în mod sigur, atunci când o fată nemăritată se
76

sinucide fără să facă cunoscut motivul unui astfel de gest, acesta ar trebui să fie primul lucru care se impune a fi cercetat. Pentru a ține un astfel de amănunt afară din ziare, Kingship plătise, fără îndoială, o groază de bani.
îşi spuse că ar trebui să se felicite. Dacă s-ar fi făcut orice fel de anchetă, în mod sigur ar fi fost căutat pentru interogare, însă nu existaseră nici un fel de întrebări sau suspiciuni - prin urmare nici un fel de investigație. Totul se potrivea la perfecție. Cu excepția acelei poveşti cu cureaua. Asta l-a derutat şi pe el. De ce oare ceruse Dorothy cureaua lui Koch când nici măcar n-a vrut s-o poarte? Poate chiar simțise nevoia să discute cu cineva - despre căsătorie -, iar apoi s-a răzgândit, îi mulțumea lui Dumnezeu pentru asta. Sau poate că acul cataramei chiar fusese defect, dar reuşise să-l repare după ce o luase deja pe a lui Koch. Oricum ar fi fost, era un incident neimportant. Interpretarea lui Koch nu făcuse decât să întărească ipoteza sinuciderii, sporind gradul de succes al planului lui. Ar fi trebuit să plutească pe nori, să se îmbete în secret cu şampanie, în schimb, trăia acest sentiment anost, greoi, deprimant. Nu reuşea să înțeleagă una ca asta.
Deprimarea se înrăutăți arunci când se întoarse la Menasset la începutul lunii iunie. Iată-l aici, exact unde se găsea vara trecută, după ce fiica bossului firmei de utilaje agricole îi mărturisise despre băiatul din oraşul ei natal, şi în vara dinaintea celei de anul trecut, după ce fusese trecut pe linia moartă de către văduvă. Moartea lui Dorothy constituise o măsură defensivă; planurile pe care şi le făcuse nu avansaseră cu nimic.
îşi pierdu răbdarea şi cu mama lui. Corespondența lui de la facultate se limitase la o vedere săptămânală, iar acum îl bombarda cu întrebări; n-avea fotografii cu fetele cu care se întâlnise? - aşteptându-se ca acestea să fie cele mai frumoase şi mai curtate fete - făcea parte din acest club sau alt club? - aşteptându-se să fie preşedintele fiecăruia - ce note avea la filosofic, engleză, spaniolă? - aşteptându-se să fie cel mai bun la toate, într-o zi îşi ieşi din fire. „A sosit tim-
77
pul să-ți dai seama că nu sunt regele lumii!" i-a strigat el, ieşind din cameră.
Şi-a luat o slujbă pentru vara aceea; în parte pentru că avea nevoie de bani, în parte pentru că nu-i plăcea să stea toată ziua în casa mamei sale. Slujba asta nu-l ajută deloc să nu se mai gândească la astfel de lucruri; era un magazin de îmbrăcăminte bărbătească, ale cărui piese de rezistență erau lucruri cu un *design* modem, frumos executate; pupitrele de sticlă pentru prezentare erau îmbinate cu plăcuțe late din cupru polizat.

Spre mijlocul lunii iulie, începu să se debaraseze de dezgustul său. încă mai avea articolele tăiate din ziar despre moartea lui Dorothy, le păstra într-un sertar încuiat în dulapul din dormitor. Le scotea din când în când, răsfoindu-le, zâmbind când se gândea la siguranța oficioasă a şefului de politie, Eldon Chesser, şi la teoriile necoapte ale lui Annabelle Koch.
îşi găsi vechiul permis pentru bibliotecă, îl reînnoi şi începu să împrumute cărți în mod regulat; *Studii în omucidere,* de Pearson, *Crimă pentru profit,* de Bolitho, volumele *Serialului asasinatelor regionale.* Citi despre Landru, Smith, Pritchard, Crippen; indivizi care eşuaseră acolo unde el reuşise. Bineînțeles, doar eşecurile deveneau poveştile făcute publice - Dumnezeu ştie câți asasini de succes existau în libertate. Cu toate astea, era foarte flatant să te gândeşti cât de mulți eşuaseră.
Până acum se gândise întotdeauna la ceea ce se întâmplase la clădirea primăriei ca la „moartea lui Dorrie". Acum începea să se gândească la ea ca la „uciderea lui Dorrie".
Uneori, după ce stătuse în pat, citind relatarea mai multor cazuri dintr-o carte, îndrăzneala enormă a ceea ce făcuse îl copleşea. Se ridica în picioare şi se privea în oglinda de deasupra scrinului. Am scăpat basma curată după o crimă. La un moment dat, şopti destul de tare: „Am scăpat basma curată după o crimă!"
Şi ce dacă nu era bogat încă?! N-avea decât douăzeci şi patru de ani.

PARTEA A DOUA **ELLEN**

Scrisoarea Annabellei Koch către Leo Kingship

CĂMINUL FETELOR STODDARD UNIVERSITY BLUE RIVER, IOWA 5 martie, 1951
DRAGĂ DOMNULE KINGSHIP,
Presupun că vă întrebați cine sunt, dacă nu vă amintiți numele meu din ziare. Sunt tânăra care i-a împrumutat o curea fiicei voastre, Dorothy, anul trecut în aprilie. Am fost ultima persoană care a vorbit cu ea. Nu aş aduce acest subiect în discuție, ştiind cât de dureros trebuie să fie, dacă nu aş avea un motiv temeinic.
Aşa cum vă amintiți, eu şi Dorothy dețineam acelaşi f el de costum verde. Venise în camera mea ca să-mi ceară cureaua, i-am împrumutat-o, iar mai târziu, polițiştii au găsit-o (sau ceea ce credeam că era cureaua mea) în camera ei. Au ținut-o peste o lună până cândmi-au înapoiat-o, iar atunci era destul de târziu să mai port costumul verde în sezonul respectiv.
Acum se apropie iarăşi primăvara, iar astă-seară am încercat din nou hainele mele de sezon. Am încercat şi costumul verde şi mi s-a potrivit perfect. Dar când mi-am pus cureaua, am descoperit, spre surpriza mea, că de fapt era cureaua lui Dorothy. înțelegeți, gaura care e făcută pentru acul cataramei era deplasată cu două găuri față de cea potrivită pentru talia mea. Dorothy era foarte zveltă, însă eu
81

sunt şi mai subțire. De fapt, ca să fiu sinceră, sunt destul de slabă, însă ştiu în mod sigur că n-am slăbit deloc, deoarece costumul mi se potriveşte perfect, cum ziceam mai sus, aşa că trebuia să fie vorba de cureaua lui Dorothy. Când

poliția mi-a arătat-o prima oară, am crezut că era a mea fiindcă vârful acului suflat cu aur sejupuise. Ar fi trebuit să-mi dau seama că, din moment ce ambele curele erau făcute de acelaşi producător, foița de^aur se va toci la fel de pe amândouă cataramele.
Aşadar, se pare că Dorothy nu putea purta propria ei curea dintr-un motiv anume, deşi nu era deloc stricată, aşa că a luat-o pe a mea. Nu înțeleg. La ora respectivă am crezut că pretindea să aibă nevoie de cureaua mea doar pentru că dorea să-mi vorbească.
Acum, ştiind că am cureaua lui Dorothy, m-aş simți ciudat dacă aş purta-o. Nu sunt superstițioasă, dar, în definitiv, nu-mi aparține, a fost a sărmanei Dorothy. M-am gândit s-o arunc, dar şi asta mi se părea nepotrivit, aşa că v-o trimit într-un pachet separat; puteți s-o țineți sau să faceți ce doriți cu ea.
Voi putea purta costumul pentru că toate fetele de aici poartă anul acesta curele late de piele.
A voastră, ANNABELLE KOCH
Scrisoare pentru Ellen Kingship de la Leo Kingship 8 martie, 1951
DRAGA MEA ELLEN,
Am primit ultima ta scrisoare şi îmi pare rău că nu ți-am răspuns mai devreme, însă obligațiile din business au fost deosebit de presante.
Ieri, fiind miercuri, Marian a venit aici la cină. Nu arată foarte bine. I-am arătat o scrisoare pe care o primisem ieri, iar ea a fost de părere să ți-o trimitem ție. O vei găsi alăturat. Citeşte-o, apoi continuă cu scrisoarea mea.
82
Acum, după ce ai citit scrisoarea expediată de domnişoara Koch, îți voi explica de ce ți-am trimis-o.
Marian îmi spune că de la moartea lui Dorothy ți-ai făcut procese de conştiință pentru imaginara ta răceală față de ea. Nefericita poveste relatată de Miss Koch, a „nevoii disperate de a vorbi cu cineva", te-a făcut să simți, după Marion, că acel cineva ar fi trebuit să fii tu, şi ai fi fost tu, dacă n-ai fi forțat-o pe Dorothy să fie autonomă mult prea devreme. Ai credința, deşi asta e ceva ce Marion a dedus doar din scrisorile tale, că dacă ar fi existat o diferență de comportament în atitudinea ta față de Dorothy, poate că ea n-arfi ales calea pe care a ales-o.
îi dau dreptate lui Marion pentru felul în care gândeşte, fiindcă asta explică felul deplasat în care gândeşti, pentru că numai aşa pot califica faptul că anul trecut, în aprilie, ai refuzat să crezi că moartea lui Dorothy a fost o sinucidere, în ciuda evidenței incontestabile a scrisorii primite chiar de tine. Simțeai că dacă Dorothy s-a sinucis, atunci erai într-o oarecare măsură responsabilă, aşa încât au trecut mai multe săptămâni înainte de a reuşi să accepți moartea ei aşa cum afostşi în acelaşi timp să accepți povara imaginarei tale responsabilități.
Această scrisoare de la domnişoara Koch face limpede faptul că Dorothy s-a dus la ea pentru că, dintr-un motiv obscur, voia cureaua ei; nu *pentru că simțea o nevoie disperată de a vorbi cu cineva. Se hotărâse să facă ceea ce avea de gând să facă şi nu există absolut nici o rațiune să crezi că ar fi apelat întâi la tine dacă nu v-ațifi certat la Crăciun. (Şi nu uita că ea fusese într-o dispoziție proastă, generând cearta respectivă.) Iar în privința răcelii inițiale din partea lui Dorothy, aminteşte-ți că am f ost de acord ca ea să meargă la Stoddard, nu la Caldwell, unde ar fi devenit şi mai dependentă de tine. E*

adevărat, dacă ar fi venit după tine la Caldwell, n-arfi avut loc această tragedie, dar „dacă" e cel mai mare cuvânt din lume. Poate că pedeapsa lui Dorothy a fost excesiv de severă, însă ea a fost cea care a ales-o. Nici eu nu sunt responsabil pentru asta, nici tu; nimeni altcineva, în afară de însăşi Dorothy.
83
Realizarea faptului că interpretarea inițială oferită de domnişoara Koch comportamentului lui Dorothy a fost eronată îți va spulbera, sper, orice sentiment de auto-in-criminare rămas.
Al tău iubitor, TATĂ
P. S. Te rog, scuză-mi scrisul indescifrabil. Am crezut că e o scrisoare mult prea personală ca să i-o dictez domnişoarei Richardson.
Scrisoare de la Ellen Kingship pentru Bud Corliss:
12 martie, 1951 8.35 AM
DRAGĂ BUD,
iată-mâ aici, în vagonul restaurant, cu o Coca (la ora asta - ueah!), cu un pix şi o coală de scris, încercând să nu-mi tremure mâna din cauza legănatului de tren şi încercând să-ți ofer o explicație „ lucidă, dacă nu strălucitoare " -aşa cum ar spune prof. Mulholland - în legătură cu excursia asta spre Blue River.
îmi pare rău de meciul de baschet din seara asta, dar sunt sigură că June sau Connie vor fi bucuroase să meargă în locul meu, iar tu te poți gândi la mine între cele două reprize.
Acum, înainte de toate, trebuie să-ți spun că această excursie nu e una impulsivă. M-am gândit la asta toată noaptea. Nu e ca şi cum aş fugi la Cairo, în Egipt! în al doilea rând, nu *voi pierde nimic din cauza cursurilor ratate, fiindcă* tu *vei lua notițe complete de la fiecare oră de curs şi, oricum, mă îndoiesc că voi lipsi mai mult de o săptămână, în plus, de când trântesc ei studenți în ultimul an doar pentru că au chiulit? în al treilea rând, nu cred să-mi pierd vremea, pentru că nu voi şti niciodată cu siguranță fără să fi încercat, iar fără să fi încercat, n-aş avea un moment de pace.*
84
Acum, după ce am scăpat de toate obiecțiile, lasă-mă să-ți explic de ce mă duc acolo, întâi de toate, să te pun la curent cu preliminariile.
Din scrisoarea primită de la tatăl meu sâmbătă dimineață, ştii că Dorothy dorise inițial să vină la Caldwell, iar eu m-am opus pentru binele ei sau cel puțin aşa m-am convins la vremea respectivă. Viața mea acasă fusese plină de constrângeri, atât din cauza strictеții tatălui meu, cât şi a dependenței lui Dorothy de mine, deşi la ora aceea nu-mi dădeam seama de asta. Aşa că, atunci când am ajuns la Caldwell, mi-am dat drumul cu adevărat, în primii trei ani am fost fata de gaşcă; chefuri cu bere multă, prietenii cu ciudați, etc. Nu m-aifi recunoscut. Aşadar, nu sunt sigură că am împiedicat-o pe Dorothy să vină pentru a-i încuraja independența sau pentru a evita să mi-o pierd pe a mea, Caldwell fiind genul acela de loc în care toată-lu-mea-ştie-ce-face-toată-lumea.
Analiza tatălui meu (probabil la a doua mână, via Marion), a reacției mele la moartea lui Dorothy e absolut corectă. N-am vrut să admit că era vorba de sinucidere pentru că asta însemna că eram parțial responsabilă, însă eu cred că am şi alte motive să mă îndoiesc, în afară de cele emoționale. Biletul pe care mi l-a trimis, spre exemplu. Suna oarecum fals, adresându-mi acel „ Dragă ", când înainte era întotdeauna „Dragă Ellen" sau „Scumpa mea Ellen".

Am menționat asta polițiştilor, dar ei mi-au spus că era natural, dată fiind tensiunea pe care o resimțea, că nu ne puteam aştepta să sune firesc, ceea ce a trebuit să admit ca fiind logic. Faptul că avea cu ea certificatul de naştere, iarăşi m-a deranjat, dar mi-au explicat şi asta. Un sinucigaş îşi ia de multe ori măsuri suplimentare pentru a fi identificat, mi-au spus ei. Faptul că alte lucruri pe care le avea în mod obişnuit în portmoneul ei (cârdul de studentă la Stoddard etc.) ar fi constituit probe suficiente de identificare n-a părut să facă vreo impresie asupra lor. Apoi le-am spus că ea nu era genul de ființă sinucigaşă, iar atunci nici nu s-au sinchisit să-mi răspundă. Au anulat orice observație pe care o făcusem.

85

Deci iată unde mă aflam. Desigur, în cele din urmă a trebuit să accept că Dorothy s-a sinucis - şi că purtam o parte din vină. Povestea lui Annabelle Koch n-a făcut decât s-o confirme. Motivul sinuciderii lui Dorothy m-a făcut să mă simt şi mai responsabilă, pentru că fetele raționale din ziua de astăzi nu se omoară când rămân gravide - nu era posibil, am gândit eu, decât dacă ajunsese să depindă de cineva, iar acel cineva dispăruse subit din viața ei.

Iar faptul că Dorothy era gravidă însemna că nu numai eu, ci şi o altă persoană o abandonase - bărbatul. Dacă ştiam ceva sigur despre Dorothy, era faptul că nu trata actul sexual cu uşurință. Nu era genul care să aibă relații ocazionale. Faptul că era gravidă însemna că exista un bărbat pe care îl iubise şi cu care spera într-o bună zi să se mărite.

însă la începutul lui decembrie, înainte de moartea ei, Dorothy îmi scrisese despre un bărbat pe care îl întâlnise la cursurile de limba engleză. Se întâlnea cu el de mai mult timp, se pare că era Alesul. Mi-a spus că îmi va da toate detaliile în timpul vacanței de Crăciun, însă după aceea aproape că n-a mai vorbit cu mine. Iar după ce ne-am întors la şcoală, scrisorile noastre au deveni aproape ca nişte forme de corespondență oficială. Aşa că n-am aflat niciodată numele lui. Tot ce ştiam despre el e că era chipeş, în genul lui Len Vemon — soțul unei verişoare —, ceea ce însemna că iubitul lui Dorothy era înalt, blond, cu ochi albaştri.

I-am povestit tatălui meu despre acest bărbat, rugându-l să afle cine era şi să-l pedepsească cumva. A refuzat, zicând că era imposibil să dovedească faptul că el era cel care o făcuse nefericită pe Dorothy şi inutil, dacă puteam dovedi. Ea se pedepsise singură pentru păcatele ei; era un capitol încheiat pentru el.

Aşa stăteau lucrurile până sâmbătă, când am primit scrisoarea de la tata, împreună cu cea de la Annabelle Koch. Ceea ce mă aduce la marea mea scenă.

Scrisorile respective n-au avut asupra mea efectul sperat de tatăl meu — nu de la bun început — pentru că, aşa cum spuneam, povestea lui Annabelle Koch nu constituia nici pe departe singura cauză a melancoliei mele. Dar după

86

aceea am început să mă gândesc; în cazul în care cureaua lui Dorothy era perfect funcțională, atunci de ce a mințit, luând-o pe a lui Annabelle? De ce nu putea Dorothy să-şi poarte propria ei curea? Tata s-a mulțumit s-o treacă cu vederea, zicând că avusese „un motiv obscur", dar eu voiam să ştiu care era acel motiv, pentru că mai existau alte trei elemente f ară noimă pe care Dorothy le făcuse în ziua morții ei şi care m-au lăsat interzisă şi continuă să mă uimească, iată care sunt ele:

L La 10.15 în dimineața aceea şi-a cumpărat o pereche foarte scumpă de mănuşi albe de la magazinul de peste drum de cămin (Patronul a raportat asta poliției, după ce îi văzuse fotografia în ziare.) La început ceruse o pereche de ciorapi de nylon, dar din cauza nebuniei cu Dansul Primăverii, care urma să aibă loc în seara următoare, nu mai aveau numărul ei. Apoi a cerut o pereche de mănuşi, cumpărând una cu 1.50$. Le purta atunci când a murit, deşi în biroul din camera ei au găsit o pereche de mănuşi albe, fără nici o pată, pe care Marian i le făcuse cadou de Crăciun. De ce nu le purtase pe astea?

2. Dorothy se îmbrăca foarte atent. Purta costumul verde când a murit. Pe dedesubt avea o bluză ieftină de mătase a cărei fundă bufantă era demodată şi total nepotrivită pentru liniile costumului. Cu toate astea, în dulapul ei exista o bluză albă de mătase, de asemeni fără nici o pată, care era special croită *ca să se potrivească cu costumul. De ce n-a purtat bluza respectivă?*

3. Dorothy purta verde închis, cu accesorii albe şi maro. Cu toate astea, batista din poşeta ei era de un turcoaz deschis, cu totul nepotrivită pentru costumația ei. în camera ei exista cel puțin o duzină de batiste care s-ar fi potrivit perfect. De ce n-a luat nici una dintre ele?

După moartea ei am menționat aceste amănunte polițiştilor. Le-au nesocotit la fel de rapid ca pe celelalte obiecții pe care le ridicasem. Mi-au spus că era dezorientată. Că era ridicol să ne aşteptăm ca ea să se îmbrace cu grija obişnuită. Am precizat că episodul cu mănuşile era tocmai reversul lipsei de grijă; se complicase peste măsură ca să le

87

obțină. Dacă există o pregătire conştientă a unui incident, nu e irațional să ajungi la concluzia că aceste trei aspecte aveau o semnificație specială. Răspunsul lor a fost: „Nu poți explica o sinucidere ".

Scrisoarea lui Annabelle Koch a adăugat un al patrulea element care se conforma naturii celorlalte trei. Propria ei curea era perfect funcțională, însă Dorothy a purtat-o pe cea a lui Annabelle. In fiecare din aceste cazuri a dat la o parte un obiect potrivit pentru unul care era mai puțin potrivit. De ce?

Mi-am bătut capul toată ziua sâmbătă, plus sâmbătă noapte. Nu mă întreba ce am aşteptat să dovedesc. M-am gândit că trebuie să existe un soi de semnificație în toate astea şi voiam să aflu cât se putea de mult despre starea de spirit a lui Dorothy la ora aceea. Aşa cum îți zgândăreşti cu limba un dinte bolnav, cred.

Ar trebui să scriu volume întregi ca să-ți relatez toate mutările mentale pe care le-am făcut ca să găsesc o relație între cele patru obiecte respinse. Prețul, de unde proveneau şi alte mii de considerente mi-au trecut prin minte, dar nimic nu se lega logic. Acelaşi lucru s-a întâmplat atunci când am încercat să selectez caracteristicile comune pentru toate lucrurile ciudate pe care le-a purtat în realitate. Chiar am luat coli de hârtie pe care le-am intitulat Mănuşi, Batistă, Bluză şi Curea, notând absolut tot ce ştiam despre fiecare dintre ele, căutând un numitor comun. Aparent, nu exista un astfel de numitor. Măsură, vârstă, apartenență, cost, culoare, calitate, loc de cumpărare - nici una dintre caracteristicile semnificative nu apărea pe cele patru liste. Le-am rupt bucățele şi m-am culcat. Nu poți explica o sinucidere.

Ideea mi-a venit după vreo oră, atât de brusc încât am sărit drept în capul oaselor înfiorată. Bluza demodată, mănuşile cumpărate în dimineața aceea.

Cureaua lui Annabelle, batista turcoaz... Ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat şi ceva albastru.
E posibil - îmi repet mereu - să fie o coincidență. Dar în sinea mea nu credeam una ca asta.
Dorothy s-a dus în clădirea primăriei nu pentru că era cea mai înaltă clădire din Blue River, ci pentru că la primă-
rie te duci atunci când vrei să te căsătoreşti. Pună ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat şi ceva albastru-Dorothy fiind o romantică pură - şi avea certificatul de naştere cu ea, ca să demonstreze că împlinise optsprezece ani. Şi nu pleci la un astfel de drum de una singură. Dorothy nu putea merge decât cu o singură persoană - bărbatul care o lăsase gravidă, bărbatul cu care avea o relație de mai multă vreme, bărbatul pe care îl iubea - blondul cu ochi albaştri din clasa de limba engleză din toamnă. Care a convins-o cumva să urce pe acoperiş. Sunt aproape sigură că aşa s-a întâmplat.
Biletul? Tot ceea ce spunea era: „Sper că mă vei ierta pentru nefericirea pe care o voi provoca. Nu pot face nimic altceva". Unde se menționează sinuciderea? Ea se referea la măritiş! Ştia că Tata va dezaproba un pas atât de pripit ca ăsta, darea nu putea face nimic altceva pentru că era gravidă. Polițiştii aveau dreptate atunci când au afirmat că tonul anost al biletului era din cauza stării de tensiune, însă era tensiunea unei persoane care se mărita pe ascuns, nu a unei sinucigaşe.
„Ceva vechi, ceva nou" a f ost suficient ca să mă pună pe gânduri, însă nu va fi niciodată suficient pentru a convinge polițiştii să redeschidă ancheta unei sinucideri, cu un bilet de adio, transformând-o într-o crimă nesoluționată, mai ales atunci când au atâtea prejudecăți în privința mea — nebuna care i-a obosit anul trecut. Ştii că ăsta este adevărul. Aşa că am de gând să-l găsesc pe bărbatul în cauză şi să devin un Sherlock prudent. *De îndată ce voi descoperi ceva care să-mi confirme suspiciunile, orice îndeajuns de solid încât să intereseze poliția, promit că mă duc direct la ei. Am văzut prea multe filme în care eroina îl acuză pe asasin în apartamentul său, izolat fonic, iar acesta îi spune: „Da, amfăcut-o, dar tu nu vei trăi să spui povestea asta ". Aşa că nu-ți face griji în privința mea şi nu te impacienta, şi nu-i scrie tatălui meu, care probabil va exploda. Poate că e o dovadă de „nebunie şi impulsivitate" să mă arunc înainte în modul ăsta, dar cum pot să stau şi să aştept când ştiu ce trebuie făcut şi nu există altcineva care s-ofacă?*
Coordonare perfectă. Tocmai intrăm în Blue River. Pot vedea clădirea primăriei de la fereastră.
89
Voi termina scrisoarea asta mai târziu, când voi fi în stare să-ți comunic unde stau şi ce progrese, dacă vor exista, am făcut. Deşi Stoddard e de zece ori mai mare decât Caldwell, am o idee destul de bună unde să încep. Urează-mi noroc...
Decanul Welch era rotofei, cu nişte ochi rotunzi, cenuşii, ca nişte bumbi înfipți pe fața lui lucioasă ca de lut rumenit. Prefera costumele negre, de cleric, din flanel, cu revere înguste care îi puneau în evidență insigna frăției Phi Beta Kappa. Biroul lui era întunecat, asemănător unei capele, cu un mobilier şi draperii închise la culoare, iar în centru, câmpul meticulos desfăşurat al unui birou.
După ce dădu drumul butonului interfonului, decanul se ridică

îndreptându-şi privirea spre uşă, zâmbetul lui obişnuit, cu buzele umezite, fiind înlocuit de o expresie solemnă, conformă cu primirea unei fete a cărei soră îşi luase viața în timp ce se afla, nominal vorbind, sub păstorirea sa. Clinchetul puternic al clopoțelului de la ora prânzului se insinua în încăpere, atenuat de distanță şi draperii. Uşa se deschise şi Ellen Kingship intră.
în timpul pe care i-l luă ca să închidă uşa, apropiindu-se de birou, decanul o măsură şi o evalua cu o siguranță condescendentă, ca unul care lucra cu tinerii de mulți ani. Era o fată îngrijită; îi plăcea asta. Şi foarte atrăgătoare. Părul şaten-roş-cat, cu şuvițe dese, ochii căprui, un zâmbet reținut... O alură hotărâtă. Probabil nu strălucitoare ca inteligență, dar tenace... în prima jumătate, ca rezultate printre studenții din clasa ei. Pardesiul şi rochia ei erau de un albastru viu, un contrast plăcut față de policromia obişnuită a studențimii. Părea un pic nervoasă, dar oare nu erau cu toții aşa?
- Domnişoara Kingship... murmură el, înclinând capul spre scaunul vizitatorilor.
Se aşezară. Decanul îşi împreună mâinile rumene.
- Sper că tatăl dumneavoastră e bine, spuse el.
90
- Foarte bine, mulțumesc, răspunse ea cu o voce domoală.
- Am avut plăcerea să-l întâlnesc... anul trecut, continuă decanul, apoi, după un moment de tăcere, adăugă:
- Dacă vă pot ajuta cu ceva, orice... Ea se foi în scaunul cu speteaza rigidă.
- Noi - tata şi cu mine - am vrea să identificăm un bărbat anume, student aici.
Sprâncenele decanului săltară cu o curiozitate politicoasă.
- I-a împrumutat surorii mele o sumă considerabilă de bani cu câteva săptămâni înainte de moartea ei. Mi-a scris despre asta. întâmplarea face că am dat peste carnetul ei de cecuri săptămâna trecută şi mi-am adus aminte de acest lucru. Nu există nici un fel de cec care să indice faptul că şi-ar fi plătit datoria, iar noi ne-am gândit că e posibil ca tânărul respectiv să se fi jenat sâ-şi ceară dreptul.
Decanul dădu din cap aprobator.
- Singura problemă, continuă Ellen, e că nu-mi amintesc numele lui. însă îmi aduc aminte că Dorothy menționase faptul că urmaseră acelaşi curs de limba engleză, în primul semestru, şi că era blond. Era o sumă considerabilă..., spuse ea, inspirând adânc.
- înțeleg, zise decanul, îşi apăsă mâinile una de alta, ca şi cum le-ar fi comparat mărimea. Buzele lui schițară un zâmbet în direcția lui Ellen. Cred că putem rezolva asta, spuse el cu o prospețime militărească. îşi păstră morga o secundă, apoi apăsă pe unul dintre butoanele interfonului. Domnişoară Platt, spuse el scurt, apoi dădu drumul butonului.
îşi aranja scaunul în aşa fel încât să fie perfect aliniat cu biroul, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o campanie îndelungată.
Uşa se deschise şi o femeie palidă, cu un aer de persoană eficientă, intră în birou. Decanul dădu din cap în direcția ei, apoi se lăsă pe spate în scaun, fixând peretele de dincolo de Ellen, compunându-şi strategia. Trecură mai multe clipe înainte de a vorbi.

- Adu-mi fişa cu programul de cursuri al lui Kingship, Dorothy, semestrul de toamnă, o mie nouă sute patruzeci şi nouă. Vezi în care dintre secţiile de limbă engleză făcea parte şi adu-mi lista participanţilor din secţia respectivă. Adu-mi şi
91
dosarele tuturor studenţilor - mă refer la băieţi - ce apar pe lista aceea, spuse el, uitându-se la secretară. Ai reţinut?
- Da, şir.
O puse să repete instrucţiunile primite.
- Bine, spuse el, privind-o cum iese. Şi urgent, adăugă el, după ce uşa se închisese. Apoi se întoarse la Ellen şi îi zâmbi cu condescendenţă. Ea îi răspunse cu acelaşi zâmbet.
încet-încet, aerul de eficacitate militărească se risipi, făcând loc celui de solicitudine amicală. Decanul se aplecă spre ea, cu degetele sprijinindu-se uşor de birou.
- în mod sigur, acesta nu e sigurul scop al acestei vizite în Blue River.
- Vizitez nişte prieteni. -Ahh.
- Pot fuma? întrebă Ellen, deschizându-şi poşeta.
- Fără îndoială, spuse el, împingând scrumiera de cristal spre ea. Şi eu fumez, recunoscu el, foarte graţios.
Ellen îi oferi o ţigară, dar el o refuză politicos. Ea îşi aprinse ţigara cu un chibrit pe a cărui cutie albă era tipărit *Ellen Kingship* cu litere de cupru. Decanul privi gânditor cutia de chibrituri.
- Corectitudinea aceasta în probleme financiare e admirabilă, spuse el, zâmbind. Ce bine ar fi dacă toţi cei cu care avem de-a face ar fi la fel de conştiincioşi, continuă el, examinând cuţitul de bronz folosit pentru deschiderea scrisorilor, în prezent am trecut la construirea noii săli de sport şi a tribunelor. Mai multă lume ne-a promis să contribuie substanţial, dar nu s-au ţinut cu toţii de cuvânt.
Ellen încuviinţă înţelegătoare.
- Poate că tatăl dumneavoastră ar fi interesat să contribuie cu ceva, se hazarda el. în memoria surorii dumneavoastră...
- îmi va face plăcere să-i menţionez asta.
- într-adevăr? Aş aprecia foarte mult un asemenea gest, spuse el, punând la loc cuţitul de scrisori. Astfel de contribuţii se pot scădea din totalul venitului impozabil, adăugă el.
Câteva minute mai târziu, secretara reveni cu o serie de dosare de culoare bej în braţe. Le puse pe birou, în faţa decanului.
92

- Limba engleză, spuse el. Secţia şase. Şaptesprezece băieţi.
- Perfect, zise decanul, în timp ce secretara ieşea, îşi îndreptă scaunul şi îşi frecă mâinile - din nou având acea atitudine militărească. Deschise dosarul de deasupra, răsfoin-du-l până când ajunse la formularul de înscriere, în colţ se vedea lipită o fotografie. Brunet, spuse el, punând dosarul în stânga lui.
Când sfârşi să le examineze pe toate, se formaseră două teancuri inegale.
- Doisprezece băieţi bruneţi şi cinci cu părul blond, spuse decanul.

-Dorothy mi-a spus odată ca e frumos... zise Ellen, aplecându-se înainte.
Decanul trase spre el teancul de cinci dosare spre centrul biroului, deschizându-l pe primul.
- George Speiser, spuse el gânditor. Mă îndoiesc că am putea spune că domnul Speiser e frumos.
Decanul ridică formularul, întorcându-l spre Ellen. Fața din fotografie era a unui adolescent fără bărbie, cu ochi ur-duroşi. Dădu din cap a negație.
Al doilea era un băiat anemic, cu ochelari cu multe dioptrii.
Al treilea avea cincizeci şi trei de ani, şi avea părul alb, nu blond.
Mâinile lui Ellen se umeziseră, strângând poşeta.
Decanul deschise al patrulea dosar.
- Cordon Gant, spuse el. Sună familiar? întrebă el, întorcând formularul spre ea.
Era blond şi fără îndoială frumos; ochi luminoşi, o frunte iată, maxilarul puternic şi zâmbetul cuceritor.
- Cred că da... zise ea. Da, cred că el...
- Sau ar putea fi Dwight Powell? întrebă decanul, arâ-tându-i cel de-al cincilea formular.
A cincea fotografie înfățişa un tânăr serios, cu o bărbie puternică şi gropiță, cu ochii de un albastru deschis. Ellen privi neputincioasă de la o fotografie la alta.
93
Erau amândoi blonzi; amândoi aveau ochi albaştri; erau amândoi frumoşi.
Ieşi din clădirea administrației, stând locului pe treapta de piatră a scărilor care dădeau spre campusul de un cenuşiu anodin sub cerul înnorat, într-o mână ținea poşeta, în cealaltă o coală de hârtie din teancul de corespondență al decanului.
Doi... O vor încetini puțin, asta era tot. Ar fi trebuit să fie simplu să afle care dintre cei doi era el... apoi îl va urmări, poate chiar îl va cunoaşte, dar nu îi va spune că o cheamă Ellen Kingship. Să fie atentă, să-i surprindă privirea piezişă, răspunsurile reținute. Asasinatul trebuie să fi lăsat urme. *(Era* vorba de asasinat. *Trebuia* să fie vorba de un asasinat.)
Dar nu trebuia să se pripească. Privi hârtia din mâna ei:
Cordon C. Gant 1312 Vest Strada 26
Dwight Powell
1520 Vest Strada 35
Mancă de prânz repede, cu mişcări mecanice, la micul restaurant de peste drum de campus, cu mintea ei asaltată de gânduri rapide. Cum să înceapă? Să pună câteva întrebări discrete prietenilor lor? Dar cum anume să înceapă? Să-l urmărească pe fiecare în parte, să afle identitatea prietenilor, să se întâlnească cu ei, să afle cine îi cunoştea de anul trecut? Timp, timp, timp... Dacă rămânea în Blue River prea mult, Bud putea să-l sune pe tatăl ei. Neliniştită, degetele ei băteau darabana. Cine i-ar fi cunoscut în mod sigur pe Cordon Gant şi pe Dwight Powell? Familiile lor. Iar dacă nu erau din localitate, gazdele sau vreun coleg de cameră. Ar fi fost prea impetuoasă dacă ar fi mers direct la sursă, la cei mai apropiați lor, şi, totuşi, nu era timp de pier-
94
dut... îşi muşcă buza inferioară, iar degetele ei continuau să bată darabana.

După un minut, lăsă jos ceaşca de cafea pe jumătate băută, se ridică de la masă şi se îndreptă spre cabina telefonică. Ezitând, răsfoi cartea subțire de telefon din Blue River. Nici un fel de Gant, nici un Powell pe strada 35. Asta însemna că fie n-aveau telefon, ceea ce era puțin probabil, sau locuiau la alte familii decât ale lor.
Sună la Informații şi obținu numărul de telefon de la 1312 Vest Strada 26; 2 - 2014:
- Alo? Era vocea unei femei; şi-o imagină uscată, între două vârste.
- Alo, zise Ellen, înghițind în sec. Cordon e acasă? Pauză.
- Cine întreabă?
- O prietenă de-a lui. E acasă?
- Nu, veni răspunsul tăios.
- Cu cine vorbesc?
- Cu gazda lui.
- Când îl aşteptați să vină acasă?
- Nu vine până târziu, deseară, spuse femeia, repezită, deranjată. Se auzi un clic, femeia trântise receptorul în furcă$_v$
Ellen se uită la receptorul mort, apoi îl puse în furcă, în momentul în care ajunse la masa ei, cafeaua se răcise.
Era plecat toată ziua de acasă. Să se ducă acolo?... O simplă conversație cu gazda putea stabili dacă Gant se întâlnise cu Dorothy. Sau, prin eliminare, putea să dovedească faptul că Powell era acela. Să discute cu gazda... dar sub ce pretext?
Cum aşa, orice pretext! Asta în cazul în care femeia o credea, ce rău putea să-i facă cea mai trăsnită poveste? -chiar dacă falsitatea ei i-ar fi apărut în mod evident lui Cordon, atunci când gazda i-ar fi istorisit-o. Fie nu era bărbatul în cauză, caz în care urma să se frământe asupra misterioasei vizitatoare care prelinsese a fi un prieten sau o rudă, fie el *era* bărbatul, caz în care: A) N-a ucis-o pe Dorothy - ceea ce l-ar fi lăsat din nou să se frământe asupra misterioasei vizitatoare, sau: B) El o *omorâse* pe Dorothy - iar povestea unei fete punând întrebări despre el urmând
95
să-l neliniştească, însă neliniştile lui nu vor interfera cu planul ei, pentru că, dacă va face cunoştință cu el mai târziu, n-ar avea nici un motiv s-o asocieze cu fata care îi pusese acele întrebări gazdei. Neliniştile lui ar putea chiar să-i fie de folos ei, făcându-l nervos, dându-se mult mai uşor de gol. Ba chiar ar putea să nu mai rişte nimic şi să plece din oraş - iar asta va fi tot ceea ce va avea nevoie pentru a convinge poliția că exista o bază solidă a suspiciunilor ei. Ei vor investiga, vor găsi dovada...
Să meargă direct în inima lucrurilor. Era oare imprudentă? Dacă te gândeai bine, era cel mai logic lucru pe care putea să-l facă.
Se uită la ceas. Unu şi cinci. Vizita ei n-ar trebui să aibă loc prea curând după convorbirea telefonică, ceea ce i-ar permite gazdei să facă legătura dintre cele două, devenind suspicioasă. Forțându-se să rămână aşezată pe scaun, Ellen atrase atenția ospătăriței şi comandă o altă ceaşcă de cafea.
La două fără un sfert intră în zona 1300 a străzii 26, vest. Era un cartier liniştit, cu un aer obosit, compus din case vechi cu un etaj, dincolo de peluzele presărate cu pete maro, încă suferinde din cauza iernii. Câteva maşini vechi, Ford sau Chevrolet, staționau nemişcate lângă bordură, unele

îmbătrânind natural, altele încercând să rămână tinere, vopsite neprofesionist, în culori vii, țipătoare. Ellen păşea cu o încetineală forțată, încercând să pară nonşalantă, sunetul paşilor ei constituind singurul zgomot în atmosfera nemişcată.
Casa în care locuia Cordon, 1312, era a treia de la colț; o casă de culoarea muştarului, cu lemnăria maro, de nuanța ciocolatei stătute. După ce o examina un minut, Ellen păşi pe aleea de ciment crăpat care traversa gazonul mort spre verandă. Acolo citi plăcuța lipită de unul din stâlpi: *Doamna Minna Arquette.* Ajunse în fața uşii. în loc de sonerie, avea unul dintre acele clopotele de modă veche, legat la tija de metal de afară. Inspirând adânc, trase scurt de tijă. Dinăuntru se auzi clinchetul dogit al clopotului. Ellen aşteptă.
Se auziră paşi înăuntru, apoi uşa se deschise. Femeia care stătea în cadrul uşii era înaltă, subțire, cu un păr creț,
96

cărunt, adunat deasupra feței lunguiețe, de cal. Avea ochii roşii, suferinzi. Un capot foarte înflorat îi atârna pe umerii ascuțiți. O măsură pe Ellen de sus până jos.
- Da? - vocea aceea uscată, din Midwest.
- Trebuie să fiți doamna Arquette, spuse Ellen.
- Exact, spuse femeia, tresărind şi zâmbind, dezvelind o dantură artificial de perfectă.
- Sunt verişoara lui Cordon, zise Ellen, zâmbindu-i.
- Verişoara lui? întrebă doamna Arquette, arcuindu-şi sprâncenele înguste.
- Nu v-a spus că am să trec astăzi pe aici?
- Nu, n-a spus nimic despre vreo verişoara de-a lui, nici un cuvânt.
- Ciudat. I-am scris că voi trece astăzi pe la el. Sunt în drum spre Chicago şi m-am abătut dinadins pe aici, ca să ne întâlnim. Probabil c-a uitat...
- Când i-ai scris? Ellen ezită, apoi:
- Alaltăieri. Sâmbătă.
- Oh, zise femeia, zâmbind din nou. Cordon pleacă dis-de-dimineață, iar poştaşul nu trece înainte de zece. Probabil că scrisoarea ta îl aşteaptă acum în camera lui.
- Ohh...
- Nu-i acasă chiar ac...
- N-aş putea să intru doar un minut? o întrerupse Ellen rapid. M-am urcat la gară într-un autobuz greşit şi am fost nevoită să merg pe jos zece străzi.
- Desigur, intră, spuse doamna Arquette, făcând un pas înapoi.
- Mulțumesc foarte mult, spuse Ellen, trecând pragul şi intrând într-un hol care mirosea a stătut şi - îndată ce uşa de la intrare se închise - aproape întunecos. Scările urcau pe peretele din dreapta, în dreapta se deschidea o arcadă ce ducea spre un salon care avea aerul stingher al camerelor rar folosite.
- Doamna Arquette? se auzi, din spatele casei. -Vin! sosi răspunsul, apoi se întoarse către Ellen. Te
superi dacă stai în bucătărie?
- Deloc, spuse Ellen.
97

Dantura doamnei Arquette străluci din nou, iar Ellen o urmă pe femeia înaltă, întrebându-se de ce fusese atât de iritata la telefon, iar acum atât de amabilă.
Bucătăria era zugrăvită în aceeaşi nuanţă muştar ca exteriorul casei, în mijlocul încăperii se afla o masă placată deasupra cu porţelan alb, cu un set de anagrame aşezate pe ea. Un bărbat chel şi mai în vârstă, purtând ochelari cu lentile groase, stătea la masă, turnând ce mai rămăsese dintr-o sticlă de cola într-un borcan în care altădată fusese brânză.
- Acesta e vecinul meu, domnul Fishbcak, zise doamna Arquette. Jucăm anagrame.
- Cinci cenţi cuvântul, adăugă bătrânul, ridicându-şi ochelarii ca să se uite la Ellen.
- Ea e domnişoara... zise doamna Arquette, aşteptând.
- Gant, zise Ellen.
- Domnişoara Gant, vara lui Cordon.
- încântat, zise domnul Fishback. Gordon e un băiat minunat, adăugă el, lăsând ochelarii să-i cadă la loc, ochii lui mărindu-se la loc în spatele lentilelor. E rândul tău, îi spuse el domnişoarei Arquette.
Femeia se aşează în faţa domnului Fishback.
- Stai jos, îi spuse ea lui Ellen, arătând spre scaunele libere. Vrei şi tu o cola?
- Nu, mersi, zise Ellen, aşezându-se. îşi trase braţele din mânecile hainei, lăsând-o pe speteaza scaunului.
Doamna Arquette se zgâia la duzina de litere montate pe plăcuţele pătrate de lemn.
- De unde vii? întrebă ea.
- California.
- Nu ştiam că Gordon are rude în vest.
- Nu, am fost doar în vizită acolo. Şi eu sunt din est.
- Oh, zise doamna Arquette, uitându-se la domnul Fishback. Haide, dâ-i drumul. Nu pot să fac nimic numai cu vocale.
- E rândul meu? întrebă el. Ea încuviinţă. Cu un rânjet, domnul Fishback pescui una din literele expuse. Ai ratat-o, ai ratat-o! trâmbiţă el. C-R-I-P-T-Ă. Criptă. Unde îngropăm rudele, spuse el, alipind literele, adăugând apoi cuvântul celorlalte, etalate în faţa lui.
98

- Nu-i cinstit, protestă doamna Arquette. Ai avut tot timpul din lume să te gândeşti cât am stat eu la uşă.
- Ba e cinstit-cinstit, declară domnul Fisback, după care mai ridică două litere, plasându-le în centru, pe plăcuţa de lemn.
- Oh, Doamne, murmură doamna Arquette, lăsându-se pe spate.
- Ce face Cordon zilele astea? întrebă Ellen.
- Oh, bine, zise doamna Arquette. Harnic ca o albină, cu şcoala şi cu slujba.
-Slujba?
- N-ai auzit de slujba lui Cordon?
- Păi n-am prea auzit multe despre el în ultima vreme.
- Ei bine, face asta de aproape trei luni acum! se umflă în pene doamna Arquette. Pune discuri şi comentează, e disc-jokey. „Aruncătorul de discuri,

discobolul", aşa i se spune, în fiecare noapte, cu excepția duminicii, de la opt la zece, la KBRI.
- Asta-i minunat! exclamă Ellen.
- Hei, e o adevărată celebritate, continuă gazda, întorcând o literă, în timp ce domnul Fishback încuviință. I-au luat un interviu de la ziar cu două duminici în urmă, continuă gazda. A venit aici un reporter, tot tacâmul. Pe urmă au început să sune o groază de fete pe care nici nu le cunoaşte. Fete de la Stoddard. Iau numărul de pe listele de telefoane de la facultate şi-l sună doar ca să-i audă vocea la telefon. El nu vrea să aibă nimic de-a face cu ele, aşa că eu trebuie să le răspund. Poți să înnebuneşti, nu alta, zise doamna Arquette, încruntându-se la anagrame. Dă-i drumul, domnul Fishback, spuse ea.
Ellen se juca cu degetele pe muchia mesei.
- Se mai întâlneşte Cordon cu fata despre care mi-a scris anul trecut? întrebă ea.
- Care dintre ele?
- Una blondă, scundă, drăguță. Cordon a pomenit despre ea în câteva din scrisorile lui anul trecut - octombrie, noiembrie, până prin aprilie. Credeam că era foarte interesat de ea. Dar după aprilie, a încetat să mai scrie despre ea.
99
- Păi dă-mi voie să-ți spun, zise doamna Arquette, eu nu apuc niciodată să văd fetele cu care iese Cordon, înainte de a-şi lua slujbă avea obiceiul să iasă de trei-patru ori pe săptămână, dar n-a adus aici nici una dintre fete. Nu că m-aş fi aşteptat să le aducă. Nu sunt decât gazda lui. Şi nici nu povesteşte nimic despre ele. Alți băieți pe care i-am avut aici aveau obiceiul să-mi spună toate cele despre fetele cu care se vedeau, dar studenții erau mai tineri pe vremea aceea, în ziua de astăzi, mai toți sunt după armată şi se pare că, după ce mai înaintează în vârstă, bărbații nu mai sporovăiesc prea mult. Cel puțin Gordon n-o face. Nu că aş fi curioasă, însă mă interesează lumea, spuse ea, întorcând o altă literă. Cum o chema pe fata aceea? Spune-mi numele ei şi probabil o să-ți pot spune dacă mai iese cu ea, pentru că uneori când se foloseşte de telefonul de lângă scările de jos, iar eu sunt în salon, n-am cum să n-aud o parte din conversație.
- Nu-mi amintesc numele ei, zise Ellen, dar se întâlnea cu ea anul trecut, aşa că poate dacă vă *amintiți* câteva din numele fetelor cu care ieşea, aş reuşi să-l recunosc.
- Păi, să vedem, medita doamna Arquette, în timp ce aranja mecanic anagrame, în căutarea unui cuvânt. A existat una Louella. îmi amintesc numele ei pentru că am avut o cumnată cu numele ăsta. Apoi a fost una..., ochii ei apoşi se închiseră, concentrându-se,... Barbara. Nu, asta a fost cu un an înainte, în primul lui an. Să vedem, Louella..., aici gazda scutură din cap. Au mai fost şi altele, dar să mă pici dacă aş putea să mi le amintesc.
Jocul anagrame continuă în tăcere timp de un minut, în cele din urmă, Ellen zise:
- Cred că numele fetei era Dorothy.
Doamna Arquette îi făcu semn cu mâna Iui Mr. Fishback să se servească.
- Dorothy..., spuse ea, îngustându-şi ochii. Nu... dacă numele ei e Dorothy, nu cred că mai iese cu ea. Nu l-am auzit vorbind cu nici o Dorothy în ultima

vreme, sunt sigură de asta. în plus, uneori se duce la colț ca să dea un telefon personal sau interurban.
- Dar *ieşea* cu Dorothy anul trecut?
100

Doamna Arquette privi spre tavan. -Nu ştiu... nu-mi *amintesc* nici o Dorothy, dar nu-mi amintesc nici să *nu fi fost* una, dacă înțelegi ce vreau să spun.
- Dottie? încercă Ellen.
Doamna Arquette se gândi o clipă, apoi dădu din umeri, nesigură.
- E rândul tău, spuse Domnul Fishback cu vehemență. Pietrele cu litere produseră un clinchet uşor în timp ce
doamna Arquette le manevra.
-Cred, spuse Ellen, că trebuie să fi rupt relația cu această Dorothy în aprilie, când a încetat să mai scrie despre ea. Trebuie să fi fost într-o dispoziție proastă spre sfârşitul lui aprilie. Necăjit, nervos..., zise ea, privind-o întrebătoare pe doamna Arquette.
- Nu Cordon, spuse ea. Era cuprins de febra primăverii anul trecut. Fredona tot timpul. Chiar am glumit cu el despre asta.
Domnul Fishback se foi nerăbdător.
- Oh, dă-i drumul, spuse doamna Arquette. înecându-se cu sucul lui, Mr. Fishback se repezi la
anagrame.
- Ai mai pierdut una! strigă el, greblând literele. F-A-N-A-T. FANAT!
- Ce tot vorbeşti, fanat? Nu există aşa un cuvânt! spuse doamna Arquette, întorcându-se spre Ellen. Ai auzit vreodată de un cuvânt ca „Fanat"?
- Ar trebui să ştii că n-are rost să te cerți cu mine despre asta! strigă piţigăiat domnul Fishback. Nu ştiu ce înseamnă, dar ştiu că e un cuvânt. L-am văzut! zise el uitân-du-se la Ellen. Citesc trei cărți pe săptămână, regulat, precum ceasornicul.
- Fanat, pufni doamna Arquette.
- Ei bine, uită-te în dicționar!
- Ăla mic de buzunar cu trei cuvinte în el? Ori de câte ori caut acolo vreunul din cuvintele tale şi nu dau de el dai vina pe dicționar!
Ellen privi cele două fețe supărate.
101
- Cordon trebuie să aibă un dicționar, zise ea, ridicân-du-se în picioare. Mă duc eu după el, dacă-mi spuneți care e camera lui.
- Aşa e, spuse doamna Arquette, hotărâtă. Are un dicționar. Stai jos, dragă, ştiu exact unde e.
- Pot să vin şi eu? Mi-ar plăcea să-i văd camera lui Cordon. Mi-a spus ce drăguță e...
- Haide, zise doamna Arquette, ieşind dezlănțuită din bucătărie.
Ellen se grăbi după ea.
- O să vezi, le urmări vocea lui domnul Fishback. Cunosc mai multe cuvinte decât o să ştii tu *vreodată,* chiar dacă ajungi să trăieşti o sută de ani.
Urcară în mare grabă pe scările întunecate, doamna Arquette înainte, murmurând indignată. Ellen o urmă intrând pe o uşă imediat în capul scărilor.
Camera era luminoasă, cu un tapet floral. Un pat cu o cuvertură verde, un

scrin, un balansoar, o masă... Doamna Arquette luă dicționarul de pe scrin, începând să-l răsfoiască în dreptul ferestrei. Ellen se apropie de scrin şi scana titlurile cărților aşezate deasupra. Un jurnal poate. Orice fel de caiet. *Povestiri premiate în 1950, Introducere în istorie, Manualul pronunției prezentatorului de radio, Bravi eroi, Istoriajazzului american, Povestea lui Swann, Elemente de Psihologie, Trei romane faimoase despre crime* şi *Un tezaur al umorului american.*
- Oh, fir-ar să fie, spuse doamna Arquette. Stătea cu degetul apăsat pe dicționarul deschis. Fanat, citi ea, ofilit, apoi trânti dicționarul. De unde ia cuvinte ca ăsta?
Ellen se apropie de masă, pe care se aflau trei plicuri răsfirate. Doamna Arquette puse la loc dicționarul, pe scrin, aruncându-i o privire.
- Cea fără adresa expeditorului e a ta, cred.
- Da, aşa e, zise Ellen. Cele două scrisori cu adresa expeditorului erau de la *Newsweek* şi de la National Broadcasting Company.
102

Doamna Arquette era la uşă. -Vii?
- Da, spuse Ellen.
Coborâră încet scările şi intrară în bucătărie, unde domnul Fishback le aştepta, îndată ce remarcă expresia dezgustată a doamnei Arquette, izbucni într-un chicotit jucăuş. Ea îi aruncă o privire furioasă.
- înseamnă ofilit, spuse ea, lăsându-se pe scaun. El râse cu şi mai multă poftă.
-O, taci din gură şi dă-i drumul, joacă, mormăi doamna Arquette.
Domnul Fishback întoarse încă două litere. Ellen îşi luă poşeta de pe scaunul pe care stătuse.
- Cred că eu o să plec acum, spuse ea, descurajată.
- Pleci? întrebă doamna Arquette, ridicându-şi privirea, cu sprâncenele ei înguste arcuindu-se.
Ellen încuviință.
- Păi, pentru numele Domnului, nu-l aştepți pe Cordon? Ellen înlemni. Doamna Arquette aruncă o privire ceasului de pe frigider de lângă uşă.
- E două şi zece, spuse ea. Ultimul lui curs s-a terminat la ora două. Trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.
Nu putea vorbi. Imaginea feței întoarse spre ea a doamnei Arquette o făcea să se simtă rău.
- Păi... mi-ați spus că va fi plecat de-acasă toată ziua... reuşi ea să bâiguie într-un final.
Doamna Arquette păru jignită.
- Eu nu ți-am spus niciodată una ca asta! Altfel de ce-ai fi stat aici, dacă nu-l aşteptai?
-La telefon...
Femeia rămase stupefiată.
- Tu ai fost? Pe la ora unu? Ellen dădu din cap, pierdută.
- De ce nu mi-ai spus că ai fost tu? Credeam că era una din fetele alea nebune. Ori de câte ori sună cineva fără să-mi spună numele îi spun că-i plecat toată ziua. Chiar dacă-i aici. El mi-a spus să zic aşa. El..., începu ea, apoi expresia blândă de pe fața ei se topi. Ochii posaci şi gura cu buze

subțiri de-
103
veniră întunecate, suspicioase. Dacă credeai că-i plecat toată ziua, întrebă ea încet, de ce-ai mai venit?
- Am... am vrut să vă întâlnesc. Gordon mi-a scris atât de multe...
- De ce mi-ai pus toate întrebările alea? întrebă doamna Arquette, ridicându-se în picioare.
Ellen întinse mâna după haină. Brusc, doamna Arquette o prinse de braţe cu degetele ei lungi şi osoase strângând-o dureros.
- Daţi-mi drumul... Vă rog...
- Ce căutai în camera lui? întrebă femeia, iar faţa ei de cal, aspră şi roşie, se apropie de cea a lui Ellen, cu ochii holbându-se cu furie. Ce voiai de-acolo? Ai pus mâna pe ceva când eram cu spatele la tine?
în spatele lui Ellen, scaunul domnului Fishback se auzi scârţâind, iar vocea lui chiţăi speriată:
- De ce-ar fura ceva de la vărul ei?
-De unde ştiu că-i vărul ei? i-o întoarse doamna Arquette.
Ellen încercă în zadar să se elibereze din strânsoare.
- Vă rog, mă doare... Ochii palizi se îngustară.
- Şi nu cred că-i una dintre fetele alea blestemate care vor un suvenir sau ceva. De ce mă-ntreba toate chestiile alea?
— Sunt vara lui! Chiar sunt! încercă Ellen să-şi înăsprească vocea. Vreau să plec acum. O să mă întâlnesc cu el mai târziu.
- O să-l întâlneşti acum, spuse doamna Arquette. Stai aici până vine Gordon, continuă ea, uitându-se peste umărul lui Ellen. Domnule Fishback, mergi la uşa din dos, spuse ea, aşteptând, urmărind din ochi parcursul lent al domnului Fishback, după care îi dădu drumul lui Ellen. Mişcându-se rapid, se postă în faţa uşii de la intrare, blocând-o, rămânând cu braţele încrucişate la piept.
- O să aflăm noi despre ce e vorba, spuse ea.
Ellen se frecă pe braţe în locul în care o strânsese doamna Arquette. Se uită la bărbatul şi femeia care blocau uşile de la extremităţile bucătăriei: domnul Fishback cu
104
ochii lui măriţi ca prin lupă, clipind nervos; doamna Arquette stând gravă, monolitică.
- Nu puteţi face una ca asta, zise ea luându-şi poşeta de pe jos. Apoi îşi luă haina şi o puse pe braţ. Lăsaţi-mă să ies, spuse ea cu fermitate.
Nici unul dintre ei nu se mişcă din loc.
Auziră uşa de la intrare trântindu-se şi paşi pe scări.
- Cordon! strigă doamna Arquette, Cordon! Paşii se opriră.
- Ce e, doamnă Arquette? Gazda se întoarse şi fugi pe hol.
Ellen era faţă-n faţă cu domnul Fishback.
- Vă rog, îl imploră ea, lăsaţi-mă să ies. N-am vrut să fac nici un rău.
El scutură din cap, încet.
Ea rămase nemişcată, auzind vocea aspră, surescitată a doamnei Arquette în spatele ei. Paşii se apropiau, iar vocea se auzea tot mai tare.
- Mi-a pus tot felul de întrebări, cu ce fel de fete te întâlneai anul trecut, ba m-a şi păcălit s-o duc în camera ta. S-a uitat la cărţile tale şi la scrisorile de

pe masă... iar vocea doamnei Arquette inundă brusc bucătăria. Uite-o!
Ellen se întoarse. Doamna Arquette era în stânga mesei, cu brațul ridicat, arătând acuzator spre ea. Cant era în dreptul uşii, aplecat spre canat, înalt, cu un pardesiu albastru deschis, ținând câteva cărți într-o mână. O privi o secundă, apoi buzele lui se arcuiră într-un zâmbet generos, o sprânceană ridicându-se uşor.
Se desprinse de lângă uşă, pătrunse în cameră, punân-du-şi cărțile pe frigider, fără să-şi ia ochii de la ea.
- Ei, verişoară Hester... se minună el cu blândețe, iar ochii lui o măsurară de sus până jos cu mult interes. Ai trecut superb prin adolescență... zise el, trecând agale pe lângă masă, punându-şi apoi mâinile pe umerii lui Ellen şi săru-tând-o cu drag pe obraz.
105
4
- Vrei... să zici că e într-adevăr verişoara ta? întrebă doamna Arquette, gâfâind.
- Arquette, draga mea, zise Gant, mutându-se la stânga lui Ellen. Ne-am jucat amândoi în țărână, adăugă el, mângâ-ind-o pe Ellen pe umăr. Nu-i aşa, Hester?
Se uită la el înnebunită; fața-i era roşie, gura moale. Privirea ei se mută spre doamna Arquette, în stânga mesei, spre holul din spatele ei, la poşeta şi haina din mână... O luă spre dreapta, fugi pe după masă, afară pe uşă, pe hol, auzind-o pe Arquette zicând: „Fuge!", apoi strigătul de răspuns al lui Gant: „E dinspre partea de nebuni a familiei!" Deschizând anevoie uşa grea de la intrare, o zbughi afară din casă, cu picioarele muşcând din cimentul aleii. Când ajunse pe trotuar, făcu dreapta, păşind de data asta rapid şi măsurat, chinuin-du-se să se îmbrace cu haina răsucită pe toate părțile. Oh, Doamne, o făcuse prea de tot! îşi încleşta dinții, simțind presiunea fierbinte a lacrimilor sub pleoape. Gant o ajunse din urmă, ținând aproape cu paşi mari, măsurați. Ea aruncă o privire furioasă feței zâmbitoare, apoi privi drept înainte, fiind consumată de o furie irațională împotriva lui şi a ei.
- Nu există vreo parolă secretă? întrebă el. N-ar trebui să-mi strecori un mesaj în mână, şoptindu-mi „Johnny Walker" sau ceva în genul ăsta? Sau e vorba de unul dintre acele cazuri în care te-a urmărit toată ziua un individ costumat în negru, aşa că a trebuit să cauți adăpost la cea mai apropiată uşă? îmi plac amândouă la fel, aşa că, spune-mi care e...
Ea continuă să păşească învăluită de o tăcere acidă.
- Ai citit vreodată povestirile cu Sfântul? Eu da. Sărmanul Simon Templar se ciocnea *întotdeauna* de femei frumoase cu ciudate obiceiuri comportamentale. O dată, una dintre ele a înotat până la iahtul lui, în mijlocul nopții. I-a spus că era o înotătoare în Canalul Mânecii şi că se rătăcise, dacă-mi aduc bine aminte. Până la sfârşit s-a dovedit a fi detectiv de la o companie de asigurări. Verişoara Hester, spuse el, prinzând-o de braț, mă încearcă cea mai nesățioasă curiozitate.
106
Ea îşi trase brațul. Ajunseseră la intersecția cu un bulevard, un taxi trecea pe partea opusă. Făcu semn cu mâna, iar taxiul se angaja într-o întoarcere în U_v
- A fost o glumă, zise ea, reținută, îmi pare rău. Am făcut un pariu.

- Asta i-a spus şi fata de pe iaht Sfântului, zise el, apoi faţa lui deveni serioasă. Gluma-i glumă, dar de ce toate întrebările despre trecutul meu sordid?
Taxiul trase lângă ei. Ea încercă să deschidă uşa, dar el i-o bloca.
- Ascultă aici, verişoară, nu te lăsa păcălită de dialogul meu de disc-jokey. Nu glumesc...
- Te rog, gemu ea extenuată, cu mâna pe mânerul portierei. Taximetristul apăru lăţeam, cântărind situaţia.
- Hei, mister... spuse el. In vocea lui se distingea o tentă ameninţătoare.
Cu un oftat, Gant dădu drumul portierei. Ellen o deschise, se cuibări înăuntru şi trânti portiera după ea. Se afundă în bancheta moale de piele. Afară, Gant se aplecase spre maşină, cu mâna tot pe portieră, scrutând-o prin geam ca şi cum ar fi încercat să-i memoreze trăsăturile feţei. Ea se uită în altă parte.
Aşteptă până când taxiul demară de lângă bordură înainte de a-i comunica şoferului destinaţia dorită.
Le luă zece minute pentru a ajunge la New Washington House, unde Ellen se cazase înainte de a se prezenta la decan - zece minute de muşcat buze şi fumat convulsiv şi de amarnică auto-denunţare, iar destinderea nervoasă care se declanşase înainte de sosirea lui Gant rămăsese suspendată, neconsumată. Verişoară Hester! Oh, chiar că o făcuse de oaie. Pariase pe jumătate din atuurile ei şi nu se alesese cu nimic. Continua să bâjbâie când venea vorba dacă el era *bărbatul,* iar chestionarea lui sau a gazdei devenise total imposibilă. Dacă investigarea lui Powell va dovedi că nu era cel căutat, demonstrând astfel că omul era Gant, atunci putea foarte bine să se dea bătută întorcându-se la Caldwell, pentru că, dacă - întotdeauna, întotdeauna al doilea, cel mai
107
mare „dacă" - Gant o omorâse pe Dorothy, atunci va *fi* în gardă, ştiind cum arăta Ellen şi ce urmărea, din cauza întrebărilor puse gazdei Arquette. Un asasin pregătit, probabil gata să omoare din nou. Nu putea să rişte una ca asta - nu după ce-i văzuse faţa. Mai bine să trăieşti în confuzie decât să mori cu certitudini. Alternativa rămasă ar fi să meargă la poliţie, însă nici atunci nu ar avea mai multe de oferit decât „ceva vechi, ceva nou", aşa încât vor da solemn din cap şi o vor conduce politicos afară din secţia de poliţie. Oh, frumos început!
Camera de hotel avea pereţi bej şi mobilier maro, grosolan, şi aceeaşi bucăţică miniaturală, bine învelită, ca o ciocoiată - săpunul din baia de alături. Singura dovadă a faptului că era cineva cazat acolo o constituia valiza cu abţibil-duri de la Caldwell de pe stativul de la capătul patului.
După ce îşi agăţă haina în dulap, Ellen se aşeză la masa de scris de lângă fereastră, îşi scoase stiloul şi scrisoarea către Bud din poşetă, întrebându-se dacă să menţioneze sau nu, pe lângă rezumatul întâlnirii cu decanul Welch, povestea marelui fiasco Gant. Nu... dacă Dwight Powell se dovedea a fi bărbatul, atunci întâmplarea cu Gant nu însenina nimic. *Trebuia* să fie Powell. Nu Gant, îşi spuse ea - nu un individ care sporovăia vrute şi nevrute ca el. Dar ce îi spusese?
- Nu te lăsa amăgită de dialogul meu de disc jockey. Nu glumesc...
Se auzi un ciocănit în uşă. Sări în picioare.

- Cine e?
- Prosoape, îi răspunse o voce feminină piţigăiată. Ellen traversă camera, punând mâna pe clanța de la uşă.
- Nu... nu sunt îmbrăcată. Le puteți lăsa afară, vă rog?
- Foarte bine, spuse vocea.
Rămase nemişcată timp de două minute, auzind paşi ocazionali trecând pe hol, în timp ce clanța se umezi în mâna ei. în cele din urmă, zâmbi la propria-i nervozitate, imaginându-şi cum s-ar uita sub pat, ca o domnişoară bătrână, înainte de a se culca. Deschise uşa.
108
Gant stătea acolo, sprijinindu-se cu un cot de rama uşii, iar cealaltă mână - proptită în părul lui blond.
- Salut, verişoară Hester, zise el. Cred că ți-am spus de curiozitatea mea nesățioasă.
Ea încercă să închidă uşa, dar piciorul lui era în prag, de neclintit.
-Mare distracție, zise el, zâmbind. Urmăreşte taxiul acela! iar mâna lui Gant descrise traseul în zigzag. Ca la studiourile Warner Brothers. Şoferului i-a plăcut atât de tare încât aproape a refuzat bacşişul. I-am spus că fugeai de masa şi cazarea mea.
- Dispari! şopti ea feroce, îl chem pe manager!
- Ascultă, Hester - zâmbetul dispăru -, cred că aş putea aranja să fii arestată pentru intrare ilegală sau pentru falsă reprezentare în calitate de verişoară, ceva în genul ăsta, aşa că de ce nu mă inviți înăuntru pentru o mică şuetă? Dacă ți-e teamă de ce vor gândi curierii, poți să laşi uşa deschisă, spuse el, presând uşor uşa, forțând-o pe Ellen să se retragă un pas. Fată cuminte, spuse el, strecurându-se înăuntru. Se uită la rochia ei cu o dezamăgire reguiată. „Nu sunt îmbrăcată", zice ea. Ar fi trebuit să ştiu că eşti o mincinoasă inve-terată, adăugă el, îndreptându-se spre pat şi aşezându-se pe marginea lui. Oh, pentru numele Domnului, nu mai tremura! N-am de gând să te mănânc.
- Ce... ce doreşti?
- O explicație.
Deschise uşa larg de tot, rămânând în dreptul ei, ca şi cum ar fi fost camera lui, iar ea vizitatoarea.
- E... foarte simplu. Ascult programul tău tot timpul...
- în Wisconsin? întrebă el, uitându-se la valiza ei.
- Nu sunt decât o sută de mile. Recepționăm KBRI şi acolo. Serios.
- Continuă.
- Te ascult tot timpul şi-mi place programul tău foarte mult... Când am ajuns în Blue River, m-am gândit să te întâlnesc.
109
- Şi când mă vezi, o iei la goană.
- Păi tu ce-ai fi făcut? Nu *ăsta* era planul meu. Am pretins că sunt vara ta pentru că voiam să obțin informații despre tine - ce fel de fete îți plac...
- De unde ai făcut rost de numărul meu de telefon? întrebă el, frecându-şi bărbia neîncrezător, după care se ridică în picioare.
- Din listele studenților.
El se duse spre capătul patului, atingând valiza.
- Dacă eşti la Caldwell, cum ai făcut rost de listele de la Stoddard?

- De la una dintre fetele de aici.
- Cine?
- Annabelle Koch. E o prietenă de-a mea.
- Annabelle... repetă el, recunoscând numele. O scrută pe Ellen neîncrezător. Hei, chiar vorbeşti serios?
- Da, zise ea, uitându-se la mâinile ei. Ştiu că m-am comportat prosteşte, dar îmi place programul tău foarte mult... Când îşi ridică privirea, el era în dreptul ferestrei.
- Dintre toate momentele stupide, idioate... - şi brusc îşi îndreptă privirea spre holul din spatele ei cu o expresie confuză.
Ea se întoarse. Nu era nimic neobişnuit acolo, îşi întoarse din nou privirea asupra lui Gant, iar el se uita pe fereastră, cu spatele la ea.
- Ei bine, Hester, zise el, asta a fost o explicație flatantă -apoi se întoarse, scoțând mâna din interiorul sacoului -, una de care îmi voi aminti multă vreme, apoi privi spre uşa de la baie întredeschisă. Te deranjează dacă folosesc toaleta? întrebă el şi, înainte ca ea să poată spune ceva, intră în baie şi închise uşa. Se auzi încuietoarea.
Ellen se zgâi la uşă, întrebându-se dacă Gant o crezuse sau nu. îi tremurau genunchii. Inspirând adânc, traversă camera spre masa de scris, luându-şi o țigară din poşetă. Rupse două chibrituri înainte de a o putea aprinde, apoi rămase în dreptul ferestrei, privind afară, rulând nervoasă stiloul înainte şi înapoi pe masa goală, cu excepția poşetei. Goală... scrisoarea... scrisoare către Bud! Gant stătuse lângă masă şi o păcă-

lise, făcând-o să se întoarcă spre hol, apoi era cu fața la geam, iar când se întorsese, îşi scotea mâna dinăuntrul sacoului!...
- Dă-mi scrisoarea! strigă ea, bătând frenetică în uşa de la baie. Dă-mi-o înapoi!
Trecură mai multe secunde înainte ca vocea gravă a lui Gant să se audă:
— Curiozitatea mea e cu atât mai nesățioasă când vine vorba de verişoare false şi poveşti gogonate.
Ea stătea în dreptul uşii de la intrare, cu o mână pe cant, cu haina în cealaltă, privind la uşa închisă de la baie şi zâmbind aiurea la cei care treceau pe-acolo. Un curier o întrebă dacă dorea ceva, iar ea scutură din cap.
în final, Gant ieşi din baie. Introducea foarte grijuliu scrisoarea în plic. Apoi o puse pe masa de scris.
- Ei bine, spuse el, observând faptul că ea era gata să o ia la fugă. Ei bine, repetă el, zâmbind cumva stingher. Aşa cum a zis bunica mea atunci când bărbatul de la telefon a întrebat de Lâna Turner: „Vai, ce număr greşit ai format".
Ellen nu se mişcă.
- Ascultă, spuse el. Nici măcar n-am cunoscut-o. I-am zis salut o dată sau de două ori. Mai erau şi alți blonzi în clasa mea. Nici n-am ştiut cum o chema înainte să-i văd fotografia în ziare. Profesorul făcea prezența după numărul de locuri ocupate, nu striga niciodată numele studenților. Nici nu ştiam cum o chema.
Ellen nu se mişcă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, dacă vrei să baţi un record de viteză, haina aia nu face decât să te împiedice.
Nu se mişcă.
Din doi paşi uriaşi, el ajunse la noptieră şi ridică Biblia.
- Jur pe Biblia asta că n-am fost la nici o întâlnire cu sora ta şi nici n-am schimbat mai mult de două cuvinte cu ea... nimic altceva, zise el, punând Biblia jos. E bine?
- Dacă Dorothy a fost asasinată, spuse Ellen, bărbatul care a făcut-o ar jura pe o duzină de biblii. Iar dacă ea a crezut că el o iubea, atunci era şi un foarte bun actor.
111
Gant îşi roti ochii spre cer, întinzându-şi încheieturile mâinilor pentru cătuşe.
- E în regulă, zise el. Plec fără gălăgie.
- îmi pare bine că iei toate astea ca pe o glumă.
- îmi pare rău, zise el, sincer, lăsând mâinile jos. Dar cum naiba ar trebui să te conving că...
- Nu poţi, spuse Ellen. Aşa că mai bine pleci.
- Erau şi alţi ţipi blonzi în clasa mea, insistă el. Apoi pocni din degete. Era unul cu care venea ea tot timpul. Bărbie de Cary Gant, înalt...
- Dwight Powell?
- Exact! exclamă el, apoi îngheţă locului. E pe lista ta? Ea ezită un moment, apoi dădu din cap.
-Ele!
Ellen îl privi cu suspiciune.
El ridică braţele.
- OK. Mă predau. O să vezi că a fost Powell, zise el, îndreptându-se spre uşă; Ellen ieşi pe coridor. Nu doresc decât să plec, aşa cum mi-ai sugerat, spuse Gant cu mărinimie.
- Dacă nu vrei să continuu să-ţi zic Hester, ar trebui să-mi spui care e numele tău adevărat, zise el în momentul în care ajunse pe coridor.
- Ellen.
Gant nu părea să se îndure să plece.
- Ce ai de gând să faci acum?
- Nu ştiu, spuse ea după un moment de ezitare.
- Dacă dai buzna în locuinţa lui Powell, nu încerca o farsă ca azi după-amiază. S-ar putea să nu ştie de glumă.
Ellen dădu din cap.
Gant o măsură din cap până în picioare.
- O fată cu o misiune, conchise el. N-am crezut să ajung să văd asta vreodată. O luă din loc, apoi se întoarse. Nu te-ar interesa un asistent pe post de Watson?
- Nu, mersi, spuse ea din tocul uşii. îmi pare rău, dar... El dădu din umeri şi zâmbi.
- Probabil referinţele mele nu sunt în regulă. Păi, mult noroc... spuse el, întorcându-se şi îndepărtându-se pe coridor.
Ellen intră în cameră, închizând uşa foarte încet.
112
... E 7.30 acum, Bud, şi m-am cuibărit confortabil într-o cameră foarte drăguţă

de la New Washington House - tocmai am cinat şi sunt gata să fac o baie şi să trag cortina după o zi plină.
Am petrecut aproape toată după-amiaza în anticamera decanului. Când am reuşit în sfârşit să-l văd, i-am turnat o poveste fabuloasă despre o datorie neplătită a lui Dorothy față de un blond chipeş din clasa ei de limba engleză din toamna trecută. După multe săpături printre dosare, examinând o galerie întreagă de fotografii lipite de formulare de înscriere, am selectat numele bărbatului - Mr. Dwight Powell, de la 1520 West, strada 35, pentru care sezonul de hăituiala se deschide mâine dimineață.
Ce zici de un aşa început eficient? Nu subestima niciodată puterea unei femei!
Cu drag, ELLEN
La ora opt făcu o pauză înainte de a se dezbrăca şi introduse o fisă în radioul de pe noptieră. Apăsă pe butonul KBRI. Se auzi un fredonat potolit, apoi vocea sonoră şi plăcută a lui Gant pătrunse în cameră „...o altă sesiune cu Discobolul şi, cum îi place producătorului nostru să spună: «Pufniți şi pufăiți cu Gordon Gant», ceea scoate în evidență limitările unei educații pur ştiințifice. Dar să trecem la fapte. Primul disc al serii e unul clasic, o dedicație pentru Miss Hestee Holmes din Wisconsin..."
O introducere orchestrală săltăreață, nostalgic de demodată, explodă din difuzor, potolindu-se la auzul vocii dulci de fetiță a cântăreței:
încheie-te la haină bine Când vântul bate tare Ai grijă mare de tine Căci îmi aparții...
113
Zâmbind, Elle intră în baie. Pereții de faianță vibrau de sunetul apei care curgea în cadă. îşi aruncă papucii din picioare şi atârnă halatul de cârligul de lângă uşă. Se întinse şi închise robinetul, în liniştea creată subit, vocea firavă se auzea din cameră:
Nu te-aşeza pe cozi de viespe, ooh-ooh, Sau pe cozi de cuie, ooh-ooh Sau pe balustrade, ooh-ooh...
- Alo? întrebă o voce de femeie.
- Alo, zise Ellen. Dwight Powell e acasă?
- Nu, nu e.
- Când credeți că se întoarce?
- Nu vă pot spune sigur. Ştiu că lucrează la Folger's, între cursuri şi după aceea, dar nu ştiu orele exact.
- Nu sunteți gazda lui?
— Nu. Sunt nora ei, am venit să fac curat. Doamna Honig e în lowa City, din cauza piciorului. S-a tăiat săptămâna trecută şi i s-a infectat. Soțul meu a trebuit s-o ducă la lowa City.
- Oh, îmi pare rău...
- Dacă aveți vreun mesaj pentru Dwight, pot să-i las un bilet.
- Nu, mersi. Avem cursuri împreună peste vreo două ore, aşa că îl văd atunci. Oricum, nu era important.
- OK. La revedere.
- La revedere.
Ellen puse receptorul în furcă, în mod sigur nu va aştepta pentru a vorbi cu gazda. Era aproape convinsă că Powell era cel cu care ieşise Dorothy; verificarea cu gazda n-ar fi constituit decât un soi de formalitate; verificarea putea să vină foarte bine şi din partea prietenilor lui Powell. Sau chiar din

partea lui Powell...
114
Se întrebă ce fel de loc era acolo unde lucra. Folger's. Trebuia să fie în apropiere de campus dacă mergea acolo în orele libere dintre cursuri. Dacă era un fel de magazin unde servea clienții...
Luă cartea de telefon, căută la F şi parcurse lista în ordine alfabetică.
Folger Drugs 1448 Univ. Av.... 2-3800
Era între străzile 28 şi 29, pe bulevardul de vizavi de campus; o construcție scundă şi pătrată de cărămidă, cu o firmă lungă şi verde se întindea sus pe fațadă: *Folger Drugs,* iar cu litere mai mici *Rețete,* apoi cu litere şi mai mici *Băuturi Răcoritoare.* Ellen se opri în fața uşilor de sticlă, aran-jându-şi părul. Apropiindu-se ca şi cum şi-ar fi făcut intrarea pe o scenă, împinse uşa, intrând.
Barul era în stânga; oglinzi, crom, marmură cenuşie; scaune înalte, rotunde, tapisate cu piele roşie, încă nu era ora prânzului şi sosiseră doar câțiva clienți.
Dwight Powell se afla dincolo de bar, într-o tunică albă, cambrată, şi o bonetă albă care plutea pe valurile frumosului său păr blond ca un vapor răsturnat. Fața cu bărbie puternică era suplă şi purta mustață; îngustă, bine îngrijită, cu fire aproape incolore, vizibile doar atunci când lumina le punea în valoare; o trăsătură care fusese adăugată după luarea fotografiei pe care i-o arătase decanul. Powell storcea nişte frişca dintr-un container de metal pe ceea ce părea o înghețată cu aspect de cauciuc, în jurul buzelor lui plutea un soi de aer sever, ceea ce făcea foarte clar faptul că îi displăcea slujba asta.
în timp ce păşea spre capătul îndepărtat al barului, trecu prin fața lui Powell, care aşeza înghețata în fața unui client, simțind că o remarcase. Ea continuă să meargă, privind înainte, spre scaunele libere. Scoțându-şi haina, o împături, pu-nând-o, împreună cu poşeta, pe unul dintre scaunele libere. Apoi se aşeză pe scaunul următor. Cu palmele pe marmura rece, îşi examina imaginea reflectată în peretele acoperit de oglinzi din fața ei. Mâinile ei se ridicară de pe marmură, co-borâră la baza puloverului ei albastru deschis şi îl trase astfel încât să stea mulat pe ea.
115
Powell se apropie pe culoarul de după bar. îi puse în față un pahar de apă şi un şervețel de hârtie. Ochii lui erau de un albastru adânc, iar cearcănele umbrite de cenuşiu.
- Ce vreți să comandați domnişoară? întrebă el cu o voce joasă. Ochii lui se întâlniră cu ai ei, apoi coborâră momentan.
Privi spre peretele cu oglinzi, la fotografiile sandvişurilor lipite acolo. Grătarul era exact în fața ei.
- Un cheeseburger, spuse ea, întorcându-şi privirile spre el. Ochii lor se întâlniră din nou. Şi o ceaşcă de cafea.
- Un cheeseburger şi o cafea, spuse el, zâmbind. Era un zâmbet forțat care dispăru rapid, ca şi cum muşchii lui faciali n-ar fi fost obişnuiți cu un astfel de exercițiu. Se întoarse şi deschise un container de sub grătar, luând o bucată de carne tocată pe un petic de hârtie cerată, închizând containerul, aruncă bucata de carne pe grătar şi dezlipi hârtia de pe spatele ei. Carnea începu să sfârâie. Luă apoi o chiflă mare dintr-un coş de lângă grătar şi o

tăie în două cu un cuțit lung.
îi privi fața în oglindă. El îşi ridică privirea, zâmbind din nou. Ea îi răspunse cu un zâmbet vag; nu sunt interesată, dar nu sunt complet «^interesată. El puse cele două jumătăți de chiflă cu fața în jos, lângă hamburger, apoi se întoarse către Ellen.
- Cafeaua acum sau mai târziu?
- Acum, vă rog.
El scoase o ceaşcă cu farfurioară şi o linguriță de sub bar. Le aranja în fața ei, apoi făcu câțiva paşi pe culoar, întorcându-se cu o carafa cu cafea. Turnă încet lichidul aburind în ceaşca ei.
- înveți la Stoddard? întrebă el. -Nu.
El puse carafa pe bar, iar cu cealaltă mână scoase de dedesubt un calup cu lapte pentru cafea.
- Tu? întrebă Ellen. El dădu din cap.
Din cealaltă parte a barului se auzi o linguriță lovind un pahar. Powell se îndreptă într-acolo, cu expresia aceea severă revenindu-i pe buze.
116
Se întoarse după un minut, luând o spatulă şi întorcând hamburgerul. Deschise din nou containerul şi scoase o felie de brânză pe care o puse deasupra hamburgerului. Se priviră prin oglindă în timp ce el aranja chifla şi câteva felii de castravete acru pe farfurie.
- N-ai mai fost pe-aici înainte, nu-i aşa? întrebă el.
- Nu, nu sunt în Blue River decât de două zile.
- Oh. Rămâi sau pleci mai departe? întrebă el, cu o voce domoală, ca aceea a unui vânător care se apropie încet de pradă.
- Rămân. Dacă-mi găsesc o slujbă.
- Ce fel de slujbă?
- Secretară.
Se întoarse, având spatulă într-o mână şi farfuria în cealaltă.
- Asta n-ar trebui să fie foarte greu de găsit.
- Ha-ha, zise ea.
- De unde eşti? întrebă el, după ce făcuse o pauză.
- Des Moines.
- Ar fi mai uşor de găsit o slujbă acolo decât aici. Ea scutură din cap.
- Toate fetele care caută o slujbă se duc spre Des Moines. întorcându-se din nou spre grătar, ridică hamburgerul cu
spatulă şi îl puse pe chiflă. Aşează farfuria în fața ei, scoțând o sticlă cu ketchup de dedesubt.
- Ai rude aici?
- Nu ştiu absolut pe nimeni, spuse ea scuturând din cap. Cu excepția femeii de la agenția de angajări.
O linguriță ciocăni din nou, un pic mai încolo.
- Fir-ar, murmură el. Poate vrei slujba *mea!* adăugă el, apoi se repezi la celălalt client.
După câteva minute se întoarse, începu să răzuiască grătarul cu lama spatulei.
- Cum e cheeseburgerul? -Bun.
- Mai vrei altceva? încă o ceaşcă de cafea?
- Nu, mersi.

117
Grătarul era perfect curat, dar el continua să-l răzuiască, pri-vind-o pe Ellen prin oglindă. Ea se şterse cu şervețelul la gură.
- Nota de piată, te rog, zise ea.
El se întoarse, scoțând un pix şi un carnețel verde din clipul de la curea.
- Ascultă, zise el, fără să-şi ridice privirea în timp ce scria. Se redifuzează un film foarte bun la Paramount în seara asta, *Orizontul pierdut.* Nu vrei să-l vezi?
- Eu...
- Ziceai că nu cunoşti pe nimeni aici. Părea să dezbată propunerea.
- Ba da, zise ea în final.
El îşi ridică privirea şi zâmbi, de data asta fără nici un efort.
- Super. De unde să vin să te iau?
- New Washington House. în holul de la recepție.
- Ora opt, OK? întrebă el, rupând o pagină din carnețel. Numele meu e Dwight, ca prenumele lui Eisenhower. Dwight Powell, spuse el, uitându-se la ea, aşteptând.
- Numele meu e Evelyn Kittredge.
- Salut, zise el, zâmbind larg. Ea îi răspunse cu un zâmbet pe măsură. Ceva trecu peste fața lui Powell; surpriză?... amintiri?...
- Ce s-a-ntâmplat? întrebă Ellen. De ce te uiți aşa la mine?
- Zâmbetul tău, spuse el, nelinişti t. Exact ca al unei fete pe care am cunoscut-o cândva...
Urmă o pauză, apoi Ellen, decisă, spuse:
- Joan Bacon sau Bascomb sau aşa ceva. Nu sunt în oraşul ăsta decât de două zile şi două persoane mi-au spus deja că arăt ca această Joan...
- Nu, zise Powell, numele fetei de care mi-ai amintit era Dorothy. Apoi împături nota de piată. Cu prânzul am făcut eu cinste, zise el, încercând să atragă atenția casieriței din față. Lungindu-şi gâtul, îi făcu semn spre nota de piată, spre Ellen, apoi spre el, după care băgă nota în buzunar. Totul e în regulă, zise el.
Ellen era în picioare, luându-şi haina pe ea.
- Ora opt în holul de la New Washington, repetă Powell. Acolo eşti cazată?
118
- Da, zise ea, forțându-se să zâmbească. Putea citi gândurile din mintea lui; o agățare uşoară, străină de oraş, stă la hotel... Mersi pentru prânz.
- N-ai pentru ce. Ea îşi luă poşeta.
- Ne vedem deseară, Evelyn.
- Ora opt, zise ea. Se întoarse şi se îndreptă spre ieşirea din magazin, mergând încet, simțind că o urmăreşte din priviri. La uşă se întoarse. El ridică o mână, zâmbind. Ea îi răspunse cu acelaşi gest.
Afară îşi dădu seama că îi tremurau genunchii.
Elten aştepta în hol de la şapte şi jumătate, aşa încât Powell să nu aibă ocazia să întrebe la recepție unde stătea Miss Kittredge. El sosi la opt fără cinci, mustața lui subțire lucind deasupra unui zâmbet emoționat. (Agățare uşoară... străină de oraş...) Se documentase că *Orizontul pierdut* rula de la 8.06, aşa că luară un taxi până la cinematograf, deşi nu se găsea decât la cinci străzi depărtare. Pe la mijlocul filmului, Powell îşi petrecu brațul pe după Ellen, cu mâna odihnindu-se pe umărul ei. Ea o urmări cu coada

ochiului, mâna care probabil o mângâiase pe Dorothy, care o împinsese cu putere... poate...
Clădirea primăriei se găsea la trei străzi de cinematograf şi la mai puțin de două de New Washington House. Trecură pe lângă ea la întoarcere, în drum spre hotel. Doar câteva ferestre erau iluminate la etajele superioare ale fațadei impunătoare de peste drum.
- Asta e cea mai înaltă clădire din oraş? întrebă Ellen, uitându-se la Powell.
- Da, zise el. Ochii lui erau fixați la vreo zece metri înaintea lor, pe trotuar.
- Cât de înaltă e?
- Treisprezece etaje. Direcția privirii lui nu se schimbă.
119
Ellen gândi: Când întrebi o persoană despre înălțimea a ceva care se află în apropiere, ar trebui să întoarcă instinctiv capul, chiar dacă îi e familiar răspunsul. Doar dacă are vreun motiv să nu dorească să se uite într-acolo.
Stăteau într-un separeu din sala de cocteiluri a hotelului, cu pereții de culoare neagră şi pianul la care se cântau melodii de atmosferă, iar ei sorbeau din cocteilul cu whisky. Conversația lor era oarecum intermitentă, Ellen forțând nota împotriva stilului deliberat măsurat al lui Powell. înflăcărarea nonşalantă cu care începuse seara se stinsese în momentul trecerii pe lângă clădirea primăriei, se aprinsese din nou la intrarea în hotel, iar acum se potolea constant cu cât stăteau mai mult în separeul drapat cu material roşu.
Discutau despre slujbe. Lui Powell îi displăcea slujba lui. Lucra acolo de două luni şi avea de gând să renunțe în momentul în care găsea ceva mai bun. îşi economisea banii pentru un turneu de studii european pe timpul verii.
Ce studia? Voia să-şi ia diploma în limba engleză. Ce planuri avea după aceea? Nu era sigur, în industria reclamelor, probabil. Planurile lui de viitor apăreau ca neclare.
Apoi au vorbit despre fete.
- M-am săturat de colegele de facultate, spuse el. Sunt imature... iau totul mult prea în serios.
Ellen crezu că asta era începutul unui text care va duce direct la genul de observație: „Dau mult prea multă importanță sexului. Din moment ce ne plăcem, ce e rău dacă ne culcăm unul cu celălalt?" însă nu se întâmplă una ca asta. Se pare că exista ceva care îl tulbura, îşi cântărea cuvintele cu foarte multă grijă, răsucind piciorul celui de-al treilea pahar de cocteil cu degetele lui lungi şi nervoase.
- Te porți frumos cu una dintre ele, zise el, cu ochii lui albaştri tulburi, şi pe urmă nu mai poți scăpa de ea, continuă el, uitându-se la mâna lui. Nu fără mari necazuri...
Ellen închise ochii, având mâinile umede pe lemnul negru al mesei de bar.
- Nu poate decât să-mi fie milă pentru astfel de ființe, continuă el, însă trebuie să te gândeşti în primul rând la tine.
120

- Astfel de ființe? zise ea, fără să-şi deschidă ochii.
- Ființe care se agață de alții... apoi se auzi plesnitura asurzitoare a mâinii lui pe masă.

Ellen deschise ochii. El îşi lua o ţigară din pachetul de pe masă, zâmbind.
- Problema mea e că beau prea multe cocteiluri cu whiskey, spuse el, ţinând un chibrit aprins pentru ţigara care tremura în mâna ei nesigură. Hai să vorbim despre tine, spuse el.
Ea inventă o poveste despre o şcoală de secretare din Des Moines, condusă de o franţuzoaică în vârstă, care arunca cu cocoloaşe de hârtie la fete atunci când nu se uitau la ea. Când termină, Dwight zise:
- Auzi, hai să plecăm de-aici.
- Adică să mergem altundeva? întrebă Ellen.
- Dacă eşti de acord, spuse el fără prea mult entuziasm.
- Dacă nu te superi, spuse ea, luându-şi haina de lângă ea, nu cred că aş vrea să mergem nicăieri. M-am trezit foarte devreme azi-dimineaţă.
- OK, zise Powell. O să te conduc până la uşa ta. Zâmbetul acela pe muchie de cuţit, cu care începuse
seara, îşi făcu din nou apariţia.
Stătea cu spatele la uşa camerei ei, având cheia cu brelocul de alamă în mână.
- Mersi mult de tot, spuse ea. A fost o seară minunată. Braţul lui cu cele două haine ajunse în spatele ei. Buzele lui
veneau spre ea, dar ea se întoarse, sărutul aterizând pe obraz.
- Nu te sfii, spuse el simplu, îi prinse bărbia cu mâna şi o sărută apăsat pe gură.
- Hai să intrăm... să mai fumăm o ţigară, spuse el. Ea scutură din cap.
- Evvie... zise el, iar mâna îi alunecă pe umărul ei.
- Sincer, sunt moartă de oboseală, zise ea, scuturând din cap încă o dată. Era un refuz, însă modulaţia modestă din vocea ei promitea că lucrurile puteau sta altfel într-o altă seară.
O sărută a doua oară. Ea îi împinse mâna înapoi pe umăr.
- Te rog... cineva ar putea să...
121
Ţinând-o încă, el se trase un pic înapoi, zâmbindu-i. Ea îi zâmbi ca răspuns, încercând să-l reproducă pe cel din magazin.
Avu efectul dorit. Ca şi cum ar fi atins un fir viu al unui nerv. Umbra aceea trecu peste faţa lui.
O trase aproape de el, amândouă braţele în jurul ei, cu bărbia lui deasupra umărului fetei, ca şi cum ar fi încercat să evite zâmbetul acela.
- încă îţi mai amintesc de fata aceea? întrebă ea. Pun pariu că era tot o fată cu care ai ieşit doar o seară, adăugă ea.
- Nu, zise el. Am fost prieteni multă vreme. Cine zice că ne vom întâlni doar o dată? întrebă el, trăgându-se în spate. Faci ceva mâine seară?
-Nu.
- Aceeaşi oră, acelaşi loc?
- Dacă vrei.
O sărută pe obraz, ţinând-o din nou aproape.
- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.
- La ce te referi? Cuvintele lui vibrau în dreptul tâmplei ei.
- Cu fata aceea. De ce ai încetat să te mai vezi cu ea? întrebă ea, încercând să sune normal, într-o doară. Poate că aş putea profita din greşelile ei.
- Oh, zise el, apoi făcu o pauză.

Ellen se uită fix la reverul lui, remarcând cum se împleteau firele albastre ale țesăturii.
- Exact aşa cum îți spuneam adineauri... ne-am implicat prea tare. A trebuit să rupem legătura, spuse el, iar ea îl auzi inspirând adânc. Era foarte imatură, adăugă el.
După un moment, Ellen schiță o mişcare de retragere.
- Cred că ar fi mai bine dacă...
El o sărută încă o dată, îndelung. Ea închise ochii, amețită. Eliberându-se din brațele lui, se întoarse, vârând cheia în broască, fără să se uite la el.
- Mâine seară la opt, zise el.
Ea fu nevoită să se întoarcă, să-şi ia haina, neputând să-i evite privirea.
- Noapte bună, Evvie.
Deschise uşa în spatele ei şi făcu un pas înapoi, forțân-du-se să zâmbească.

- Noapte bună, zise ea, închizând uşa.
Stătea nemişcată pe pat, cu haina încă în mână, când telefonul sună, cinci minute mai târziu. Era Gant.
- Trează la ore târzii, după cum văd.
- îmi pare bine că te aud... oftă ea.
- Bine! zise el, lungind cuvântul. Bine, bine, *bine!* înțeleg că inocența mea a fost în mod limpede şi irevocabil stabilită.
- Da. Powell e cel care se întâlnea cu ea. Şi am dreptate că n-a fost vorba de sinucidere. Ştiu că am dreptate. Vorbeşte mereu de fete care se agață de bărbați şi iau lucrurile prea în serios, complicând lucrurile şi alte lucruri ca astea, spuse ea, cuvintele rostogolindu-se rapid, eliberate de tensiunea unei conversații prudente.
- Dumnezeule mare, eficiența ta mă stupefiază. De unde ai obținut toate informațiile astea?
- De la el. -Ce!
- L-am abordat în magazinul în care lucrează. Sunt Evelyn Kittredge, o secretară fără slujbă, din Des Moines, lowa. Toată seara cu el a fost ca mersul pe sârmă.
Ură o tăcere prelungă la celălalt capăt al firului din partea lui Gant.
- Spune tot, zise el în final, cu un glas abătut. Când ai de gând să-l strângi cu uşa ca să-ți dea mărturisirea în scris?
îi povesti de brusca stare de deprimare a lui Powell în momentul în care trecuseră pe lângă clădirea primăriei, repetând atât cât putea de bine remarcele pe care le făcuse el sub influența amintirilor şi a paharelor de whiskey.
- Ascultă, Ellen, zise Gant, de data asta cât se poate de serios, nu e ceva cu care să te joci.
- De ce nu? Atâta vreme cât crede că sunt Evelyn Kittredge...
- De unde ştii că asta crede? Dacă i-a arătat Dorothy vreuna dintre fotografiile tale?
- N-avea decât una, iar aceea era o poză de grup destul de neclară, cu fețele noastre umbrite. Dacă a văzut-o, era aproape cu un an în urmă. E imposibil să mă recunoască.

Şi-apoi, dacă ar fi bănuit cine sunt, n-ar fi spus toate lucrurile pe care le-a spus.
- Nu, presupun că nu, admise Gant împotriva voinţei lui. Ce ai de gând să faci acum?
- Azi după-amiază am fost la bibliotecă şi-am citit toate articolele de ziar care relatau moartea lui Dorothy. Există câteva detalii care n-au fost niciodată menţionate, lucruri mărunte, ca de pildă culoarea pălăriei pe care o purta, faptul că avea mănuşi. Am o altă întâlnire cu el mâine seară. Dacă pot să-l fac să vorbească despre sinuciderea ei, poate o să-i scape vreunul din acele amănunte pe care nu le putea şti decât dacă el era cu ea atunci.
- N-ar constitui o dovadă concluzivă, spuse Gant. Ar putea pretinde că fusese în clădire la ora aceea şi că o văzuse după ce ea...
- Nu mă *interesează* probe concluzive. Tot ceea ce vreau e să obţin ceva care îi va împiedica pe poliţişti să creadă că sunt o nebună cu o imaginaţie bolnavă. Dacă aş putea dovedi că el se găsea undeva în apropierea ei la vremea respectivă, ar fi suficient ca ei să înceapă săpăturile.
- Păi ia spune-mi şi mie, te rog, cum o să procedezi ca să-l faci să-ţi povestească în detaliu, fără să devină suspicios? Nu e un idiot, corect?
- Trebuie să încerc, argumentă ea. Ce altceva aş putea face?
Gant se gândi o clipă.
- Am un baros foarte vechi, zise el. L-am putea lovi în cap, apoi să-l târâm la scena omorului şi să-l forţăm să mărturisească...
- Vezi, spuse Ellen, foarte serioasă, nu există altă cale de a... Vocea ei păru să se piardă.
-Alo?
- Sunt aici, zise ea.
- Ce s-a întâmplat? Credeam că am pierdut legătura.
- Mă gândeam.
124
- Oh, ascultă, serios acum... fii atentă, promiţi? Şi dacă e posibil, sună-mă mâine seară, doar să-mi spui unde eşti şi cum îţi merge.
- De ce?
- Ca să fiu sigur că eşti OK.
- El crede că sunt Evelyn Kittredge.
- Sună-mă oricum. Nu strică la nimic, în plus, părul meu încărunţeşte foarte uşor.
- Bine, te sun.
- Noapte bună, Ellen.
- Noapte bună, Cordon.
Puse receptorul în furcă, rămânând pe pat, muşcându-şi buza inferioară şi bătând darabana cu degetele, aşa cum făcea întotdeauna când contempla o idee.
închizându-şi poşeta, Ellen îşi ridică privirea şi zâmbi spre celălalt capăt al holului recepţiei, unde apăruse Powell. Purta un pardesiu gri şi un costum bleumarin şi acelaşi zâmbet posomorât de seara trecută.
- Salut, zise el, aşezându-se lângă ea pe canapeaua de piele, în mod sigur nu-i faci pe băieţi să aştepte la întâlnire.
- Pe unii îi fac.
- Cum merge vânătoarea de slujbe? întrebă el, cu un zâmbet mai larg.

- Destul de bine, spuse ea. Cred că am găsit ceva. La un avocat.
- Grozav. Asta înseamnă că vei rămâne în Blue River, nu-i aşa?
- Aşa se pare.
- Grozav..., pronunță el cuvântul, foarte atent. Apoi ochii i se abătură asupra ceasului de la mână. Ar fi bine să ne grăbim. Am trecut pe lângă sala de dans Glo-Ray în timp ce veneam aici şi era o coadă până la...
125
- Ohh, se lamenta ea. -Ce e?
Fața ei avea o expresie de parcă-şi cerea iertare.
- Am o treabă de făcut înainte. Avocatul ăsta. Trebuie să-i duc o scrisoare... cu referințe, spuse ea, bătând cu palma în poşetă.
- Nu ştiarn că secretarele au nevoie de referințe. Credeam că nu vă testează decât viteza de stenografiere sau ceva în genul ăsta.
- Da, dar am spus că am scrisoarea asta de la ultimul angajator, iar el mi-a spus că ar vrea s-o vadă. Va fi la birou până la opt jumate, oftă ea. îmi pare îngrozitor de rău.
- Nici o problemă. Ellen îl luă de mână.
- Nu prea am chef de dans, îi mărturisi ea. Am putea merge altundeva, să bem ceva...
- OK, zise el cu mai multă voie bună. Se ridicară în picioare.
- Unde e avocatul ăsta? întrebă Powell, stând în spate ca s-o ajute cu haina.
- Nu departe de aici, spuse Ellen. în clădirea primăriei.
La piciorul scărilor din fața clădirii primăriei, Powell se opri. Ellen, în fața uşilor batante, lăsă moale mâna cu care se pregătea să împingă, uitându-se la el. Era palid, dar asta putea fi şi din cauza luminii slabe care răzbătea din holul clădirii.
- Te aştept aici, Evvie, spuse el, cu fălcile aproape rigide, cuvintele ieşind forțat.
- Voiam să vii sus cu mine, spuse ea. Aş fi putut aduce scrisoarea înainte de ora opt, dar mi s-a părut ciudat ca el să mă roage să i-o aduc seara. E un tip care arată cam libidinos, adăugă ea zâmbind. Tu eşti protectorul meu.
- Oh, exclamă Powell.
Ellen împinse uşa, iar o clipă mai târziu, Powell o urmă. Ea se întorsese, privindu-l, atunci când el intră după ea.
126
lespira prin gura parțial întredeschisă, fața lui arăta fără nici un fel de expresie.
Enormul hol de marmură era tăcut şi pustiu. Trei dintre cele patru ascensoare erau întunecate după barierele de metal. Cel de-al patrulea era o celulă gălbuie, cu pereții de furnir părând de culoarea mierii în lumina gălbuie. Se apro-piară unul lângă celălalt, paşii lor dând naştere la ecouri şoptite din tavanul boltit.
în ascensor, un negru într-o uniformă cafenie citea un exemplar din *Look.* Puse revista sub braț, luă poziția de drepți, dădu drumul la uşa mare şi grea de metal, blocând-o cu o manetă.
- Etajul, vă rog, spuse el.
- Treisprezece, spuse Ellen.
Rămaseră în picioare, tăcuți, observând avansarea constantă a numeralului iluminat în şirul de numere întunecate de deasupra uşii. 7... 8...9... Powell

îşi frecă mustaţa cu partea laterală a arătătorului.
Când lumina sări de la 12 la 13, ascensorul se opri automat, absolut lin la ultimul etaj. Liftierul trase maneta şi deschise uşa.
Ellen păşi afară pe coridorul pustiu, Powell urmând-o. în spatele lor, uşa se închise cu un pocnet sec. Auziră cum se închide, apoi huruitul descendent al ascensorului.
- Pe aici, zise Ellen, luând-o la dreapta. Camera 1405. Străbătură porţiunea de coridor în linie dreaptă, apoi o
luară la dreapta. Se vedea lumina doar dincolo de două dintre geamurile de sticlă mată ale uşilor de pe porţiunea dreaptă de coridor din faţa lor. Nu se auzea alt sunet în afara paşilor lor pe pardoseala lustruită. Ellen se gândea că ar fi trebuit să spună ceva...
- Nu stau mult. Trebuie doar să-i dau scrisoarea.
- Crezi că o să te angajeze?
- Aşa cred. E o scrisoare favorabilă.
Ajunseră la capătul coridorului, luând-o iarăşi spre dreapta. Una dintre uşi se vedea iluminată în faţa lor, în stânga coridorului, iar Powell se îndreptă spre ea.
127
- Nu, nu asta, zise Ellen.
în schimb, se îndreptă spre uşa întunecată din dreapta. Pe plăcuţa mată stătea scris *Frederic H. Clausen, Avocat.* Powell veni în spatele ei, în timp ce ea încerca în van să deschidă uşa, uitându-se la ceas.
- Ce zici de asta? spuse ea supărată. Nu e nici măcar opt şi un sfert, iar el mi-a spus că va fi aici până la opt jumate. (Secretara îi spusese la telefon că „Biroul se închide la ora cinci".)
- Acum ce facem? întrebă Powell.
- Cred că o să i-o vâr pe sub uşă, spuse ea, deschizân-du-şi poşeta. Scoase un plic mare, alb, şi stiloul. Scoase capacul, ţinând plicul pe poşetă, apoi începu să scrie.
- Păcat de clubul de dans, zise ea.
- E OK, zise Powell. Nu eram nici eu prea înnebunit să merg.
Respira mult mai uşor acum, ca un echilibrist novice trecând de mijlocul sârmei întinse în faţa lui, devenind mai puţin nesigur de paşii săi.
- Dar dacă mă gândesc bine, spuse Ellen, ridicându-şi privirea spre el, dacă las scrisoarea acum, tot va trebui să mă întorc mâine după ea. Aşa că mai bine o aduc eu însumi mâine dimineaţă.
îşi închise stiloul, apoi îl puse înapoi în poşetă. Ţinu plicul într-un unghi, spre lumină, văzu că cerneala era încă proaspătă, apoi începu s-o scuture cu mişcări scurte ca de evantai. Privirea ei alunecă spre o uşă de vizavi, o uşă pe care stătea scris *Scări.* Ochii ei se luminară.
- Ştii ce mi-ar plăcea să fac? întrebă ea. -Ce?
- înainte de a ne întoarce să bem ceva...
- Ce? zâmbi el.
îi zâmbi la rândul ei, fluturând plicul.
- Să mergem sus, pe acoperiş.
Echilibristul se uită în jos şi văzu că era trasă plasa de sub el.
128

- De ce vrei să faci una ca asta? întrebă el încet.
- N-ai văzut luna? Şi stelele? E o noapte perfectă. Priveliştea trebuie să fie formidabilă.
- Cred că încă mai putem ajunge la Glo-Ray, spuse el.
- Oh, nici unul dintre noi nu e înnebunit să meargă, spuse ea, băgând plicul în poşetă şi închizând-o. Haide, zise ea bine dispusă, despărţindu-se de el şi traversând coridorul. Ce s-a întâmplat cu spiritul romantic de care dădeai dovadă în holul hotelului seara trecută?
Mâna lui se întinse după braţul ei, dar apucă în gol. Ea împinse uşa, apoi privi în urmă, aşteptând ca el s-o urmeze.
- Evvie, eu... am rău de înălţime, spuse el, forţând un zâmbet subţire.
- Nu trebuie să te uiţi în jos, spuse ea simplu. Nici măcar nu trebuie să te apropii de margine.
- Probabil că uşa e blocată...
- Nu cred că au voie să blocheze uşa spre acoperiş, în caz de incendiu, spuse ea, încruntându-se în glumă. Oh, haide! Parcă te-aş ruga să navigam pe Niagara într-un butoi sau ceva de genul ăsta! Şi zicând asta se trase dincolo de uşă, pe rampa scărilor, ţinând de ea, zâmbind, aşteptându-l.
El veni încet, într-un fel de transă lipsită de apărare, ca şi cum o parte din el dorea în mod pervers s-o urmeze. Când ajunse pe rampă, ea dădu drumul uşii care se închise cu un uşor sâsâit pneumatic, tăind lumina de pe coridor şi lăsând un bec de 10 waţi să ducă o luptă zadarnică cu umbrele scărilor.
Urcară opt trepte, cotiră, urcară alte opt. în faţa lor apăru o uşă de metal cu un avertisment în litere mari, albe: *Intrare strict interzisă cu excepţia cazurilor de urgenţă.* Powell îl citi cu voce tare, punând accentul pe „strict interzisă".
- Inscripţii, zise Ellen cu dispreţ, încercând clanţa.
- Probabil e încuiată, zise Powell.
- Dacă ar fi fost încuiată, n-ar fi scris una ca *asta,* arătă Ellen spre inscripţie, încearcă tu.
129
El prinse de clanţă şi împinse.
- E blocată.
- Oh, haide, împinge-o ca lumea.
- OK, zise el, okay-okay, cu genul de abandon - fir-ar să fie. Se trase înapoi, apoi se aruncă în uşă cu umărul înainte, cu toată forţa. Uşa aproape că zbură, aproape smucin-du-l şi pe el afară. Se împiedică de pragul înalt, căzând pe porţiunea de bitum.
- OK, Evvie, spuse el, morocănos, îndreptându-se, ţinând uşa larg deschisă, haide şi priveşte superba ta lună.
- Ei hai, nu fii bosumflat, zise Ellen, tonul ei jucăuş diminuând acreala din comportamentul lui. Păşi dincolo de prag şi dincolo de Powell, ieşind din umbra casei scărilor în spaţiul deschis al acoperişului, aidoma unui patinator temerar pretinzând că nu-i pasă de subţirimea gheţii. Auzi uşa închizându-se în spate, apoi Powell apăru în stânga ei.
- Scuze, dar aproape că mi-am rupt umărul în blestemata aia de uşă, asta-i tot, spuse el, apoi reuşi un zâmbet forţat.
Erau cu faţa spre antena KBRI; neagră, scheletică, proiectată pe cerul negru-albastru, punctat de o puzderie de stele; în vârf de tot se vedea o luminiţă roşie pulsând foarte încet, ale cărei tresăriri intermitente inundau

acoperişul cu tentă sângerie, între zvâcnirile trandafirii, de deasupra lor se revărsa lumina blândă a semilunii.
Ellen se uită la profilul încordat, îndreptat în sus, al lui Powell; la început de un alb cenuşiu, apoi îmbăiat în roşu, alb din nou. Dincolo de el zări parapetul care mărginea puțul de aerisire, cu marginea superioară, de piatră, lucind lăptoasă în noapte, îşi aminti schema apărută în unul dintre ziare; un X în partea sudică a careului - marginea cea mai aproape de ei. Brusc, o năpădi dorința nebună de a merge acolo, de a privi în jos, unde Dorothy... Un val de greață o potopi imediat. Privirea i se întoarse asupra profilului conturat în alb al lui Powell, trăgându-se involuntar într-o parte.
130
E în regulă, îşi spuse ea, sunt în siguranță - mai în siguranță decât forțând o conversație în vreun bar. Sunt bine, sunt Evelyn Kittredge.
El îi simți privirea.
- Credeam că vrei să te uiți la cer, spuse el, fără să-şi coboare privirea lui de la cer.
Ea privi în sus şi mişcarea bruscă a capului îi spori senzația de amețeală. Stelele se învârteau...
Ea se desprinse de locul acela, mergând în dreapta ei, spre marginea exterioară a acoperişului. Zgâriindu-şi palmele pe marginea aspră a parapetului, înghiți aerul rece al nopții cu nesaț... Aici o ucisese, în mod sigur se va trăda - îndeajuns încât să poată merge la poliție. Sunt în siguranță... în cele din urmă, mintea ei se limpezi. Privi panorama de la picioarele ei, la miriadele de luminițe sclipind în întunecime.
- Dwight, vino să vezi.
El se întoarse, avansând spre parapet, însă se opri la câțiva paşi depărtare.
- Nu că e frumos? întrebă ea fără să se uite înapoi.
- Da, răspunse el.
Se uită o clipă, o briză uşoară ciupind cablurile antenei, apoi se întoarse încet până când ajunse cu fața la puțul de aerisire. Se uită fix la parapet. Apoi întinse piciorul drept, iar picioarele lui o luară din loc. îl purtară înainte cu o eficiență tăcută, eficace, asemeni picioarelor unui alcoolic reformat, conducându-l spre bar pentru un ultim pahar de băutură, îl purtară direct spre parapetul puțului de aerisire, mâinile lui ridicându-se şi aşezându-se pe piatra rece şi piată. Se aplecă înainte, privind în jos.
Ellen îi simți absența. Se întoarse şi scrută obscuritatea semilunii. Apoi luminița antenei pâlpâi, lumina ei stacojie surprinzându-l în fața parapetului de la aerisire, iar inima îi sări din piept, sufocând-o. Pâlpâirea roşie se stinse, însă ştiind unde se afla, încă îi putea distinge conturul în paloarea luminii selenare, începu să înainteze, paşii ei nefâcând nici un zgomot pe pardoseala de bitum.
131
El privi în jos. Câteva raze gălbui de lumină venind de la ferestre se încrucişară în pâlnia hăului. Jos de tot se zărea o luminiță, iluminând un pătrat minuscul de ciment, la fundul puțului.
- Credeam că ai rău de înălțime. El se răsuci rapid.
Avea broboane de sudoare pe frunte şi pe mustața îngustă. Pe buze îi înflori un surâs nervos.
- Am, zise el, dar nu mă pot abține să nu mă uit. Auto-tor-tură... Zâmbetul

dispăru. Asta e specialitatea mea, adăugă el, inspirând adânc. Putem să plecăm acum? întrebă el.
- De-abia am ajuns, protestă Ellen cu blândețe. Se întoarse, îndreptându-se spre marginea estică a acoperişului, măsurându-şi paşii printre formele scofâlcite ale gurilor de ventilație. Powell o urmă fără tragere de inimă. Ajungând la margine, Ellen se opri cu spatele spre parapet, privind spre turnul antenei conturat cu roşu de lângă ei.
- E frumos aici sus, spuse ea.
Powell privea panorama oraşului, ținându-şi mâinile pe parapet, fără să zică nimic.
- Ai mai fost vreodată aici noaptea? întrebă Ellen.
- Nu, zise el. N-am mai fost niciodată aici.
Ea se întoarse spre parapet, aplecându-se înainte, uitân-du-se la raftul acela de două etaje de dedesubt. Se încruntă, gânditoare.
- Anul trecut, începu ea, foarte încet. Cred că am citit ceva despre o fată care a căzut de-aici...
Un capac de la o gură de ventilație pocni.
- Da, zise Powell cu o voce seacă. O sinucidere. N-a căzut.
- Oh, zise Ellen, continuând să se uite la distanțe de două etaje de sub ea. Nu ştiu cum de a murit. Nu sunt decât două etaje.
El ridică mâna, degetul mare arătând peste umăr.
- Dincolo... în puțul acela, zise el.
- Ah, da, exclamă ea, îndreptându-se de spate. Acum îmi amintesc. Ziarele din Des Moines au făcut mare tam-tam despre asta.
132

îşi puse poşeta pe coama parapetului şi o ținu cu ambele mâini, ca şi cum ar fi testat rigiditatea parapetului.
- Era studentă la Stoddard, nu-i aşa?
- Da, zise el, apoi arătă cu mâna undeva departe, spre orizont. Vezi clătirea aceea rotundă de-acolo, cu lumini aprinse? Acolo e Observatorul Universității Stoddard. A trebuit să merg acolo odată, pentru un proiect la fizică. Au acolo...
- Ai cunoscut-o?
- De ce întrebi? răspunse el, lumina roşie pătându-i fața.
- M-am gândit că era posibil s-o fi cunoscut. Era normal să mă gândesc la asta, din moment ce amândoi erați studenți la Stoddard...
- Da, zise el, tăios, am cunoscut-o şi era o fată foarte drăguță. Acum hai să vorbim despre altceva.
- Singurul motiv pentru care povestea asta mi-a rămas în minte, zise ea, e din cauza pălăriei.
Powell scoase un suspin exagerat.
- Ce pălărie? întrebă el, obosit.
- Purta o pălărie roşie cu o fundă mare, iar eu am cumpărat o pălărie roşie cu fundă cu fundă chiar în ziua în care s-a întâmplat asta.
- Cine zice că purta o pălărie roşie? întrebă Powell.
- Păi nu-i aşa? Ziarele din Des Moines ziceau... Spu-ne-mi că n-aveau dreptate, îl imploră ea, spune-mi că era verde...
Pentru câteva clipe se aşternu liniştea.

- *Clarion* n-a menționat niciodată o pălărie roşie, zise Powell. Am citit articolele cu multă atenție, cunoscând-o...
- Doar pentru că ziarele din Blue River n-au scris asta niciodată, nu înseamnă că n-a fost aşa, spuse Ellen.
El nu spuse nimic. Ea îl privi, văzându-l că îşi consulta ceasul de la mână.
- Ascultă, zise el brusc, e nouă fără douăzeci şi cinci. M-am săturat de priveliştea asta magnifică, adăugă el, întor-cându-se şi îndreptându-se spre casa scărilor.
Ellen se grăbi să-l ajungă din urmă.
- încă nu putem pleca, se rugă ea, prinzându-l de braț chiar înainte ca el să ajungă sub streaşină uşii.
133
- De ce nu?
Dincolo de zâmbetul afişat, mintea ei alerga febril.
- Vreau... vreau să fumez o țigară.
- Ah, pentru numele... exclamă el, mâna lui căutând pachetul din buzunar. N-am nici una, spuse el, oprindu-se brusc. Haide, cumpărăm jos un pachet.
- Am eu câteva, spuse ea rapid, arătându-i poşeta. Se trase înapoi, poziția puțului de aerisire din spate era la fel de limpede în mintea ei ca şi când ar fi examinat diagrama într-un ziar. X marca locul cu pricina, întorcându-se puțin, se apropie pieziş de puț, deschizându-şi poşeta, zâmbindu-i lui Powell, apoi spuse: E plăcut să fumăm o țigară aici. Parapetul îi lovi coapsa. Cotrobăi în poşetă. Vrei şi tu una?
El se apropie de ea cumva resemnat, ținând buzele strâns presate de furie. Ea scutură pachetul boțit de țigări până când un cilindru alb ieşi afară, iar ea gândi - trebuie să se întâmple în seara asta, pentru că el nu îi va mai cere lui Evelyn Kittredge o altă întâlnire.
- Poftim, îi oferi ea țigara, iar el o înşfacă abătut.
Degetele ei căutau să extragă altă țigară şi, în timp ce făcea asta, ochii ei se rotiră, devenind aparent conştientă de existența puțului pentru întâia oară.
- Aici e unde...? Apoi se întoarse cu spatele la el. Ochii lui se îngustaseră, falca i se încleştase tot mai tare
pe măsură ce îşi pierdea răbdarea.
- Ascultă, Evvie, spuse el, te-am rugat să nu vorbeşti despre asta. Acum vrei să-mi faci această mare favoare? Să n-o mai pomeneşti, te rog? Şi zicând asta îşi îndesă țigara în gură.
Ea nu-şi luă ochii de pe fața lui. Scoțând țigara din pachet, o puse calmă între buze, lăsând pachetul să-i cadă în poşetă.
- îmi pare rău, zise ea cu răceală, ducându-şi poşeta sub braț. Nu înțeleg de ce eşti atât de iritat.
- Nu poți înțelege? Am *cunoscut-o* pe fată.
Ea aprinse un chibrit, ducându-l spre țigara lui, flacăra aurie luminându-i fața, ochii albaştri fierbând din cauza sforțării de a se abține, muşchii fălcilor încordați ca nişte corzi
134
de pian... încă o înțepătură, încă o înțepătură... Trase chibritul din fața țigării aprinse, ținând-ul în dreptul feței lui.
- Nu s-a aflat niciodată de ce a făcut-o, nu-i aşa? Ochii lui se închiseră dureros.

- Pun pariu că era gravidă, spuse ea.
Fața lui explodă din auriul flăcării într-un roşu crud în timp ce chibritul se stinse şi luminița antenei pâlpâi. Muşchii încordați explodară, iar ochii se deschiseră ca zăgazurile unui baraj... *Acum*\, gândi Ellen, triumfătoare, *Acuml Dă, Doamne, să fie ceva ce pot folosi împotriva lui!...*
- Foarte bine! răbufni el, foarte bine! Ştii de ce nu vreau să vorbesc despre asta? Ştii de ce n-am vrut să vin aici deloc? De ce n-am vrut nici măcar să intru în clădirea asta blestemată? îşi aruncă țigara. Fiindcă fata care s-a sinucis e fata despre care ți-am vorbit azi-noapte! Cea de care îmi amintea zâmbetul tău! Ochii lui îi evitară pe ai ei. Fata pe care eu...
Cuvintele îi fuseră retezate ca de ghilotină, îi văzu ochii plecați dilatându-se din cauza şocului, apoi lumina roşie se stinse, iar ea nu-l mai distingea decât ca pe o formă neclară din fața ei. Brusc, mâna lui îi prinse încheietura mâinii, strângând-o cu o putere paralizantă. Un strigăt catapultă țigara dintre buzele ei. încerca să-i desfacă degetele mâinii captive, ca nişte gheare nebune. Poşeta îi alunecă de sub braț, căzând la picioarele ei. Mâna ei dreaptă îl lovea în zadar peste față. îi forță şi mai tare degetele, desfăcându-i mâna... Apoi, dându-i drumul, făcu un pas în spate, devenind iarăşi forma aceea neclar conturată.
- De ce-ai făcut asta? țipă ea. Ce-ai luat acolo? Confuză, se aplecă luându-şi poşeta, îşi flexă mâna, încercând fără succes să-şi amintească imaginea obiectului pe care îl ținuse în mână.
Apoi, lumina roşie pâlpâi din nou, iar atunci îl văzu în mâna lui, ca şi cum îl examinase şi în întuneric. Cutia de chibrituri. Cu literele acelea de cupru lucind clar şi distinct: *Ellen Kingship.*
O cuprinse frigul, închise ochii copieşită, cu o teamă grețoasă dospindu-i în stomac. Se clătină; spatele i se lovi de marginea dură a parapetului gurii de aerisire.
135
8
- Sora ei... se poticni el, sora ei...
Deschise ochii. El se uita fix la cutia de chibrituri, cu o privire sticloasă, incomprehensibilă, îşi ridică privirea spre ea.
- Ce înseamnă asta? întrebă el abătut. Apoi, brusc, se ridică în picioare, iar vocea lui se înăspri: Ce vrei de la mine?
- Nimic, nimic, zise ea repede, nimic.
Ochii îi jucau în cap, disperată. El stătea între ea şi casa scărilor. Dacă l-ar putea ocoli... începu să avanseze spre stânga, cu spatele frecându-i-se de parapet.
El se frecă pe frunte.
- Tu... m-ai agățat... mi-ai pus întrebări despre ea... m-ai adus aici sus... spuse el, iar acum vocea lui deveni rugătoare: Ce *vrei* de la mine?
- Nimic... nimic, spuse era, încercând să înainteze pieziş.
- Atunci de ce *ai făcut* asta? întrebă el, aplecându-se înainte.
- încetează! țipă ea.
Picioarele lui rămaseră țintuite locului, încremenite.
- Dacă mi se întâmplă ceva, spuse ea, forțându-se să vorbească încet, egal, mai există o persoană care ştie totul despre tine. Ştie că sunt cu tine în seara asta, ştie totul despre tine, aşa că dacă mi se întâmplă ceva, orice...

- Dacă ți se întâmplă ceva...? întrebă el, cu fruntea în-crețindu-se. Ce tot vorbeşti?
- Ştii ce vreau să spun. Dacă o să cad...
- De ce să cazi...? exclamă el, privind-o fără să-i creadă ochilor. Crezi că te-aş putea...? iar o mână arătă moale spre parapet. lisuse! şopti el. Eşti nebună?
Era la cinci metri buni de el. începu să se desprindă de parapet, înaintând în diagonală ca să ajungă în linie directă cu uşa, care era în spatele şi la dreapta lui. El se răsuci încet pe călcâie, urmărind traseul ei prudent.
- Ce înseamnă asta, „ştie tot despre mine"? întrebă el autoritar. Ştie ce?
- Totul, spuse ea. Totul. Şi mă aşteaptă jos. Dacă nu ajung la parter în cinci minute, cheamă poliția.
136

îşi lovi fruntea epuizat.
- Mă dau bătut, gemu el. Vrei să mergi jos? Vrei să pleci? Atunci du-te!
Se întoarse spre parapetul tunelului de aerisire, spre locul în care stătuse Ellen inițial, lăsându-i un culoar liber spre uşă. Rămase sprijinindu-se cu coatele de coama de piatră a parapetului din spate.
-Dă-i drumul! Du-te!
Ea se îndreptă spre uşă încet, suspicioasă, ştiind că încă o putea prinde, putea să-i taie calea. El nu se mişcă.
- Dacă trebuie să fiu arestat, spuse el, mi-ar plăcea să ştiu pentru ce. Sau cer cumva prea mult?
Ea nu-i dădu nici un răspuns înainte de a deschide uşa. După care zise:
- Mă aşteptam să fii un actor convingător. Trebuia să fii ca s-o faci pe Dorothy să creadă că aveai de gând să te însori cu ea.
- Poftim?
De data asta, surpriza lui păru mai profundă, dureroasă.
- Ia ascultă, n-am spus *niciodată* nimic care s-o facă să creadă că aveam de gând să mă însor cu ea. Asta a fost numai în mintea *ei,* ideea *ei.*
- Eşti un mincinos, se îndârji ea plină de ură. Eşti un mincinos ordinar, adăugă ea, apoi trecu dincolo de uşă şi peste pragul înalt.
- Aşteaptă!
Ca şi cum ar fi simțit că orice mişcare înainte ar fi fă-cut-o să fugă, rămase lângă parapet, apoi circulă pe acelaşi traseu pe care îl alesese Ellen mai înainte. Se opri când ajunse la şapte metri de uşă. De pe rampă, Ellen se întoarse să-l înfrunte, ținând o mână pe clanță, gata să închidă uşa în fața lui.
- Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el cu sinceritate, vrei să-mi spui ce înseamnă toate astea? Te rog?
- Crezi că blufez. Chiar crezi că nu ştim.
- lisuse... şopti el cu furie.
137
- Foarte bine, zise ea tăios. O să ți le înşir pe toate. Unu: era gravidă. Doi: tu n-ai vrut...
- *Gravidă?* repetă el, lovindu-l ca o piatră în stomac. Apoi se aplecă în față. Dorothy era *gravidă?* De *asta* a fă-cut-o? De *asta* s-a omorât?
- Nu s-a omorât! strigă Ellen. Tu ai omorât-o! apoi închise uşa, se întoarse şi

o luă la goană.
Alergă pe scările de metal, cu tocurile răsunând strident, ținându-se de balustradă şi cotind nebuneşte la nivelul fiecărui nou etaj, dar înainte de a parcurge două etaje şi jumătate, îl auzi tropăind după ea, țipând *Evie! Ellen! Aşteaptă!* dar era prea târziu să ia ascensorul pentru că până când va alerga de-a lungul coridorului, aşteptând să vină liftierul şi s-o ducă jos, el va fi ajuns deja înaintea ei, aşteptând-o, aşa că nu era nimic altceva de făcut decât să continue să alerge, cu inima bătându-i să-i sară din piept şi picioarele durând-o, să coboare cele treisprezece etaje până la parter, în holul de la intrare, dar în realitate erau douăzeci şi opt de segmente şi jumătate de trepte în spirală, pe un traseu obscur şi deprimant, cu douăzeci şi şapte de holuri orizontale pe ale căror balustrade, în momentul cotiturii, aproape că îi sărea brațul din încheietură, auzindu-l tropăind în spatele ei, tot drumul până la ieşire, aproape alunecând, aproape să cadă, din cauza tocurilor, apoi ieşi pe marmura de la recepție, producând acele ecouri de catedrală, iar negrul din ascensor îşi scoase capul afară, speriat, iar ea, epuizată, abia dacă mai putu împinge uşile batante să iasă afară, pe alte trepte afurisite de marmură, şi fu cât pe ce să dea peste o femeie de pe trotuar, după care continuă să alerge spre stânga, pe Washington Avenue şi pe o străduță pustie de oraş mic, încetinind în sfârşit, inima bubuindu-i asurzitor, iar când întoarse încă o dată capul, înainte de a da colțul străzii, iată-l, îl văzu zburând de pe treptele de marmură, făcându-i cu mâna şi urlând: Aşteaptă! Aşteaptă! Dispăru după colț, luând-o din nou la goană, ignorând perechea care se oprise să se zgâ-iască la ea şi pe băieții dintr-o maşină care îi strigară *Vrei să te ducem undeva?,* dar zărind uşile de sticlă ale hotelului în depărtare, ca un fel de reclamă pentru hoteluri care sunt tot
138
rnai aproape de noi - şi el e tot mai aproape, dar nu te uita înapoi, continuă să alergi - până când în cele din urmă ajunse în fața frumoaselor uşi de sticlă, iar un bărbat amuzat îi ținu una deschisă, „Mersi, mersi", ajungând în final în holul de la recepție, holul, holul cald şi protector, cu curieri şi clienți şi bărbați în spatele ziarelor deschise... Murea de poftă să se prăbuşească într-unul dintre fotolii, dar se repezi direct în colțul cabinelor telefonice, pentru că dacă Gant mergea la poliție cu ea, Gant fiind o celebritate locală, atunci cei de acolo vor fi mult mai înclinați s-o asculte, s-o creadă, să investigheze. Gâfâind, puse mâna pe cartea de telefon, întorcând la litera K - era nouă fără cinci, aşa că el trebuia să fie prezent la studioul de radio, întoarse paginile cu sălbăticie, încercând să-şi recapete suflul. Iată numărul: KBRI - 5 - 1000. Deschise poşeta, căutând fise. Cinci-o-mie, cinci-o-mie, repetă ea, în timp ce îşi întoarse privirea de la cabină, uitându-se în sus.
Powell era acolo. Roşu la față, gâfâind, cu părul blond, ciufulit, însă nu-i era frică; lumina era strălucitoare şi erau mulți oameni în hol. Ura îi regla respirația ca un ghețar.
- Ar trebui să alergi în direcția opusă. Nu că îți va fi de prea mult ajutor, dar în locul tău aş lua-o din loc, se răsti ea la el.
Iar el o privea cu o expresie de câine bolnav, aproape să izbucnească în lacrimi, apărând atât de trist încât trebuia să fie adevărat.
- Ellen, zise el încet, rănit, am iubit-o.
- Trebuie să dau un telefon, spuse ea, dacă îmi dai voie. -Te rog, trebuie să

vorbim, o imploră el. Era? Era
într-adevăr gravidă?
- Vreau să dau un telefon.
- Era? insistă el. -Ştii că era!
- Ziarele n-au scris nimic! Nimic... Brusc, fruntea lui se încreți, iar vocea îi căzu, devenind gravă, intensă: în ce lună era?
- Vrei te rog să te dai la o parte...
- în ce lună era? Vocea lui devenise poruncitoare.
- Oh, Dumnezeule! A doua.
139
El scoase un imens oftat eliberator.
- Acum vrei *te rog* să mă laşi?
- Nu înainte de a-mi explica ce se întâmplă. Povestea asta cu Evelyn Kittredge...
Privirea ei deveni acidă.
- Vrei să spui că eşti cu adevărat convinsă că am omorât-o? şopti el confuz, nevăzând nici o schimbare în asprimea privirii ei. Eram în New York! protestă el. O pot dovedi. Am fost în New York toată primăvara anul trecut!
O cutremură, dar numai pe moment. După care spuse:
- Cred că ai putea inventa ceva prin care să dovedeşti că erai în Cairo, Egipt, dacă ei vrea.
- lisuse... sâsâi el, exasperat. Nu vrei să mă laşi să vorbesc şi eu, doar cinci minute? Cinci minute? se rugă el, apoi privi în jur, surprinzând cu coada ochiului creştetul unui bărbat dispărând brusc dincolo de un ziar rapid ridicat. Oamenii trag cu urechea, continuă el. Hai să mergem la bar doar pentru cinci minute. Ce rău se poate întâmpla? N-aş putea să-ți fac nimic acolo, dacă de asta eşti îngrijorată.
- Dar ce *bine* ar putea să-mi facă? argumentă ea. Dacă erai în New York şi n-ai omorât-o, atunci de ce ai evitat să te uiți la clădirea primăriei ieri-seară, când am trecut pe lângă ea? Şi de ce n-ai vrut să vii pe acoperiş astă-seară? Şi de ce te-ai zgâit la puțul de aerisire în halul în care te-ai zgâit?
Se uită la ea jenat, îndurerat.
- Pot explica toate astea, spuse el hotărât, însă nu ştiu dacă vei fi în stare să înțelegi. Nu pricepi, m-am simțit... -căută atent cuvântul -... m-am simțit *responsabil* pentru sinuciderea ei.
Majoritatea separeurilor în barul cu pereți negri erau libere. Se auzea vag câte un clinchet de pahare, iar pianul atacă lejer câteva teme muzicale ale lui Gershwin. Ellen rămase cu spatele rigid şi drept în fața paravanului tapițat, ca şi cum ar fi încercat să respingă orice sugestie de intimitate. Când apăru ospătarul, comandară cocteiluri cu whisky şi doar după ce băuturile le fuseră servite şi Powell sorbi prima gură din pahar, îşi dădu seama de hotărârea lui Ellen de a
140
,"
vi
menține o tăcere distantă şi atunci începu să vorbească. Cuvintele îi veniră anevoie la început, cu mare jenă.
- Am întâlnit-o după vreo două săptămâni de la începerea cursurilor, anul trecut, spuse el. Vreau să zic, anul şcolar trecut. La sfârşitul lui septembrie.

O văzusem înainte - participa la două dintre cursurile la care mergeam şi eu, fusesem chiar într-una din clase în primul meu an de studenție -, dar nu vorbisem niciodată cu ea până în ziua aceea pentru că, de regulă, ajung să stau pe un scaun din primul sau din al doilea rând, iar ea stătea întotdeauna în spatele clasei, într-un colț. Ei bine, în seara dinaintea acestei zile, când am vorbit cu ea, discutasem cu câțiva băieți, iar unul dintre ei îmi spusese cum fetele tăcute sunt cele care..., adăugă el, apoi făcu o pauză, jucându-se cu paharul, privind în jos. Spunea că e mult mai probabil să te simți bine în compania fetelor tăcute, continuă el. Am văzut-o a doua zi stând în fundul sălii, într-un colț şi mi-am amintit ce spusese tipul ăsta.
Am intrat în conversație cu ea în timp ce ieşeam din clasă la sfârşitul orei. I-am spus că uitasem să-mi notez tema lucrării pentru studiul individual, rugând-o să-mi spună şi mie despre ce era vorba, iar ea mi-a spus. Cred că şi-a dat seamă că era doar un pretext pentru a o aborda, însă mi-a răspuns atât de... atât de repede, încât m-a surprins. Vreau să spun că, de obicei, o fată frumoasă reacționează destul de detaşat în astfel de cazuri, îți dă un răspuns ironic, ştii... Dar ea era atât de... nesofisticată, m-a făcut să mă simt un pic vinovat.
In fine, am ieşit împreună sâmbăta seara, am mers la un film şi la Frank's Florentine Room, ne-am distrat de minune. Pur şi simplu ne-am simțit bine. Am ieşit din nou sâmbăta următoare şi de două ori săptămâna care a urmat, apoi de trei ori, până când am ajuns să ne vedem aproape în fiecare seară, înainte de a ne despărți. După ce ne-am cunoscut mai bine, era foarte amuzantă. Nu semăna deloc cu cea pe care o văzusem la cursuri. Era fericită. Mi-a plăcut mult.
Pe la începutul lui noiembrie s-a adeverit ceea ce îmi spusese tipul respectiv despre fetele tăcute, în orice caz, i se
141
potrivea lui Dorothy, spuse Powell, ridicând ochii şi întâlnind privirea atentă a lui Ellen. Ştii ce vreau să spun, nu?
- Da, zise ea cu răceală, impasibilă ca un judecător.
- Asta e groaznic de stânjenitor să declari surorii unei fete.
- Continuă.
- Era o fată *drăguță,* spuse el, continuând s-o privească pe Ellen. Doar că era... flămândă după dragoste. Nu mă refer la sex. Dragoste, preciza el, iar privirea îi căzu. Mi-a povestit despre familia ei, despre mama... mama voastră, despre cât de mult dorise să meargă la facultate cu tine...
Ellen simți un fel de vibrație străbătând-o; îşi spuse că nu era decât din cauza faptului că se aşezase cineva în separeul din spatele ei.
- Lucrurile au continuat o vreme în nota asta, continuă Powell, vorbind mult mai rapid acum, ruşinea lui topin-du-se în satisfacția confesiunii. Era cu adevărat îndrăgostită, ținându-mă de braț şi zâmbindu-mi tot timpul. Am spus la un moment dat că îmi plac şosetele de bumbac; mi-a croşetat trei perechi, spuse Powell, zgâriind grijuliu fața de masă. Şi eu o iubeam, însă nu era la fel. Era... iu-bire-simpatie. îmi părea rău pentru ea. Nu era frumos din partea mea.
Pe la începutul lui decembrie a început să vorbească despre căsătorie. Foarte pe ocolite. Era chiar înainte de vacanța de Crăciun, iar eu urma să rămân în Blue River. N-am nici un fel de rude foarte apropiate, doar nişte veri în

Chicago şi unii prieteni din liceu şi câțiva colegi de marină. Aşa că ea dorea să mergem împreună la New York. Să-i întâlnesc familia. I-am spus nu, însă ea a insistat, iar în cele din urmă a avut loc marea scenă.
I-am spus că nu eram gata să mă leg la cap, iar ea mi-a spus că existau mulți bărbați care se logodeau sau chiar se căsătoreau în jurul vârstei de douăzeci şi doi de ani, dar dacă eram îngrijorat în privința viitorului, tatăl ei îmi va găsi ceva de făcut, însă nu voiam asta. Aveam ambițiile mele. Ar trebui să-ți povestesc despre ambițiile mele într-o zi. Aveam de gând să revoluționez industria americană a reclamei, în fine,
142
mi-a spus că am putea amândoi să ne angajăm după ce terminăm facultatea, iar eu i-am zis că n-ar putea niciodată să se obişnuiască cu un astfel de trai după ce fusese bogată toată viața. Mi-a replicat că n-o iubeam la fel de mult cum mă iubea ea, iar eu i-am zis că probabil avea dreptate. Asta a fost totul, mai mult decât oricare alt motiv.
A urmat o scenă teribilă. A început să plângă şi să-mi spună că o să regret, toate chestiile pe care le spun fetele. Apoi şi-a schimbat tactica, zicând că era vina ei; că vom aştepta, continuând să avem relația pe care o avusesem, însă eu mă simțisem vinovat mai tot timpul şi m-am gândit că dacă tot ne certaserăm pe jumătate, era momentul să-i punem capăt de tot, iar perioada înainte de vacanță era cea mai potrivită pentru una ca asta. I-am spus că totul se terminase între noi, după care au urmat alte lacrimi şi alte „O să-ți pară ție rău", după care totul s-a sfârşit. După vreo două zile a plecat la New York.
- Toată vacanța aia a fost atât de țâfnoasă, spuse Ellen. îmbufnată... gata de ceartă...
Powell desena cercuri umede pe fața de masă cu fundul paharului.
- După vacanță, spuse el, a fost rău de tot. încă mai mergeam la cele două cursuri pe care le luam împreună. Stăteam în primul rând, neîndrăznind să mă uit în spate. Ne loveam unul de celălalt peste tot în campus. Aşa că m-am gândit că îmi ajunsese Stoddard, şi am înaintat o cerere pentru un transfer la New York University.
- Ce e? întrebă Powell, văzând expresia de întunecare de pe fața lui Ellen. Nu mă crezi? Pot dovedi toate astea. Am transcrisurile de la NYU şi cred că mai am şi biletul pe care mi l-a trimis Dorothy atunci când mi-a înapoiat o brățară pe care i-o făcusem cadou.
- Nu, spuse Ellen abătută. Te cred. Tocmai ăsta-i necazul. El îi aruncă o privire încurcată, apoi continuă.
- Chiar înainte de a pleca, spre sfârşitul lui ianuarie, începuse să se întâlnească cu un alt tip. Am văzut-o....
143

- Cu un alt bărbat? întrebă Ellen, aplecându-se spre el.
- I-am văzut împreună de vreo două ori. înseamnă că nu fusese o lovitură atât de mare pentru ea, m-am gândit eu. Am plecat cu conştiința uşoară şi curată. Chiar m-am simțit cumva nobil.
- Cine era? întrebă Ellen.
- Cine?
- Celălalt bărbat.

- Nu ştiu. Un băiat. Cred că era într-una din clasele noastre. Lasă-mă să termin. Am citit despre sinuciderea ei pe întâi mai, doar un paragraf în ziarele din New York. Am alergat rapid în Times Square şi am cumpărat un *Clarion-Ledger* de la standul care vinde ziare din alte oraşe ale țării. Am cumpărat un *Clarion* în fiecare zi din săptămâna aceea, aşteptând ca ei să spună ce scria în biletul pe care ți-l trimisese. N-au spus-o. Nici n-au spus de ce-ar fi făcut-o...
- îți poți imagina ce-am simțit? Nu credeam s-o fi făcut doar din cauza mea, dar mă gândeam că era vorba de un fel de... disperare în general. Iar eu contribuisem în parte la asta.
- După aceea, studiile mele s-au dus pe râpă. Măînhă-masem prea tare la ele. îmi închipui că încercam să iau notele cele mai mari pentru a putea justifica ceea ce-i făcusem. Mă trecea o transpirație rece înaintea fiecărui examen, iar notele mele au fost dintre cele mediocre. Mi-am spus că era din pricina transferului; la NYU am fost nevoit să recuperez multe cursuri obligatorii care nu se cereau la Stoddard, plus că am pierdut vreo şaisprezece credite cu care venisem. Aşa că m-am decis să mă întorc la Stoddard în septembrie, să revin la linia de plutire, iar aici Powell zâmbi ironic. Şi în acelaşi timp să mă conving să nu mă simt vinovat.
Oricum, a fost o greşeală. De fiecare dată când văd unele locuri în care obişnuiam să mergem împreună sau clădirea primăriei... Aici Powell se încruntă. Am continuat să-mi spun că fusese vina ei, că orice altă fată îndeajuns de matură ar fi fost capabilă să se scuture de asta... dar nu mi-a folosit prea
144
nult. Am mers într-atât de departe încât fac ce fac şi trec pe lângă clădire, să mă torturez, aşa cum am făcut-o astă-seară, uitând-mă în puțul de aerisire, vizualizând-o...
- Ştiu, zise Ellen, grăbindu-l, şi eu am vrut să mă uit. presupun că e o reacție naturală.
- Nu, zise Powell, nu ştii ce înseamnă să te simți *responsabil...* apoi făcu o pauză văzând surâsul sarcastic al lui Ellen. De ce zâmbeşti?
- Nimic anume.
- Păi... cam asta e. Iar acum tu îmi spui că a făcut-o pentru că era gravidă... în două luni. E o chestie păcătoasă, fireşte, dar mă face să mă simt mult mai bine. Presupun că n-ar fi moartă dacă n-aş fi terminat-o cu ea, dar nu pot fi învinuit, pentru că nu ştiam cum se vor derula evenimentele, nu-i aşa? Vreau să spun că există o limită a responsabilității. Dacă continui să sapi în trecut, atunci oricine devine pasibil de a fi învinuit, exclamă el golind paharul. Dar sunt mulțumit să văd că nu mai alergi la poliție, spuse el. Nu ştiu de unde ți-a venit ideea asta că eu am omorât-o.
- Cineva a omorât-o, zise Ellen.
El o privi fără să scoată un cuvânt. Pianul făcu o pauză între cele două selecții, iar în tăcerea bruscă putea auzi foiala uşoară a persoanei din separeul alăturat.
Aplecându-se în față, începu să vorbească, povestindu-i lui Powell despre formularea ambiguă a biletului, despre certificatul de naştere, despre ceva nou, ceva împrumutat şi ceva albastru.
El rămase tăcut până când ea termină ce avea de spus. După care zise:

- Dumnezeule, *nu poate* fi vorba de o coincidență - la fel de vehement ca ea în a nu fi de acord cu sinuciderea.
- Bărbatul ăsta, cu care ai văzut-o, întrebă Ellen, eşti sigur că nu ştii cine e?
- Cred că a fost într-una dintre clasele mele în semestrul acela, însă în cele două rânduri când i-am văzut împreună era destul de târziu, în ianuarie. Când începuseră examenele şi nu se mai țineau cursuri, aşa că nu pot fi sigur şi nici
145
nu-mi amintesc numele lui. Iar imediat după aceea am plecat la New York.
- Nu l-ai mai văzut de atunci?
- Nu ştiu, spuse Powell. Nu sunt sigur. Stoddard e un campus mare.
- Şi eşti absolut sigur că nu-i ştii numele?
- Nu-l ştiu acum, spuse Powell, dar aş putea afla cam într-o oră, apoi zâmbi, înțelegi, am adresa lui.
- Ți-am spus că i-am văzut în două rânduri, continuă el. Ei bine, a doua oară a fost într-un bistrou peste drum de campus. Nu mă aşteptam s-o întâlnesc pe Dorothy acolo; nu era un loc prea popular. Din cauza asta eram eu acolo. Nu i-am observat decât după ce m-am aşezat la bar, iar apoi n-am vrut să mă ridic să plec, fiindcă ea mă văzuse deja în oglindă. Stăteam la capătul barului, apoi au venit două fete, pe urmă Dorothy şi individul ăsta. Beau ciocoiată caldă.
în clipa în care m-a văzut, a început să discute cu el şi să-l țină tot mai insistent de braț; ştii, dându-mi de înțeles că avea un nou prieten. M-am simțit îngrozitor, văzând-o că face asta. După care, când erau gata de plecare, a dat din cap către cele două fete, apoi s-a întors spre el, zicând cu o voce mai tare decât era necesar: „Haide, putem lăsa cărțile acasă la tine". Ca să-mi arate cât erau de intimi, m-am gândit eu.
Imediat după ce-au plecat, una dintre fete a comentat cu cealaltă despre cât de bine arăta tipul. Cealaltă a fost de acord, după care a zis ceva în genul: „Anul trecut ieşea cu cutare. Se pare că e interesat doar de cele cu bani".
Ei bine, atunci m-am gândit că dacă Dorothy era o victimă sigură fiindcă devenise vulnerabilă după despărțirea de mine, atunci trebuia să mă asigur că nu urma să-şi bată joc de ea un vânător de zestre. Aşa că am plecat de la bistrou, urmărindu-i.
146
S-au dus la o casă peste câteva străzi de campus. El a tras clopoțelul de la intrare de vreo două ori, pe urmă a scos nişte chei din buzunar, a deschis uşa şi au intrat. Am trecut pe partea opusă şi am notat adresa într-unul din caietele mele. M-am gândit că voi suna mai târziu, să vorbesc cu altcineva de acolo, să-i aflu numele. Chiar mă gândeam să discut cu unele fete de la şcoală despre el.
Dar n-am făcut-o niciodată, întorcându-mă în campus, am realizat cât de... înfumurat eram, gândind aşa cum gândisem. Vreau să spun, cum îmi permiteam eu să-l pun pe tipul ăsta sub semnul întrebării doar pentru că unei fete i se părea că strugurii sunt acri? N-avea cum s-o trateze pe Dorothy mai rău decât făcusem eu. Şi chestia aia cu „vulnerabilă după despărțirea de mine"; de unde ştiam că nu erau perfecți unul pentru celălalt?
- Dar încă mai ai adresa? întrebă Ellen nerăbdătoare.
- Sunt destul de sigur că da. Țin toate caietele vechi într-o valiză din camera

mea. Am putea merge chiar acum s-o luăm, dacă vrei.
- Da, acceptă ea imediat. Pe urmă, tot ce trebuie să facem e să telefonăm, să aflăm cine e.
- Dar nu e în mod necesar omul nostru, zise Powell, scoțându-şi portmoneul.
- Trebuie să fie. Nu poate fi cineva cu care să se fi întâlnit mai târziu, zise Ellen, ridicându-se în picioare. Dar mai am de dat un telefon înainte să mergem.
- La asistentul tău? Cel care aştepta jos să cheme poliția în cazul în care nu te arătai în cinci minute?
- Exact, recunoscu ea, zâmbind. Nu aştepta jos, dar chiar există cineva ca el.
Se duse în fundul barului, unde exista o cabină telefonică vopsită în negru, în ton cu pereții, arătând ca un sicriu aşezat în picioare. Formă 5 - 1000:
- KBRI, bună seara, ciripi o voce de femeie.
- Bună seara. Aş putea să vorbesc cu Gordon Gant, vă rog?
- îmi pare rău, dar domnul Gant e în emisie acum. Dacă sunați din nou la ora zece s-ar putea să-l prindeți înainte de a pleca din clădire.
147
— N-aş putea vorbi cu el după ce pune un disc?
- îmi pare rău, dar nu avem voie să dăm legătura în studioul din care se transmite programul.
- Dar puteți să-i transmiteți un mesaj?
Femeia îi spuse pe un ton cântat că i-l va transmite cu cea mai mare plăcere, iar Ellen îi spuse că domnişoara Kingship -dictându-i pe litere - îi spunea că Powell - pe litere - era O.K., însă n-avea nici o idee cine era, iar domnişoara Kingship mergea acum acasă la Powell, urmând să stea acolo până după ora zece, unde domnul Gant o putea contacta.
- Aveți un număr de telefon?
- Ah, nu, zise Ellen, deschizând poşeta în poală, nu am numărul de telefon, dar am adresa - reuşind să desfacă peticul de hârtie fără să-i scape poşeta - adică 1520, vest, strada 35.
Femeia repetă mesajul.
- Corect, zise Ellen. O să aveți grijă să-l primească?
- Sigur că da, spuse femeia, formal.
- Vă mulțumesc foarte mult.
Când Ellen se întoarse în separeu, Powell punea monede într-o tavă de argint din mâna unui ospătar hipnotizat. Un zâmbet apăru fulgurant pe fața lui, apoi dispăru, murmurând un mulțumesc.
- Sunt gata, spuse Ellen, apoi se întinse după haina ei, împăturită pe bancheta pe care stătuse. Apropo, cum arată omul nostru? întrebă ea. în afară de faptul că e atât de chipeş încât fetele discută despre asta.
- Blond, înalt... zise Powell, băgându-şi portmoneul în buzunar.
- Alt blond, oftă Ellen.
- Lui Dorothy îi plăceau tipii nordici, ca noi. Ellen zâmbi, îmbrăcându-se cu haina.
- Tatăl nostru e blond, sau era, înainte de a-şi pierde părul. Toate trei... şi zicând asta, mâneca goală a hainei lui Ellen, în timp ce încerca să-şi vâre mâna, plesni paravanul care despărțea cele două separeuri.
- Scuze, spuse ea, privind peste umăr, dar atunci văzu că separeul alăturat rămăsese gol. Pe masă se vedea un pahar gol de cocteil şi o hârtie de un

dolar împreună cu un şerve-
148
ţel care fusese rupt cu măiestrie, în aşa fel încât semăna cu o broderie.
Powell o ajută cu mâneca rebelă.
- Mergem? întrebă el, luându-şi haina pe el.
- Mergem, spuse ea.
Era 9.50 când taxiul trase în faţa casei unde locuia Powell. Strada 35, vest, era tăcută şi slab iluminată de lămpile de stradă ale căror raze de-abia reuşeau să străbată prin frunzişul des al copacilor. Ferestrele gălbui stăteau faţă în faţă de o parte şi de alta a străzii, asemeni unor regimente sfioase, cu steagurile ridicate de o parte şi de alta a fâşiei de pământ care nu aparţine nimănui.
în timp ce vuietul taxiului care îi adusese se stingea în depărtare, Ellen şi Powell urcau treptele întunecate şi zgomotoase ale verandei. După câteva încercări nereuşite de a băga cheia în broască, Powell descuie uşa şi o deschise. Se dădu la parte, lăsând-o pe Ellen să intre, apoi intră şi el, aprinzând lumina cu o mână şi închizând uşa cu cealaltă.
Se găseau acum într-o cameră de zi, plăcută, plină de obiecte de mobilier miniaturale.
- Mai bine aştepţi aici, zise Powell, îndreptându-se spre scările din stânga încăperii. E o dezordine totală sus. Gazda mea e internată în spital, iar eu nu mă aşteptam să primesc vreo vizită, adăugă el, apoi se opri pe prima treaptă. Probabil că o să-mi ia câteva minute până găsesc caietul acela, în bucătărie găseşti un borcan de nes. Vrei să faci o cafea?
- Sigur, spuse Ellen, dându-şi jos haina.
Powell alergă pe scări, apoi coti înjurai balustradei. Camera lui era vizavi de culoarul scărilor. Intră, aprinse lumina, apoi îşi dădu haina jos. Patul nefăcut, la dreapta, în faţa geamurilor, era plin de pijamale şi haine murdare. Aruncă haina deasupra grămezii şi se lăsă pe vine, gata să tragă o valiză de sub pat; însă, pocnind scurt din degete, se îndreptă de spate, se întoarse şi merse spre biroul înghesuit între dulap şi fotoliu. Trase sertarul de sus, cotrobăind printre hârtii, cutii, batiste, ţigări şi brichete stricate. Găsi hârtia pe care o căuta la
149
fundul sertarului. Trăgând-o afară cu un gest triumfător, ieşi pe hol, aplecându-se pe balustrada scărilor.
- Ellen! strigă el.
în bucătărie, Ellen ajusta flacăra pâlpâitoare a aragazului sub un ibric cu apă.
- Vin! răspunse ea. Ieşi în grabă prin sufragerie, în camera de zi. Ai găsit-o deja, întrebă ea, ducându-se în dreptul scărilor şi privind în sus.
Capul şi umerii lui Powell apărură deasupra.
- Nu încă, spuse el. Dar credeam că vrei să vezi asta. Apoi dădu drumul unei coli de hârtie groase, care pluti în josul peretelui.
- Asta în cazul în care mai aveai unele îndoieli, adăugă el. Ateriza pe trepte, chiar în faţa ei. Ridicând-o, văzu că
era o copie a foii matricole de la NYU, având ştampilate pe ea cuvintele *Copia studentului.*
- Dacă aş mai fi avut unele îndoieli, n-aş fi aici, nu-i aşa?

- E drept, zise Powell, e drept - apoi dispăru.
Ellen aruncă încă o privire asupra foii matricole şi constată că notele lui Powell fuseseră într-adevăr foarte slabe. Lăsând hârtia pe o masă, se întoarse prin sufragerie în bucătărie. Era o încăpere deprimantă, cu mobilier şi ustensile demodate, pereți de culoare crem, maro în colțuri, deasupra aragazului, însă din spate bătea o briză plăcută.
Găsi ceşti şi farfurii şi un borcan de Nescafe în dulapul de bucătărie, iar în timp ce punea pudra cafenie în ceşti, observă un aparat de radio cu o carcasă de plastic crăpată, deasupra aragazului, îl aprinse, iar după ce se încălzi, destul de încet, selectă frecvența KBRI. Aproape că trecu peste ea, fiindcă vibrațiile aparatului de celuloid făceau ca vocea lui Gant să sune nefamiliar de subțire.
-... şi cam prea multă politică, spuse el, aşa că să ne întoarcem la muzică. Mai avem timp pentru un alt disc, cel al regretatului Buddy Clark, cântând *Dacă nici asta nu e iubire.*
După ce îi dăduse foaia matricolă lui Ellen, Powell se întoarse în camera lui. Se lăsă pe vine în fața patului, apoi întinse mâna dedesubt - lovindu-şi degetele destul de rău de
150
valiza jcare fusese trasă de lângă perete, din poziția ei normală, îşi trase mâna, scuturându-şi degetele şi suflând să-i treacă, înjurând-o pe nora gazdei, care se pare că nu se mulțumise doar să-i scoată la vedere pantofii de sub birou.
întinse din nou mâna sub pat, mult mai prudent de data asta, şi trase la vedere valiza grea ca plumbul. Scoase un pumn de chei din buzunar, o găsi pe cea căutată şi descuie cele două încuietori care săriră. Puse cheile la loc şi deschise capacul. Valiza era doldora de cărți şi caiete, o rachetă de tenis, o sticlă de Canadian Club, pantofi de golf... Scoase obiectele voluminoase, punându-le pe jos, să-i fie mai uşor să caute printre caietele de la rundul valizei.
Erau nouă cu toate; caiete cu spirală, verde deschis. Le adună pe toate, unul peste altul, se ridică cu teancul în brațe şi începu să le inspecteze unul câte unul; examina ambele coperte, dându-le pe rând drumul jos, în *valiză.*
Era pe cel de-al şaptelea, pe coperta din spate. Adresa scrisă cu creionul apărea un pic roasă şi murdară, dar lizibilă. Dădu drumul celorlalte caiete în valiză, întorcându-se, cu gura deschizându-se ca să strige triumfător numele lui Ellen.
Dar strigătul nu ieşi din gura lui. Expresia de satisfacție persistă o clipă pe fața lui, ca într-un film întrerupt, apoi dispăru, dându-se încet în spate, aşa cum stratul gros de zăpadă grea se crapă şi alunecă pe acoperişul înclinat.
Uşa debaralei era deschisă şi un bărbat într-un pardesiu apărea acolo. Era înalt şi blond, cu un pistol mare în mâna dreaptă înmănuşată.

10

Transpirat. Dar nu o transpirație rece; transpirație caldă, sănătoasă, din pricina faptului că stătuse într-un spațiu închis, într-un pardesiu impermeabil. La fel şi mâinile; mănuşile erau din piele maro, cu o căptuşeală flocoasă şi un elastic înjurai încheieturilor care nu dădea voie căldurii să iasă; mâinile lui transpiraseră atât de tare încât căptuşeala se udase şi se mototolise.

151
însă pistolul automat (lipsit de greutate acum, devenise o parte din el, după ce îi atârnase greu în buzunar toată noaptea) era nemişcat; traiectoria inevitabilă a glonțului era la fel de palpabilă în aer ca linia întreruptă dintr-o diagramă. Punctul A: țeava rigidă de metal; Punctul B: inima de sub reverul unui costum ieftin, probabil cumpărat în lowa. Privi apoi spre Coltul 45, ca şi cum ar fi vrut să-i verifice existența metalică albăstruie, atât de uşor i se părea acum, apoi făcu un pas afară din dulap, reducând la jumătate lungimea liniei întrerupte A-B.
Hai, spune ceva, gândi el, amuzându-se de expresia stupidă a feței lui Mister Dwight Powell, un chip care parcă se topea. *Hal vorbeşte, începe să implori iertare.* Probabil nu poate. Probabil e epuizat după - care e cuvântul? - logoreea din barul hotelului. Frumos cuvânt.
- Pun pariu că nu ştii ce înseamnă logoree, spuse el, stând acolo cu pistolul în mână, atotputernic.
Powell se uita fix la pistol.
- Tu eşti cel... cu Dorothy, spuse el.
- înseamnă ceea ce ai tu. Diareea limbajului. Cuvintele curg necontenit. Credeam că o să-mi cadă urechea acolo, în separeul din bar, spuse el, zâmbind, la vederea ochilor holbați ai lui Powell. Am fost responsabil pentru moartea lui Dorothy, îl imită el. Ce păcat. Mare păcat, adăugă el, apoi se apropie şi mai tare. Caietul, *por favor,* spuse el, întinzând mâna stângă. Şi nu încerca nimic.
De jos se auzea înfundat cântecul:
Dacă nici asta nu-i iubire Atunci iarna-i vară...
Luă caietul întins de Powell, făcu un pas înapoi, ducând caietul în dreptul piciorului, îndoindu-l în două, pe lungime, fără să-şi ia ochii de la Powell.
- îmi pare nespus de rău că l-ai găsit. Stăteam acolo sperând că nu-l vei găsi, spuse el vârându-şi caietul în buzunarul pardesiului.
152
- Chiar ai ucis-o... spuse Powell.
- Vorbeşte încet, spuse celălalt, amenințându-l cu pistolul. Nu vrem s-o alertăm pe detectiva aia, nu-i aşa? adăugă el, deranjat de felul în care domnul Dwight Powell stătea acolo atât de calm. Poate era prea prost să-şi dea seama...
- Poate nu-ți dai seama, dar ăsta e un pistol adevărat, încărcat.
Powell nu zise nimic. Continua să se uite țintă la pistol, fără să se zgâiască acum - doar privind cu un fel de interes dezgustat, ca şi cum ar fi văzut prima gărgăriță a anului.
- Ascultă, am să te ucid. Powell nu spuse nimic.
- Eşti atât de grozav în a te analiza - spune-mi, ce simți acum? Pun pariu că îți tremură genunchii, nu? Transpirație rece?
- Ea credea că merge acolo să se mărite... zise Powell.
- Uit-o! Fă-ți griji în privința ta.
De ce nu tremura? N-avea destulă minte ca să...
- De ce-ai omorât-o? întrebă Powell, ridicându-şi în sfârşit ochii de pe armă. Dacă nu voiai să te însori cu ea, ai fi putut s-o părăseşti. Ar fi fost mai bine decât s-o omori.
-Taci odată! Ce dracu ai? Crezi că blufez? Asta e? Crezi că...

Powell sări spre el.
înainte de a face o jumătate de pas se auzi o explozie uriaşă; linia punctată AB se solidificase, completată cu plumb.
Ellen stătea în bucătărie privind prin fereastra închisă, ascultând tema de final a programului lui Cordon Gant, când în sfârşit se întrebă cum se face că fereastra era închisă, însă adia briza asta plăcută; de unde venea?
în colțul din spate al camerei se vedea o nişă învăluită în semiobscuritate. Se duse într-acolo şi dădu cu ochii de uşa din spate, cu panoul de sticlă cel mai apropiat de clanță spart, şi cioburi de sticlă pe jos. Se întrebă dacă Dwight ştia despre asta. Dacă ar fi ştiut, ar fi măturat...
153
în momentul acela auzi împuşcătura. Răbufni asurzitor în toată casa, iar atunci când sunetul se stinse, lumina din tavan tremură ca şi cum sus ar fi căzut ceva. După care se aşternu liniştea.
De la radio se auzi: *La sunetul clopoțelului, zece PM, zona centrală.*
- Dwight? zise Ellen. Nici un răspuns.
Se duse în camera de zi. Strigă şi mai tare:
- Dwight?
Ajunsă în camera de zi, se îndreptă ezitând spre scări. Nu se auzea nici un sunet de sus. De data asta rosti numele cu gura uscată, temătoare: Dwight?
Tăcerea nu mai dură decât un moment. Apoi o voce zise:
- E-n regulă, Ellen. Vino sus.
Se repezi pe scări, cu inima bătându-i ca o tobă.
- Aici, înăuntru, spuse vocea din dreapta scărilor.
Ea pivotă în jurul balustradei şi se năpusti pe uşa iluminată.
Primul lucru pe care îl văzu fu Powell, zăcând pe spate în mijlocul camerei, cu picioarele răşchirate. Sacoul îi alunecase de pe piept. Pe cămaşa albă, sângele îi înflorea din căuşul negru al inimii.
Se opri în cadrul uşii. Apoi îşi ridică privirea spre bărbatul care stătea dincolo de Powell, bărbatul cu pistolul în mână.
Ochii ei se dilatară, iar fața îi încremeni din cauza întrebărilor care nu-şi găseau drumul spre gură.
El mută arma din poziția de tragere în cea de simplă cântărire a ei în palma înmănuşată.
- Eram în debara, zise el, privind-o direct în ochi, răspunzând la întrebările neîntrebate. Şi-a deschis valiza, scoțându-şi pistolul. Avea de gând să te omoare. Am sărit pe el. Apoi s-a descărcat arma.
-Nu... Oh, Doamne... bâigui ea, frecându-şi fruntea, amețită. Dar cum... cum ai...?
El băgă arma în buzunarul impermeabilului.
154
- Eram în barul hotelului, spuse el. Chiar în spatele tău. L-am auzit convingându-te să vii aici. Am plecat când tu încă erai în cabina telefonică.
-Mi-a spus că...
- Am auzit ce ți-a spus. Era un mincinos priceput.
- Oh, Doamne, l-am crezut... L-am crezut...
- Asta e problema ta, spuse el cu un zâmbet indulgent. Crezi pe toată lumea.
- Oh, Dumnezeule... zise ea, tremurând.
Veni spre ea, păşind între picioarele lui Powell. -Dar tot nu înțeleg... spuse

ea... cum de erai acolo, în bar...?
- Te aşteptam în holul de la recepție. N-am reuşit să vin când ai ieşit cu el. Am ajuns prea târziu. Mi-am reproşat asta. Dar te-am aşteptat. Ce altceva puteam face?
- Dar cum... cum...?
Stătea în fața ei cu brațele deschise, asemeni unui soldat întorcându-se acasă.
- Ascultă, o eroină nu trebuie să se îndoiască de salvatorul ei din ceasul al doisprezecelea. Fii bucuroasă că mi-ai dat adresa lui. Poate am crezut că eşti naivă, dar n-aveam de gând să risc să-ți zboare creierii cineva.
Se aruncă în brațele lui, hohotind cu lacrimi de eliberare şi de teamă retrospectivă. Mâinile în mănuşile de piele, bine mulate, o bătură pe spate consolator.
- E-n regulă, Ellen, zise el şoptit. Totul e în regulă acum. îşi îngropa obrazul în umărul lui.
-Oh, Bud, hohoti ea, mulțumesc lui Dumnezeu că exişti! Mulțumesc lui Dumnezeu că exişti, Bud!
11
Telefonul sună în camera de zi.
- Nu răspunde, zise el când ea începu să se desprindă de el.
- Ştiu cine e, spuse ea, vocea ei fiind lipsită de viață.
155
- Nu, nu răspunde. Ascultă - mâinile lui erau ferme şi convingătoare pe umerii ei -, cineva în mod sigur a auzit împuşcătura asta. Poliția va fi aici în câteva minute. Apoi presa.
îi lăsă o pauză, ca să realizeze toate astea.
- Nu vrei ca ziarele să facă o mare poveste din asta, nu-i aşa? Să scormonească totul despre Dorothy, poze cu tine...
- N-avem cum să-i oprim...
- Ba avem. Maşina mea e în fața casei. Te duc înapoi la hotel, apoi mă întorc imediat aici, spuse el, stingând lumina. Dacă până atunci n-au venit polițiştii, o să-i chem eu. Caz în care tu nu vei fi aici ca să sară reporterii pe tine, iar eu voi refuza să vorbesc înainte de a rămâne singur cu polițiştii. Te vor interoga mai târziu, dar ziarele nu vor şti că eşti implicată, îi explică el, conducând-o pe hol. Până atunci, îl poți suna pe tatăl tău; are destulă influență pentru a-i convinge pe cei de la poliție să nu le scape nimic despre tine şi Dorothy. Pot spune că Powell era beat şi s-a luat la bătaie cu mine, ceva în genul ăsta.
Telefonul încetă să mai sune.
- Nu mă simt bine să plec... spuse ea în timp ce începură să coboare.
- De ce nu? Eu am făcut-o, nu tu. Nici n-am să mint despre prezența ta aici; voi avea nevoie de tine să-mi confirmi povestea. Tot ce vreau e să nu las ziarele să-şi facă de cap, spuse el, întorcându-se spre Ellen în timp ce coborau în camera de zi. Ai încredere, Ellen, zise el, luând-o de mână.
Ea oftă amarnic, lăsând, recunoscătoare, să i se ia povara de pe umeri.
- Foarte bine, zise ea. Dar nu trebuie să mă duci tu cu maşina. Iau un taxi.
- Nu la ora asta, nu cu un taxi oprit pe stradă. Iar autobuzele cred că nu mai circulă de la ora zece, spuse el, ridicându-i haina şi ajutând-o să se îmbrace.
- De unde ai făcut rost de maşină? întrebă ea, abătută.

- Am împrumutat-o - zise dându-i poşeta - de la un prieten. Stinse luminile, deschise uşa către verandă.
- Haide, zise el, n-avem prea mult timp.
156
Parcase maşina pe partea opusă, la vreo treizeci de metri mai în jos. Era un Sedan Buick, negru, vechi de doi sau trei ani. Deschise uşa pentru Ellen, apoi ocoli maşina pentru a intra în spatele volanului, încercă să vâre cheia în contact. Ellen stătea tăcută, cu mâinile în poală.
- Te simți bine? întrebă el.
- Da, zise ea, cu vocea ei obosită, firavă. Doar că mă gândesc... că avea de gând să mă omoare... suspină ea. Cel puțin ştiu că am avut dreptate în privința lui Dorothy. *Ştiam* că nu s-a sinucis, punctă ea, reuşind un zâmbet de reproş. Iar tu încercai să mă convingi să nu fac drumul ăsta...
Porni motorul.
- Da, zise el, aveai dreptate. Ea rămase tăcută un moment.
- Există totuşi un bine în răul ăsta, zise ea.
- Care bine? întrebă el, băgând în viteză, maşina pornind din loc.
- Păi, mi-ai salvat viața, zise ea. Chiar mi-ai salvat viața. Asta ar trebui să anuleze orice obiecții avea tata, atunci când te vei întâlni cu el şi-i vom spune despre noi doi.
După ce parcurseră o bucată de drum pe Washington Avenue, ea se trase mai aproape de el, luându-l şovăitoare de braț, sperând că n-o să-l încurce la condus. Simți un obiect tare presându-i şoldul, dându-şi seama că era pistolul din buzunarul lui, însă nu voia să se depărteze de el.
- Ascultă, Ellen, zise el, asta va fi o treabă destul de urâtă, ştii.
- Ce vrei să spui?
- Păi o să fiu arestat pentru omor din culpă.
- Dar tu n-aveai de gând să-l omori! Ai încercat să-i iei pistolul.
- Ştiu, dar ei vor fi nevoiți să mă rețină... chestii birocratice... spuse el, privind rapid silueta zgribulită de lângă el, apoi uitându-se din nou în trafic. Ellen... când ajungem la hotel, ai putea să-ți iei lucrurile şi să eliberezi camera. Am putea ajunge la Caldwell în două ore...
157
- Bud! exclamă ea, cu vocea tăioasă de surpriză şi plină de reproş. Nu putem face una ca asta!
- De ce nu? Ți-a ucis sora, nu-i aşa? A primit ce i se cuvenea. De ce-ar trebui să ne implicăm...
- Nu putem face una ca asta, protestă ea. în afara faptului că ar fi un lucru atât de - de *greşit,* să presupunem că s-ar afla oricum că tu... l-ai omorât. Atunci poliția n-ar crede adevărul spuselor tale, nu după ce vei fi fugit.
- Nu văd cum ar putea afla că am fost eu, spuse el. Port mănuşi, deci nu vor fi amprente. Şi nu m-a mai văzut nimeni altcineva acolo, în afară de tine şi de el.
- Dar să presupunem că *vor* afla! Sau că vor da vina pe altcineva! Cum te-ai simți atunci?
El rămase tăcut.
- Imediat după ce ajungem la hotel îl sun pe tata, iar după ce va auzi întreaga poveste, sunt sigură că va avea grijă de avocați şi de toate amănuntele. Cred că *va fi* o situație îngrozitoare. Dar să fugim...

- A fost o idee stupidă, spuse el. De fapt, nici nu mă aşteptam să accepți una ca asta cu adevărat.
- Nu, Bud, nici tu n-ai vrea să faci una ca asta, nu-i aşa?
- Am încercat, ca o ultimă soluție, spuse el. Coti brusc, afară din lumina orbitoare de pe Washington Avenue, pe o stradă întunecată, spre nord.
- N-ar fi mai bine să rămâi pe Washington?
- E mai rapid pe-aici. Evităm traficul.
- Ceea ce nu înțeleg, spuse ea, scuturându-şi țigara de marginea scrumierei, e de ce nu mi-a făcut nimic acolo, pe acoperiş.
Era tolănită confortabil, întoarsă spre Bud, cu piciorul stâng adunat sub ea, țigara umplând-o cu o căldură liniştitoare.
- Probabil că ai atras prea multă atenție mergând acolo seara, zise el. Probabil că îi era teamă că liftierul sau altcineva îl va recunoaşte.
- Da, presupun că da. însă n-a fost mai puțin riscant ducându-mă la el acasă, s-o... facă acolo?
158
- Poate că nu intenționa s-o facă acolo. Poate că avea de gând să te forțeze să intri într-o maşină, să te ducă pe câmp, undeva.
- N-avea maşină.
- Ar fi putut fura una. Nu-i chiar atât de dificil să furi o maşină.
O lampă de stradă îi lumină fața cu alb, apoi căzu din nou în întuneric, unde trăsăturile lui regulate erau conturate doar de lumina verde şi nebuloasă a bordului.
- Minciunile pe care mi le-a turnat! „Am iubit-o. Eram în New York. M-am simțit responsabil."
Stinse țigara în scrumieră, dând din cap cu amărăciune.
- Oh, Dumnezeule! oftă ea, cu vocea învăluită din nou de o imensă oboseală.
- Ce e? întrebă el, întorcându-şi rapid privirea spre ea.
- Mi-a arătat foaia matricolă... de la NYU. *Era* în New York...
- Probabil era un fals. Probabil cunoştea pe cineva la registratură atunci. E uşor de produs un fals ca ăsta.
- Dar să presupunem că nu... Dacă spunea adevărul?
- Venea după tine cu un pistol. Nu e o dovadă destul de tare pentru tine că mințea?
- Eşti sigur, Bud? Eşti sigur că nu voia - că nu scosese pistolul ca să caute altceva? Caietul de care vorbea?
- Se îndrepta spre uşă cu pistolul.
- Oh, Doamne, dacă într-adevăr a ucis-o pe Dorothy... îngăimă ea, apoi rămase tăcută o clipă. Poliția va ancheta, zise ea cu un ton optimist. Vor dovedi că a fost chiar aici, în Blue River! Vor dovedi că a ucis-o pe Dorothy!
- Aşa e, zise el.
- Dar chiar dacă n-ar fi fâcut-o, Bud, chiar dacă e vorba de o.... o greşeală îngrozitoare - nu te-ar acuza cu nimic. N-aveai cum să ştii; l-ai văzut înarmat. N-ar putea să te acuze niciodată pentru nimic.
- Aşa e, zise el.
Foindu-se stânjeniă, îşi trase piciorul de sub ea. Se uită la ceasul iluminat de la bord.
159
- E 10,25. N-ar trebui să fi ajuns? El nu-i răspunse.

Ea privi pe geam. Nu se mai vedeau felinare, nici clădiri. Nu era decât bezna câmpului pustiu sub întunericul şi mai apăsător al cerului presărat de stele.
- Dar pe-aici nu ajungem în oraş. El nu-i răspunse.
înaintea maşinii, albul îndepărtat al autostrăzii mărginea un spațiu nesfârşit dincolo de razele farurilor.
- Bud, cred că ai luat-o pe un drum greşit!
12
- Ce vrei de la *minei* întrebă şeful poliției, Eldon Chesser. Stătea lungit pe spate, cu picioarele lungi sprijinte de re-
zemătoarea sofalei ponosite, cu mâinile încrucişate confortabil pe cămaşa roşie de flanel, cu ochii lui mari, căprui, contemplând vag tavanul.
- Să cauți maşina. Asta vreau, spuse Cordon Cant, piro-nindu-l cu privirea din mijlocul camerei de zi.
- Ha, zise Chesser. Ha, ha. O maşină de culoare închisă, e tot ce a văzut vecinul; după ce a sunat, raportând împuşcătura, a văzut un bărbat şi o femeie mergând în josul străzii şi urcându-se într-o maşină. O maşină de culoare închisă cu un bărbat şi o femeie. Ştii câte maşini de culoare închisă sunt în oraşul ăsta, cu un bărbat şi o femeie în ele? Nici măcar n-avea descrierea fetei, înainte să vii tu cu informația. Până atunci ar fi putut ajunge la jumătatea distanței până la Cedar Rapids. Sau poate e parcată într-un garaj, la două străzi de-aici.
- Şi atunci, ce ai de gând să faci? întrebă Cant, plimbân-du-se prin cameră, furios.
- Să aştept, asta-i tot. I-am anunțat pe băieții de pe autostrăzi, nu i-am anunțat? Poate că noaptea asta avem noroc. De ce nu stai jos?
- Sigur, stau jos, explodă Gant. E posibil să fi fost asasinată!
160
Chesser rămase tăcut.
- Anul trecut, sora ei - acum ea.
- Iar începem cu povestea asta, zise Chesser. Ochii căprui i se închiseră, epuizați. Sora ei s-a sinucis, articula el foarte încet. Am văzut biletul acela cu ochii mei. Un expert în grafologie... Gant scoase un zgomot. Şi cine a ucis-o? întrebă Chesser autoritar. Ziceai că Powell trebuia să fie omul nostru, dar acum nu e cazul, din moment ce fata ți-a lăsat un mesaj că era în regulă, iar tu ai găsit acum hârtia asta de la NYU. Ceea ce înseamnă că omul nici nu era prin părțile astea primăvara trecută. Aşa că dacă singurul suspect n-a co-mis-o, atunci cine? Răspuns: nimeni.
- Mesajul ei spunea, zise Gant, exasperat de câte ori repetase asta, că Powell ştia cine era. Asasinul trebuie să fi ştiut că Powell...
- N-a *existat* un asasin până în seara asta! spuse Chesser simplu. Sora ei s-a sinucis.
Ochii lui clipiră des, privind tavanul. Dar după câteva minute, Chesser zise:
- Ei bine, cred că am reconstituit toată povestea acum.
- Da? se miră Gant.
- Da. Nu credeai că stau lungit aici doar din trândăvie, nu? Ăsta e modul în care trebuie să gândeşti, cu picioarele mai sus decât capul. Sângele merge la creier, spuse Chesser, dregându-şi vocea. Individul sparge geamul pe la zece fără un sfert - vecinul a auzit sticla spartă, dar nu s-a gândit la nimic rău. Nu există nici un semn că ar fi fost în vreuna dintre celelalte camere, aşa că

cea a lui Powell trebuie să fi fost singura care îl interesa. Câteva minute mai târziu, Powell şi fata sosesc. Tipul e blocat sus. Se ascunde în debaraua lui Powell - hainele sunt toate împinse într-o parte. Powell şi fata se duc în bucătărie. Ea începe să prepare cafea, dă drumul la radio. Powell se duce sus să-şi lase haina, poate auzise vreun zgomot. Tipul iese afară, încercase deja să deschidă valiza - am găsit urme pe ea. îl obligă pe Powell s-o deschidă. Lucruri pe jos. Poate găseşte ceva, nişte bani. Oricum, Powell sare pe el. Tipul îl împuşcă
161
pe Powell. Probabil a intrat în panică, probabil nu intenționase să-l împuşte - ăştia nu intenționează niciodată să împuşte pe nimeni; umblă cu pistoale doar ca să-i sperie pe alții. Dar ajung aproape întotdeauna să împuşte pe careva. Cartuş de patruzeci şi cinci. Cel mai probabil un Colt de armată. Sunt milioane în țara asta.
Apoi fata urcă în fugă - sunt amprente pe tocul uşii, la fel ca acelea de pe ceştile şi lucrurile din bucătărie. Tipul intră în panică, n-are timp de gândire... O forțează să plece cu el.
- De ce? De ce să n-o lase aici... aşa cum l-a lăsat pe Powell?
- Nu mă-ntreba pe mine. Poate că n-a mai avut curajul. Sau poate i-au venit alte idei. Uneori le vin idei atunci când țin în mână o armă, şi au o fată drăguță în fața lor.
- Mersi, zise Gant. Asta mă face să mă simt mult mai bine. Mersi mult.
- Mai bine stai jos, oftă Chesser. Nu putem face absolut nimic, decât să aşteptăm.
Gant se aşează, începu să-şi frece fruntea cu podul palmei.
în cele din urmă, Chesser îşi luă ochii de pe tavan. Se uită la Gant, care stătea în celălalt colț al camerei.
- Cine e fata? Prietena ta? întrebă el.
- Nu, zise Gant, amintindu-şi scrisoarea pe care o citise în camera lui Ellen. Are un tip în Wisconsin.
13
în spatele rețelei mişcătoare a farurilor, maşina zbura pe linia fermă a autostrăzii, iar îmbinările umplute cu asfalt din şosea creau un ritm regulat sub pneuri. Acul verde, fosforescent, al vitezometrului despică cifra optzeci. Piciorul pe accelerație era nemişcat, precum cel al unei statui.
Conducea cu mâna stângă, din când în când imprimând volanului o mişcare amplă de stânga sau dreapta pentru a dispersa monotonia hipnotică a autostrăzii. Ellen stătea ghemuită toată lângă portieră, cu trupul ghemuit strâns, cu
162
ochii pierduți privindu-şi mâinile care răsuceau batista din poala ei. Pe banchetă, între ei, asemeni unui şarpe, era mâna lui dreaptă înmănuşată, ținând pistolul, cu țeava îndreptată spre coapsa ei.
Ea plânsese, gemete sfâşietoare, guturale, de animal; mai mult răcnete şi frisoane decât lacrimi.
îi spusese totul, cu o voce amară, privind frecvent fața ei, verzuie în întunericul maşinii. Existaseră momente de ezitare stingheră în narațiunea lui, aşa cum un soldat aflat în permisie ezită să le spună rudelor cum îşi câştigase medaliile, înainte de a le descrie cum baioneta lui spintecase

stomacul inamicului, dar o face pentru că ei vor să ştie exact cum şi-a câştigat medaliile, nu-i aşa? - descrie toate astea cu iritare şi cu un uşor dispreț pentru oamenii care n-au fost niciodată puşi în situația de a spinteca stomacul cuiva, îi povestise lui Ellen despre pastile şi acoperiş şi de ce fusese necesar s-o omoare pe Dorothy şi de ce constituise cea mai logică mutare să se transfere la Caldwell şi să se dea la *ea,* Ellen, ştiind ce îi place şi ce nu, în urma conversațiilor cu Dorothy, ştiind cum să se poarte ca să apară ca bărbatul pe care ea îl aştepta - nu numai traseul cel mai logic şi mai inevitabil, de a aborda fata față de care avea un avantaj considerabil, dar şi, ironic vorbind, cel mai satisfăcător, cu cea mai mare compensație față de ghinionul din trecut - (traseul cel mai sfidător în fața legii, al bătăii pe spate, al orgoliului flatat) - i-a povestit despre toate aceste lucruri cu iritare şi dispreț. Fata asta cu mâinile duse la gură de oroare avusese totul servit pe o tavă de argint; nu ştia ce însemna să trăieşti pe un pod suspendat, legănându-te deasupra prăpăstiei ratării, cucerind riscant centimetru cu centimetru terenul solid al succesului aflat la atâtea mile depărtare.
îl ascultase, simțind țeava pistolului dureros în coapsă; fusese dureros doar la început, acum era doar năucă, de parcă acea parte a trupului ei murise deja, ca şi cum moartea ar fi țâşnit din pistol, nu printr-un glonț rapid, ci printr-o iradiere lentă, prin punctul de contact. Ascultase toate astea, apoi izbucnise în plâns, pentru că era atât de abătută, de amețită şi de şocată încât nu exista nimic altceva care să exprime toată grozăvia. Plânsul ei se consumase în gemete

lungi, guturale, de animal dus la tăiere; mai mult zgomot şi convulsii decât lacrimi.
Apoi rămase privind țintă, pierdută, răsucind batista în mâini.
- Ți-am *spus* să nu vii, spuse el iritat. Te-am *implorat* să rămâi în Caldwell, nu-i aşa? o admonesta el, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns afirmativ. Dar *nu.* Trebuia să faci tu pe detectiva! Ei bine, asta li se întâmplă detectivelor, încheie el, ochii întorcându-se spre şosea. Dacă ai *şti* prin ce-am trecut de luni încoace, se răsti el, amintindu-şi cum luni dimineață îi fugise pământul de sub picioare, când Ellen îi telefonase -„Dorothy nu s-a sinucis! Plec la Blue River!" - şi cum alergase la gară, prinzând-o în ultimul minut, încercând în zadar s-o facă să se răzgândească, dar ea s-a urcat în tren - „îți scriu tot ce fac începând din momentul ăsta! îți explic totul! -, lăsându-l acolo, privind-o cum se îndepărtează, transpirând îngrozit. I se făcea rău numai gândindu-se la clipa aceea.
Ellen spuse ceva foarte încet. -Ce?
- Te vor prinde...
După un moment de tăcere, el spuse:
- Ştii cât de mulți *nu* sunt prinşi? Mai mult de cincizeci la sută, atât de mulți. Poate cu mult mai mult. Apoi, după alt moment: Cum mă vor prinde? Amprente? Nici una. Martori? Nici unul. Motive? Nici unul care să le fie cunoscut lor. Nici nu se vor gândi la mine. Pistolul? Trebuie să trec peste Mississippi în drum spre Caldwell; adio pistol. Maşina asta? La doi sau trei dimineața o las în apropiere de strada de unde am luat-o; vor crede că a fost vreun puşti descreierat. Delicvenți juvenili, adăugă el, zâmbind. Am făcut-o şi ieri-seară. Stăteam cu două rânduri în spatele tău şi al lui Powell, la

cinema, iar când te-a sărutat la despărțire, eram după colț, în hol.
Privi spre ea, să-i surprindă reacția, dar nu se vedea să fi avut vreuna, îşi întoarse privirea spre drum, iar fața lui se întunecă din nou.
- Scrisoarea ta - cât am transpirat până când a sosit! Când am citit-o prima oară, m-am gândit că eram în siguranță; căutai pe cineva pe care îl întâlnise la cursurile de
164
limba engleză, toamna; nu ne-am cunoscut până în ianuarie, iar asta a fost la cursurile de filosofie. însă pe urmă am realizat cine era tipul pe care îl căutai - tipul cu şosete de bumbac, predecesorul meu. Mergeam împreună la matematică, plus că mă văzuse cu Dorrie. Mă gândeam că poate ştie cum mă cheamă. Ştiam că dacă reuşea să te convingă pe tine că n-avusese nimic de-a face cu moartea lui Dorrie... dacă pomenea numele meu în prezența ta...
Brusc, calcă până la refuz pe frână, iar maşina se opri scrâşnind din roți. întinzând mâna dincoace de volan, schimbă viteza. Când apăsă din nou pe accelerație, maşina rulă încet în marşarier. Pe dreapta, conturul întunecat al unei case apăru în dreapta maşinii, o clădire scundă dincolo de spațiul uriaş de parcare. Farurile maşinii care mergea cu spatele iluminară firma mare orientată spre autostradă: *Lillie and Doane 's - Cotletul copios.* Un însemn mai mic se legăna agățat de cel al firmei: *Redeschis pe 15 aprilie.*
Schimbă în prima viteză, întoarse volanul spre dreapta, apoi apăsă pe accelerație. Traversă parcarea şi trase lângă clădire, lăsând motorul să toarcă. Apăsă pe claxon; un zgomot asurzitor în noapte. Aşteptă un minut, apoi claxona din nou.
- Se pare că nu-i nimeni acasă, zise el, stingând farurile.
- Te rog... spuse ea, te rog...
învăluită în întuneric, maşina rulă înainte, făcu la stânga, ajunse în spatele casei, unde asfaltul din parcare făcu loc unei zone mai mici, pavate. Maşina coti într-o curbă strânsă, aproape ieşind de pe pavaj în pământul de pe câmpul care se pierdea în întunericul cerului, întoarse până ajunse cu fața în direcția din care venise.
Trase frâna de mână, lăsând motorul aprins.
-Te rog... spuse ea.
Se uită spre ea.
- Crezi că vreau să fac asta? Crezi că mă amuză ideea asta? Eram aproape logodiți!
Deschise portiera din stânga lui.
- Trebuia să fii tu deşteaptă...
Păşi pe pavaj, ținând pistolul îndreptat spre figura ghemuită.
165
- Vino aici, spuse el. Ieşi pe partea asta.
- Te rog...
- Şi ce vrei să fac eu, Ellen? Nu pot să-ți dau drumul, aşa-i? Te-am rugat să ne întoarcem la Caldwell, fără să spunem nimic, aşa-i?
Făcu un gest iritat cu arma: Ieşi afară. Se trase peste banchetă, ținând poşeta în brațe. Păşi pe pavaj. O mână pe o cărare semicirculară până când ajunse cu spatele la câmp, cu pistolul - între ea şi maşină.
- Te rog... spuse ea, ținând poşeta ca pe un scut inutil, te rog...

14
Din Clarion-Ledger, *Blue River; joi, 15 martie, 1951:*
DUBLU ASASINAT
POLIȚIA, ÎN CĂUTAREA MISTERIOSULUI BĂRBAT ÎNARMAT
într-un răstimp de două ore, noaptea trecută, un necunoscut înarmat a comis două asasinate brutale. Victimele lui au fost Ellen Kingship, 21 de ani, din New York City, şi Dwight Powell, 23 de ani, din Chicago, student în anul trei la Stoddard University.
Moartea lui Powell a survenit la 10.00 PM, în casa doamnei Elizabeth Honig, 1520, vest, strada 35, unde Powell locuia cu chirie. Conform reconstituirii evenimentelor făcute de poliție, evenimente care au dus la crimele respective, Powell a intrat în casă la 9.50 în compania domnişoarei Kingship, a urcat în camera lui de la primul etaj, unde a dat peste un hoț înarmat care pătrunsese mai devreme în casă, spărgând uşa din spate...
... Medicul legist a stabilit că decesul domnişoarei Kingship a survenit în jurul miezului nopții, însă trupul ei nu a fost descoperit decât în dimineața aceasta, când Willard Herne, 11 ani, din Randalia, a traversat un câmp adiacent unui restaurant... Poliția a aflat de la Qordon Gant, prezentator KBRI şi prieten al domnişoarei
166
Kingship, că aceasta era sora lui Dorothy Kingship, cea care în aprilie trecut s-a sinucis sărind de pe clădirea primăriei din Blue River...
Leo Kingship, preşedintele firmei Kingship Copper Inc., şi tatăl fetei asasinate, este aşteptat să sosească în Blue River în această după-amiază, însoțit de fiica sa, Marion Kingship.
Un editorial din Clarion-Ledger; *joi, 19 aprilie, 1951:*
CONCEDIEREA LUI CORDON GRANT
Concediindu-l pe Gordon Gant de la postul de radio KBRI (articol p. 5), cei din managementul stației au precizat că, „în ciuda unor avertismente frecvente, acesta a continuat să se folosească de microfoanele KBRI pentru a hărțui şi insulta Departamentul de Poliție într-o manieră vecină cu calomnia". Povestea cu pricina a pornit de la asasinatele Kingship-Powell de acum o lună, față de care domnul Gant a manifestat un interes destul de acut. Critica publică pe care a făcut-o organelor de poliție a fost în cel mai bun caz lipsită de discreție, dar luând în considerare faptul că nu s-a înregistrat nici un fel de progres în soluționarea cazului, ne vedem forțați să fim de acord cu justețea remarcelor sale, chiar dacă nu suntem de acord cu maniera în care au fost făcute.
15
La sfârşitul anului şcolar s-a întors la Menasset, stând mai tot timpul în casă într-o stare de deprimare sumbră. Mama lui a încercat să-i combată depresia, sfârşind prin a o reflecta. S-au certat, ca nişte bucăți de jăratec sporindu-şi flacăra reciproc. Ca să poată ieşi din casă şi din închistarea lui, şi-a reluat vechea lui slujbă de la magazinul de îmbrăcăminte bărbătească. De la 9 la 5,30 stătea în spatele unei tejghele de sticlă, încercând să nu se uite la plăcuțele strălucitoare din cupru.
167
într-o zi din iulie scoase o cutie încuiată din dulap. Descuind-o pe birou, extrase articolele decupate din ziar despre moartea lui Dorothy. Le rupse în

bucățele micuțe, aruncându-le în coşul de gunoi. Făcu acelaşi lucru cu articolele despre Ellen şi Powell. Apoi scoase broşurile Kingship Copper; le ceruse prin poştă a doua oară, după ce se împrietenise cu Ellen. în timp ce mâinile le țineau strâns, gata să le rupă, zâmbi nostalgic. Dorothy, Ellen...
Era ca şi cum ar fi gândit: „Credință, Speranță...", apoi „Caritate" îi trecu prin minte, pentru a completa secvența.
Dorothy, Ellen... Marion.
Zâmbi în sinea lui, strângând broşurile în mână.
Dar nu reuşi să le rupă. Le aşeză foarte încet pe birou, netezind în mod mecanic dungile produse de mâinile lui.
împinse seiful şi broşurile la celălalt capăt al biroului, după care se aşeză pe scaun. Luă o coală de hârtie pe care o intitula *Marion,* apoi o diviza în două coloane verticale. Intitula o coloană *Pro;* pe cealaltă *Contra.*
Existau multe lucruri de înşirat sub *Pro:* luni de conversații cu Dorothy, luni de conversații cu Ellen; toate presărate cu referiri incidentale la Marion; ce-i plăcea, ce nu-i plăcea, opiniile ei, trecutul ei. O cunoştea ca pe o carte citită, fără s-o fi întâlnit vreodată; singuratică, plină de resentimente, locuind singură... O situație perfectă.
Emoțiile erau tot în coloana *Pro.* O altă şansă. Dacă înscria acum, cele două ratări nu mai contau. Iar trei era numărul norocos... a treia oară cu noroc... ca în toate basmele copilăriei, cu a treia încercare şi a treia dorință, cu al treilea pețitor.
Nu se putu gândi la nici un lucru pe care să-l treacă sub *Contra.*
în noaptea aceea a rupt lista *Pro* şi *Contra,* alcătuind o alta, a însuşirilor lui Marion Kingship, a opiniilor, a lucrurilor care îi plăceau sau nu. A făcut mai multe însemnări în săptămânile care au urmat, adăugând în mod regulat alte elemente listei, în fiecare moment liber îşi obliga mintea să
168
îşi reamintească discuțiile cu Dorothy şi Ellen; conversațiile din bistrouri, între cursuri, în timpul plimbărilor, în timpul dansului; smulgând cuvinte, propoziții şi fraze din depozitul memoriei. Uneori petrecea seri întregi întins pe spate, amintindu-şi, o mică parte a minții lui scanând-o pe cea mai puțin conştientă, asemeni unui detector Geiger care piuia la semnalarea lui *Marian.*
Pe măsură ce lista creştea, dispoziția lui se însenina. Uneori lua coala de hârtie din seif, chiar dacă nu avea nimic de adăugat - doar ca s-o admire; profunzimea, planificarea, puterea demonstrate. Era aproape la fel de satisfăcător ca atunci când se uita la articolele din ziar despre Dorothy şi Ellen.
„Eşti nebun", îşi spuse lui însuşi într-o zi, cu voce tare, examinând lista. „Eşti nebun de legat", îşi spuse el cu afecțiune. Nu credea una ca asta cu adevărat; credea că era îndrăzneț, curajos, strălucitor, întreprinzător şi puternic.
- Nu mă mai întorc la şcoală, îi spuse mamei lui într-o zi din august.
- Poftim! exclamă ea, stând mică şi fragilă în rama uşii camerei lui, cu o mână împietrită la jumătatea gestului de a încerca să-şi îndrepte părul ei cărunt şi încâlcit.
- Mă duc la New York în câteva săptămâni.
- Trebuie să-ți termini şcoala, spuse ea cu reproş, dar se lovi de tăcerea lui.

De ce să mergi la New York, ai primit o slujbă?
- Nu, dar voi găsi una. Am o idee pe care trebuie s-o dezvolt. Un... un proiect, ceva în genul ăsta.
- Trebuie să termini şcoala, Bud, zise ea, ezitând.
- Nu „trebuie să" nimic, se răsti el, apoi urmă un moment de tăcere. Dacă ideea asta dă greş, ceea ce nu cred că se va întâmpla, pot să termin şcoala anul viitor.
Mâinile ei netezeau nervoase cutele capotului.
- Bud, ai împlinit douăzeci şi cinci de ani. Trebuie să... trebuie să-ți termini şcoala şi să găseşti ceva stabil. Nu poți s-o ții...
- Ascultă, nu vrei să mă laşi să-mi trăiesc propria mea viață?
169
îl privi fix o vreme.
- Asta am auzit tot timpul şi de la tatăl tău, spuse ea liniştită, apoi dispăru.
Rămase la biroul lui câteva momente bune, auzind zornăit nervos de vase şi tacâmuri în chiuveta de Ia bucătărie. Luă o revistă s-o răsfoiască, pretinzând că nu-i pasă.
Câteva minute mai târziu se duse la bucătărie. Mama lui era la chiuvetă, cu spatele la el.
- Mami, spuse el rugător, ştii că sunt la fel de nerăbdător ca tine să mă stabilesc la locul meu.
Ea nu se întoarse.
- Ştii că n-aş renunța la şcoală dacă ideea asta n-ar fi ceva important, spuse el, ducându-se la masă şi stând jos, ea continuând să stea cu spatele. Iar dacă nu ține, termin şcoala anul viitor, îți *promit* s-o fac, mami.
- Ce fel de idee e asta? întrebă ea, întorcându-se încet. O invenție?
- Nu, nu-ți pot spune ce e, zise el cu regret. Nu e decât în stadiul de proiect, îmi pare rău...
Ea oftă, ştergându-şi mâinile cu un şervet.
- Nu poți aştepta până anul viitor? Când vei fi gata cu şcoala?
- Anul viitor va fi prea târziu, mami.
- Ei bine, aş dori să-mi spui despre ce e vorba, zise ea, punând jos şervetul.
- îmi pare rău, mami. Aş vrea să-ți pot spune. Dar e unul dintre acele lucruri pe care n-ai cum să le explici.
Ea se duse în spatele lui, punându-i mâinile pe umeri. Rămase acolo o vreme, uitându-se în jos la fața lui îngrijorată, întoarsă spre ea.
- Ei bine, zise ea, masându-i umerii, presupun că e o idee *bună.*
El îi zâmbi fericit.

PARTEA A TREIA **MARION**

Când Marion Kingship a absolvit facultatea (Columbia University, o instituție extrem de pretențioasă care necesita lungi ore de studiu susținut; spre deosebire de genul de facultate distractivă, stil Twentieth Century Fox, din Midwest, la care se înscrisese Ellen), tatăl ei a pomenit în treacăt acest fapt directorului agenției de publicitate responsabile cu reclamele pentru Kingship Copper, iar lui Marion i s-a oferit un post de copy writer. Deşi îşi dorea foarte mult un post de creație în cadrul unei agenții de publicitate, ea a refuzat oferta, în cele din urmă, a reuşit să se angajeze în cadrul unei agenții mult mai mici, unde Kingship era doar numele stanțat pe conductele

de la spălătorie şi unde Marion a fost asigurată că, într-un viitor nu foarte îndepărtat, i se va permite să preia unele conturi mai mici pentru reclamă, cu condiția ca activitatea de copywriter să nu interfereze cu sarcinile ei de secretară.
Un an mai târziu, când Dorothy a urmat în mod inevitabil exemplul lui Ellen, mergând într-un campus plin de majorele de fotbal şi de prietenii îndoielnice, Marion s-a pomenit singură într-un apartament de opt camere, împreună cuVatăl ei, cei doi semănând cu două particule metalice încărcate cu energie care converg mereu una spre cealaltă, dar nu se ating niciodată. S-a hotărât, împotriva dezaprobării evidente, dar tacite, a tatălui, să se mute într-o locuință de una singură.
A închiriat un apartament cu două camere de la ultimul etaj al unei clădiri vechi, renovate, din cartierul de est. L-a mobilat cu multă grijă. Cum cele două camere erau mai mici decât cele ocupate în casa părintească, nu şi-a luat tot ce avea cu ea. însă pe cele pe care le luase le alesese cu atenție, îşi spusese că alegea lucrurile care înseninau cel
173
mai mult pentru ea, ceea ce era adevărat; dar în timp ce atârna fiecare fotografie şi aşeza fiecare carte pe raft, ea vedea aceste lucruri nu numai prin ochii ei, dar şi prin ochii unui vizitator care urma să vină într-o bună zi în acest apartament, un vizitator încă neidentificat, cu excepția sexului. Fiecare articol era învestit cu o semnificație, era un indiciu referitor la propria ei persoană; mobila şi lămpile şi scrumierele (moderne, dar nu moderniste), reproducerea fotografiei ei preferate *(Egiptul meu,* de Charles Demuth; nu neapărat o abordare realistă; un peisaj accentuat şi îmbogățit de ochiul artistului), discurile (unele de jazz şi altele de Stravinski şi Bartok, dar mai ales acele teme muzicale care pot fi ascultate cu lumina stinsă, Grieg, Brahms şi Rahmaninov) şi cărțile - în special cărțile, pentru că nu există un semn al personalității mai semnificativ - (romanele şi piesele de teatru, cărțile non-fiction şi volumele de versuri, toate alese conform reprezentării şi proporției gusturilor ei). Era un fel de abreviere concentrată a unui anunț de mică publicitate. Dacă ar fi fost o artistă, ar fi pictat un autoportret; în loc de asta, a decorat două camere, aşezând în ele obiecte pe care, într-o bună zi, un vizitator le va recunoaşte şi le va înțelege. Iar grație acelui înțeles, el va ghici toate capacitățile şi nostalgiile pe care ea le detectase în sine, dar era incapabilă să le comunice.
Orarul săptămânii ei se axa pe două evenimente-cheie; miercuri seara lua cina cu tatăl ei, iar sâmbăta făcea o curățenie serioasă în camerele ei. Primul era un travaliu al datoriei; al doilea, al iubirii. Dădea mobilierul cu ceară şi spăla geamurile, ştergea praful şi punea la loc obiectele cu o atenție sacramentală.
Existau şi vizitatori. Dorothy şi Ellen treceau pe la ea atunci când veneau în vacanță, invidiind-o, neconvingător, pe Marion ca femeie de lume. Tatăl lui apărea gâfâind, după ce urca trei etaje, cercetând suspicios micuța cameră de zi şi mult mai mica bucătărie, dând din cap neîncrezător. Uneori veneau şi unele fete de la serviciu, să joace canasta cu pasiune, ca şi cum erau în joc viața şi onoarea lor. Şi un bărbat fusese odată: tânărul director executiv; foarte drăguț,
174

foarte inteligent. Interesul lui pentru apartament se redusese la ocheadele aruncate canapelei.
După ce Dorothy se sinucisese, Marion s-a întors vreme de două săptămâni în apartamentul tatălui lor, iar după moartea lui Ellen a stat la el o lună. însă, orice ar fi încercat, nu puteau să se apropie mai mult unul de celălalt decât nişte particule încărcate cu energie. La sfârşitul acelei luni îi ceruse, cu o reticențăjieobişnuită pentru el, să se mute înapoi acasă, permanent, însă ea nu putu; gândul de a renunța la propriul ei apartament era inimaginabil pentru ea, de parcă ar fi transferat prea mult din propria-i ființă în el. însă după aceea a început să meargă trei seri pe săptămână la cină cu tatăl ei, în loc de una singură.
Sâmbăta făcea curățenie în apartament, iar o dată pe săptămână deschidea fiecare carte, ca să nu se atrofieze legăturile.
într-o sâmbătă dimineața, în septembrie, sună telefonul. Marion, în genunchi, lustruind partea de dedesubt a unei mese de cafea din sticlă, îngheță la auzul zbârnâitului. Privi prin foaia de sticlă de o nuanță albăstrie, sperând că cineva formase un număr greşit, că va realiza în ultimul moment şi ca închide. Telefonul sună din nou. Fără tragere de inimă, se ridică în picioare şi se duse la masa de lângă canapea, cu cârpa de praf în mână.
- Alo, zise ea cu o voce piată.
- Alo, se auzi o voce de bărbat necunoscută. Sunteți Marion Kingship?
-Da.
- Nu mă cunoaşteți. Am fost... un prieten al lui Ellen. Marion se simți brusc stânjenită; un prieten al lui
Ellen; cineva chipeş, deştept, bun de gură... Cineva neinteresant până în măduva oaselor, cineva de care ei oricum nu-i păsa. Jena i se risipi.
- Numele meu, continuă bărbatul, e Burton Corliss... Bud Corliss.
- ... Oh, da. Ellen mi-a spus... („îl iubesc atât de mult", îi spusese Ellen în timpul vizitei care se va dovedi a fi ultima, „şi el mă iubeşte la fel de mult" - iar Marion, deşi fe-
175
ricită pentru ea, rămăsese toată seara, din cine ştie ce motiv, reținută.)
- Mă întrebam dacă ne-am putea vedea, spuse el. Am ceva ce i-a aparținut lui Ellen. O carte de-a ei. Mi-a împru-mutat-o chiar înainte de a... pleca la Blue River şi m-am gândit că ați dori s-o aveți.
Probabil unul dintre acele romane scoase lunar, gândi Marion, apoi detestându-se pentru micimea ei, zise:
- Da, mi-aş dori foarte mult s-o am. Da, vreau asta. Pentru un moment se aşternu tăcerea la celălalt capăt
al firului.
- Aş putea s-o aduc acum, zise el. Sunt pe aproape.
- Nu, zise ea repede. Trebuie să plec de acasă.
- Păi, atunci, mâine cândva...
- Nu... nu pot nici mâine. Se foi stânjenită, ruşinată de minciunile ei, ruşinată că nu dorea să-l primească în apartamentul ei. Probabil era un tip destul de simpatic, o iubise pe Ellen, iar Ellen era moartă şi acum făcea mult prea multe eforturi ca să-i dea cartea lui Ellen... Ne-am putea întâlni undeva în după-amiaza asta, propuse ea.
- Perfect, zise el. Ar fi perfect.

- Voi fi undeva în apropiere de Fifth Avenue.
- Atunci, ce-ar fi să ne întâlnim în fața statuii de la Rockefeller Center, cea cu Atlas ținând globul pământesc deasupra capului.
- E bine aşa.
- La ora trei?
- Da. La trei. Mulțumesc mult pentru telefon. E foarte frumos din partea dumneavoastră.
- Pentru nimic, spuse el. La revedere, Marion, iar după o pauză: Mi se pare ciudat să vă spun domnişoară Miss Kingship. Ellen îmi vorbea atât de mult de sora ei.
- E în regulă... se simți din nou jenată, conştientă de sine, nereuşind să decidă dacă să-i spună Bud sau domnul Corliss.
- La revedere, repetă ea.
Puse receptorul în furcă, apoi rămase o clipă privind telefonul. Apoi se întoarse, ducându-se la masa de cafea. Aşezându-se din nou genunchi, îşi reluă munca, ştergând cu
176
\
cârpa de praf cu mişcări neobişnuit de ample, pentru că de-acum întreaga după-amiază era pierdută.
în umbra marii statui de bronz, stătea cu spatele la soclu, imaculat în puloverul gri, cu un pachet sub braț. Prin fața lui treceau şuvoaie învolburate de trecători, într-o direcție şi în alta, avansând încet pe fundalul autobuzelor zgomotoase şi al taxiurilor grăbite. Le examina fețele cu atenție. Tipice pentru Fifth Avenue; bărbați cu umeri înguşti şi cravate cu nodul mic; femei elegante în toaletele de comandă, conştiente de ținuta lor, ca şi cum fotografii puteau aştepta undeva în josul străzii. Şi, asemeni unor rândunele tolerate în crescătoria de pui, câteva fețe rurale şi trandafirii se zgâiau la statuie şi la arcadele ascuțite de soare ale bisericii Saint Patricks's de peste drum. îi privi pe toți foarte atent, încercând să-şi amintească fotografia pe care i-o arătase Dorothy cu mult timp în urmă., JMarion poate fi foarte drăguță, numai că îşi poartă părul aşa." Zâmbi, amiritindu-şi încruntătura feroce a lui Dorrie în timp ce îşi trase părul înapoi cu severitate. Degetele lui se jucară cu un nod din învelişul pachetului.
Venea dinspre nord, iar el o recunoscu atunci când ea era la cel puțin treizeci de metri depărtare. Era înaltă şi subțirică, un pic prea subțire, îmbrăcată foarte asemănător cu femeile din jurul ei; un costum maro, un batic auriu, o pălărioară de fetru, probabil Vogue, o poşetă cu o curea pe umăr. Părea rigidă şi nelalocul ei în ținuta asta, ca şi cum ar fi fost concepută pentru o altă persoană, cu alte măsuri. Părul ei legat la spate era castaniu. Avea ochii mari şi căprui ca ai lui Dorothy, dar din cauza feței ei mult prea trase păreau prea mari, iar pometii înalți care fuseseră atât de frumoşi la surorile ei erau mult prea ascuțit definiți la Marion. Pe măsură ce se apropia, îl văzu. Cu un zâmbet incert, întrebător, se apropia, părând stânjenită de intensitatea privirii lui. Rujul ei de buze, remarcă el, era de un roz palid, pe care îl asocia cu fetele timide care experimentează.
177
- Marion?
- Da, îi răspunse ea, întinzându-i ezitant mâna. îmi pare bine de cunoştință,

adăugă ea, adresându-i un zâmbet mult prea rapid, cu ochii undeva sub nivelul ochilor lui.
Mâna ei într-a lui era rece, cu degete foarte lungi.
- Bună, zise el, voiam de mult să ne cunoaştem.
Intrară într-un bar în mod evident stil american timpuriu, chiar după colț. Marion, destul de indecisă, comandă un cocteil Daiquiri.
- Mi-e teamă că nu... nu cred că pot sta foarte mult, zise ea, stând foarte dreaptă pe marginea scaunului, cu degetele înghețate pe paharul de cocteil.
- Unde se grăbesc mereu toate femeile frumoase? întrebă el, zâmbind, apoi îşi dădu imediat seama că era o întrebare greşită; ea zâmbi stingheră, părând să fie tot mai stânjenită. El o privi cu curiozitate, lăsând ecoul cuvintelor lui să dispară. După o clipă, reluă conversația:
- Lucrezi pentru o firmă de publicitate, nu-i aşa?
- Camden şi Galbraith, spuse ea. Eşti tot la Caldwell? -Nu.
- Credeam că Ellen mi-a spus că erai în anul trei.
- Da, dar a trebuit să renunț la şcoală, spuse el, sorbind din paharul de Martini. Tata a murit. N-am vrut ca mama să continue să muncească.
-Oh. îmi pare rău...
- Poate o să termin şcoala anul viitor. Sau poate o să continuu la seral. Tu unde ai mers la facultate?
- în Columbia. Eşti din New York?
- Massachusetts.
Ori de câte ori încerca să conducă conversația în jurul ei, ea o întorcea în jurul lui. Sau despre vreme, sau despre chelnerul care semăna izbitor cu Claude Raines.
- Asta e cartea? întrebă ea în cele din urmă.
- Da, *Cină la Antoine 's.* Ellen voia s-o citesc. Există câteva note personale ale ei pe supracoperta cărții, aşa că m-am gândit că poate ți-ar plăcea s-o ai, zise el, împingând
178
pachetul spre ea. Personal, adăugă el, prefer cărțile mai profunde.
-Trebuie să plec acum, zise ea cu părere de rău, ridicându-se în picioare.
- Dar n-ai terminat de băut.
- îmi pare rău, spuse ea rapid, privind pachetul din mâna ei. Trebuie să fiu undeva, o întâlnire de afaceri. Nu pot nicicum să întârzii.
- Dar... spuse el, ridicându-se.
- îmi pare rău, zise ea, uitându-se la el stingherită. El lăsă banii pe masă.
Merseră pe jos, întorcându-se pe Fifth Avenue. în colțul străzii dădu din nou mâna cu el, la fel de rece.
- Mi-a făcut mare plăcere, domnule Corliss, spuse ea. Mersi pentru cocteil. Şi pentru carte. Un gest foarte frumos... îl apreciez..., după care se întoarse, pierzându-se în mulțime.
Aiurit, rămase un moment în colțul străzii. Apoi strânse din dinți, luând-o din loc.
O urmări. Pălărioara din fetru maro avea o fundiță aurie care sclipea. Rămase cam la zece metri în urma ei.
Ea merse până în dreptul Fifty-Fourth Street, unde traversă bulevardul, îndreptându-se spre est, spre Madison. El ştia încotro se îndrepta, îşi amintea adresa din cartea de telefon. Ea traversă Madison şi Park. El se opri

în colț, pri-vind-o cum urcă treptele clădirii vechi, de piatră.
„întâlnire de afaceri", murmură el. Aşteptă acolo câteva minute, neştiind exact ce aştepta, apoi se întoarse, mergând încet spre Fifth Avenue.
Duminică după-amiază, Marion se duse la Muzeul de Artă Modernă. Salonul principal era ocupat în continuare de expoziția de maşini, pe care o văzuse şi i se păruse neinteresantă, iar primul etaj era neobişnuit de aglomerat, aşa că urcă pe scara în spirală până la etajul trei, ca să se plimbe
179
printre picturile şi sculpturile familiare. Netezimea formelor arcuite a *Fetei spălându-şipărul,* săgeata perfectă a *Păsării în spațiu.*
Doi bărbați se aflau în salonul care găzduia sculpturile Lehmbruck, însă aceştia ieşiră imediat ce intră Marion, lă-sând-o singură în cubul acela cenuşiu şi rece, cu cele două statui, femeia şi bărbatul, el în picioare, iar ea în genunchi, în colțuri opuse ale încăperii, cu trupurile lor alungite, superb descărnate. Contururile atenuate ale sculpturilor le conferea un aer nepământesc, aproape similar artei religioase, aşa încât Marion reuşise întotdeauna să le privească fără acea jenă uşoară pe care o resimțea de obicei atunci când privea sculpturi ale unor nuduri. Se mişca încet în jurul figurii tânărului bărbat.
- Bună, spuse o voce din spatele ei, plăcut surprinsă. *Trebuie să mi se adreseze mie,* gândi ea, *nu mai e nimeni altcineva aici.* Apoi se întoarse.
Bud Corliss zâmbi din cadrul uşii.
- Bună, zise Marion, confuză.
- Chiar că e o lume mică, spuse el, venind spre ea. Am intrat în spatele tău jos, dar nu eram sigur că eşti tu. Ce mai faci?
- Mersi, bine, spuse ea, apoi urmă o pauză stânjenitoare. Tu ce mai faci? întrebă ea.
- Mersi, bine.
Se întoarseră amândoi spre statuie. De ce se simțea atât de timidă? Pentru că era frumos. Pentru că făcuse parte din lumea lui Ellen? Se complăcuseră în chiote de majorele, sărutări grăbite şi iubire...
- Vii aici deseori? întrebă el. -Da.
- Şi eu.
Statuia o intimida acum, fiindcă Bud Corliss stătea lângă ea. Se întoarse, îndreptându-se spre statuia femeii îngenuncheate. El o urmă îndeaproape.
- Ai ajuns la timp pentru întâlnirea aceea de afaceri?
- Da, zise ea.
Ce îl adusese aici? Normal ar fi să-l găseşti în Central Park, mergând țanțoş, la braț cu o femeie perfectă, ca Ellen...
180
Priviră statuia.
- N-am crezut că eşti tu, la intrare, spuse el după un timp.
- De ce nu?
- Fiindcă Ellen nu era tocmai genul care să meargă la muzee...
- Surorile nu sunt neapărat identice, spuse ea.
- Nu, se pare că nu, spuse el, dând ocol figurii îngenuncheate.
-Departamentul de Arte Frumoase de la Caldwell, spuse el, avea un muzeu mic. Mai mult reproduceri şi copii. Am târât-o pe Ellen acolo o dată sau de două ori. M-am gândit s-o îndoctrinez, adăugă el, scuturând din cap. N-am

avut noroc.
- Nu era interesată de artă.
- Nu, zise el. E ciudat cum încercăm să-i convingem de gusturile noastre pe cei pe care îi iubim.
Marion se uită la el, dincolo de statuia dintre ei.
- Le-am adus pe Ellen şi pe Dorothy - Dorothy era sora noastră ceamai mică...
- ştiu/
- Le-am adus aici când erau adolescente. S-au plictisit. Cred că erau prea mici.
- Nu ştiu, zise el, întorcându-se spre ea. Dacă ar fi existat un muzeu în oraşul meu la vârsta aceea... *Tu* n-ai venit aici când aveai doisprezece, treisprezece ani?
- Ba da.
- Vezi? spuse el. Zâmbetul acela făcu din el un membru al unui grup din care Ellen şi Dorothy nu făcuseră niciodată parte.
Un bărbat şi o femeie cu doi copii dădură buzna în încăpere.
- Hai să plecăm de-aici, îi sugeră el, aproape de ea.
- Eu...
- E duminică, zise el. Nu avem întâlniri de afaceri.
El îi zâmbi; un zâmbet foarte frumos, blând şi puternic în acelaşi timp.
- Sunt singur; tu eşti singură... apoi o prinse foarte gentil de cot. Haide, spuse el, cu un zâmbet persuasiv.
181
Parcurseră al doilea etaj şi pe jumătate din primul, comentând operele văzute, apoi coborâră în salonul de la parter, pe lângă automobilele lucioase atât de nepotrivite cu clădirea, apoi afară, prin uşile de sticlă, în grădina din spatele muzeului. Trecură de la o statuie la alta, oprindu-se în dreptul fiecăreia. Ajunseră în faţa nudului de femeie de Maillot, corpolent, strident.
- Ultima dintre femeile super-senzuale, zise Bud. Marion zâmbi.
- îţi pot mărturisi, spuse ea, că mă simt un pic stânjenită când mă uit la statui ca aceasta.
- Asta mă face şi pe *mine* să mă simt un pic jenat, spuse el, zâmbind. Nu e un nud; e o femeie goală.
Râseră amândoi.
După ce priviră toate statuile, luară loc pe una dintre băncile din spatele grădinii, aprinzând câte o ţigară.
- Tu şi cu Ellen eraţi foarte apropiaţi, nu-i aşa?
- Nu tocmai. -Credeam...
- Nu oficial, vreau să zic. A fi apropiaţi ca studenţi nu înseamnă la fel de mult cu a fi apropiaţi în afara facultăţii.
Marion fuma tăcută.
- Aveam multe lucruri minunate în comun, dar în general erau lucruri de suprafaţă; mergeam la aceleaşi cursuri, cunoşteam aceleaşi persoane... chestii legate de Caldwell. Dar odată ce am fi terminat facultatea, nu cred că noi... Nu cred că ne-am fi căsătorit, spuse el, uitându-se fix la ţigara lui. Mi-era dragă Ellen. îmi plăcea mai mult decât oricare altă fată pe care am cunoscut-o. M-am simţit îngrozitor atunci când a murit. Dar... nu ştiu... nu era o persoană foarte *profundă.* Sper că nu te ofensez, spuse el, după o

pauză.
Marion scutură din cap, privindu-l.
- Totul era ca povestea cu muzeul. Credeam că pot cel puțin s-o interesez în artişti ca Hopper şi Wood. Dar n-a mers. Nu era interesată deloc. Acelaşi lucru cu cărțile şi politica - orice subiect serios, întotdeauna trebuia *s&facă* ceva.
- Avusese o viață plină de constrângeri acasă. Cred că voia cumva să recupereze.
182
- Da, zise el. Apoi, era cu patru ani mai tânără decât mine, spuse el stingând țigara. Dar era cea mai dulce fată pe care am cunoscut-o.
Urmă altă pauză.
- N-au aflat încă *nimic* despre cel care a ucis-o? întrebă el, revoltat.
- Nimic. Nu e îngrozitor...?
Rămaseră tăcuți câteva momente. Apoi începură să discute din nou; despre cât de multe lucruri interesante se puteau face în New York, ce loc plăcut era un muzeu, despre expoziția Matisse care urma să vină curând.
- Ştii cine-mi place? întrebă el.
- Cine?
-Nu ştiu dacă eşti familiară cu opera lui, spuse el. Charles Demuth.
Leo Kingship stătea cu coatele sprijinite de masă, cu degetele petrecute pe după paharul rece şi aburit de lapte, pe care îl studia de parcă ar fi fost vorba de culoarea unui vin, nespus de frumoasă.
- Te-ai tot întâlnit cu el, nu-i aşa? întrebă el, încercând să pară degajat.
Cu o atenție exagerată, Marion puse ceaşca de cafea pe farfurioara Aynsley albastră cu auriu, apoi privi peste masă, cristale şi damasc la tatăl ei. Fața lui roşie părea blândă. Lumina reflectată de lentilele lui îi obtura ochii.
- Cu Bud? întrebă ea, ştiind foarte bine că o întrebase despre Bud.
Kingship dădu din cap.
- Da, îi răspunse Marion, simplu, m-am tot întâlnit cu el, apoi făcu o pauză. Va veni aici în seara asta, cam într-un sfert de oră.
Privi fața lipsită de expresie a tatălui, sperând că nu va urma o discuție în contradictoriu care să-i strice seara, în
183
acelaşi timp *sperând* să aibă loc una, care să-i confirme ceea ce simțea pentru Bud.
- Poziția asta a lui, zise Kingship, punând jos paharul de lapte. La ce se aşteaptă?
După un moment de răceală, Marion spuse:
- E în echipa de pregătire a executivilor. Ar trebui să fie numit şef de secție în câteva luni. De ce îmi pui toate întrebările astea? întrebă ea, zâmbind doar cu buzele.
Kingship îşi scoase ochelarii. Ochii lui albaştri se fixară stânjenitor pe ochii cu privirea neclintită ai lui Marion.
- L-ai invitat la cină, Marion, spuse el. N-ai adus pe nimeni la cină înainte, aici. Nu-mi dă dreptul una ca asta la câteva întrebări?
- Locuieşte într-o cameră cu chirie, spuse ea. Când nu ia masa cu mine, mănâncă de unul singur. Aşa că l-am invitat să ia cina cu mine într-o seară.
- în serile în care nu vii la cină aici, te vezi cu el?

- Da, de cele mai multe ori. De ce să mâncăm amândoi în singurătate? Lucrăm doar la cinci străzi unul de celălalt, spuse ea, întrebându-se de ce dădea atâtea explicații; nu fusese prinsă făcând nimic rău. Mâncăm împreună pentru că ne bucurăm unul de compania celuilalt, declară ea cu fermitate. Ne place unul de celălalt foarte mult.
- Atunci am dreptul să pun unele întrebări, nu-i aşa? întrebă retoric Kingship, foarte liniştit.
- E cineva care îmi place. Nu cineva care face o cerere de angajare la Kingship Copper.
-Marion...
Ea extrase o țigară dintr-o cupă de argint, aprinzând-o cu o brichetă de argint de masă.
- Nu-ți place de el, nu-i aşa?
- N-am spus asta.
- Pentru că e sărac, spuse ea.
- Nu-i adevărat, Marion, iar tu ştii asta. Urmă un moment de tăcere.
-Oh, da, zise Kingship, e sărac. S-a străduit s-o amintească exact de trei ori noaptea trecută. Şi povestea aceea despre femeia pentru care mama lui se angajase să coasă ceva.
184
- Ce e rău în faptul că mama lui primeşte comenzi de croitorie?
- Nimic, Marion, nimic. E felul în care s-a referit la asta atât de firesc. Ştii de cine mi-a amintit? E un tip la club care are probleme cu un picior, şchiopătează puțin. Ori de câte ori jucăm golf, zice: „Mergeți înainte, băieți. Bătrânii cu picioare de lemn or să vă ajungă din urmă". Aşa că toată lumea merge extrem de încet, plus că te face să te simți ca un nenorocit dacă tu câştigi şi el pierde.
- Mă tem că nu văd analogia, spuse Marion.
Se ridică de la masă, mergând în camera de zi, lăsându-I pe Kingship să-şi frece craniul chel pe care se mai zăreau câteva fire blond-albe.
în camera de zi era o fereastră care dădea spre East River. Marion rămase în fața ei, cu o mână pe materialul gros al draperiei, îl auzi pe tatăl ei venind în încăpere în spatele ei.
- Marion, crede-mă, nu vreau decât să te văd fericită, spuse el, stingher. Ştiu că n-am fost întotdeauna atât de... atent, dar nu-i aşa că mă... port mai bine de când Dorothy şi Ellen...
- Aşa e, recunoscu ea fără prea mult entuziasm, jucân-du-se cu draperia. Dar am deja douăzeci şi cinci de ani... practic sunt o femeie în toată firea. Nu trebuie să mă tratezi ca...
- Nu vreau să te grăbeşti, Marion.
- Nu mă grăbesc, zise ea încet.
- Asta-i tot ce vreau. Marion privi prin fereastră.
- De ce îți displace? întrebă ea.
- Nu-mi displace. Doar că el... nu ştiu...
- Pentru că ți-e frică să nu plec de lângă tine? întrebă ea, încet, ca şi cum ideea asta o surprinsese.
- Ai plecat deja de lângă mine, nu-i aşa? în apartamentul tău.
Ea se întoarse de la fereastră, cu fața la Kingship.
- Ştii ceva, ar trebui să-i fii recunoscător lui Bud, spuse ea. Vreau să-ți spun

că eu nici n-am vrut să venim la cină aici. îndată ce-am pomenit de una ca asta mi-a părut rău. Dar el a insistat. „E tatăl tău", mi-a spus. „Gândeşte-te la sentimentele lui." După cum vezi, Bud crede serios în legă-
185
turile de familie, chiar dacă eu nu sunt prea convinsă. Aşa că ar trebui să-i fii recunoscător, nu să-ți displacă. Pentru că Bud o să ne apropie unul de altul, adăugă ea, întorcându-se din nou la fereastră.
- Foarte bine, spuse Kingship. Probabil că e un băiat minunat. Nu vreau decât să mă asigur că nu faci o greşeală.
- Ce vrei să spui? întrebă ea, întorcându-se iarăşi spre el, de data asta mult mai încet, trupul ei contractându-se.
- Nu vreau să faci vreo greşeală, asta e tot, spuse Kingship, nesigur.
- Vrei să afli mai multe despre el? întrebă Marion, poruncitoare. Ai întrebat şi alți oameni? Sau ai pus pe cineva să-l verifice?
-Nu!
- Aşa cum ai făcut cu Ellen?
- Ellen avea şaptesprezece ani la vremea acea. Şi-am avut dreptate, nu-i aşa? Băiatul acela nu era bun de nimic.
- Ei bine, eu am douăzeci şi cinci de ani şi ştiu exact ce pot şi ce vreau! Dacă ai pus pe cineva să-l verifice pe Bud...
- Nici nu mi-a trecut prin minte! Ochii lui Marion îl săgetară.
- îmi place Bud, spuse ea foarte încet, cu o voce sugrumată, îmi place foarte mult. Ştii ce înseamnă asta, să găseşti în sfârşit pe cineva care să-ți placă?
-Marion, eu...
-Aşa că dacă faci *ceva,* orice, să-l faci să se simtă nedorit sau nepotrivit, să-l faci să simtă că nu e îndeajuns de bun pentru mine... n-am să te iert niciodată, jur să nu mai vorbesc cu tine cât trăiesc eu.
Apoi se întoarse cu spatele la fereastră.
- Nu mi-a trecut niciodată prin cap una ca asta, Marion, jur... spuse el, uitându-se în zadar la spatele ei rigid, după care se scufundă într-un fotoliu, scoțând un oftat.
Câteva minute mai târziu răsună clopotul uşii de la intrare. Marion plecă de la fereastră şi traversă camera spre uşile duble care dădeau spre foaier.
186
- Marion, zise Kingship, ridicându-se în picioare.
Ea se opri, întorcându-se spre el. Din foaier se auzi sunetul uşii de la intrare deschizându-se şi murmurul vocilor în conversație.
- Roagă-l să rămână câteva minute... să bem un pahar. Trecu un moment.
- Foarte bine, zise ea. în cadrul uşii ezită un moment.
- îmi pare rău că am vorbit aşa, zise ea, apoi ieşi. Kingship o privi cum pleacă. Apoi se întoarse spre şemi-
neu. Făcu un pas înapoi, privindu-se în oglinda de deasupra şemineului. Arăta ca un bărbat bine hrănit, într-un costum de trei sute cincizeci de dolari, în camera de zi a unui apartament închiriat cu şapte sute de dolari.
Apoi se îndreptă de spate, lăsă un zâmbet să-i înflorească pe față şi se duse spre uşă cu mâna întinsă.
- Bună seara, Bud, spuse el.
Ziua de naştere a lui Marion era într-o sâmbătă, pe la începutul lui noiembrie. Dimineața curăță apartamentul în mare grabă. La ora unu intră

într-o clădire mică în care se intra dinspre Park Avenue, unde o placă discretă din argint din dreptul unei uşi albe consemna că localul era ocupat nu de un psihiatru sau un decorator de interior, ci de un restaurant. Leo Kingship aştepta dincolo de uşa albă, stând ca pe ace pe o sofa Louis Quinze, răsfoind revista *Gourmet.* Puse revista jos, se ridică, o sărută pe Marion pe obraz şi îi ură La mulți ani. Un şef de sală cu degete fluturânde şi dinți strălucitori ca o reclamă de neon îi conduse la masa lor, culese plăcuța pe care scria „Rezervat", apoi îi ajută să se aşeze, cu acea dezinvoltură galică, în centrul mesei se găsea un frumos buchet de trandafiri, iar în fața scaunului lui Marion era o cutie mică împachetată în hârtie albă, învăluită de norişorii fundițelor unei panglici aurii. Kingship pretinse că nu ştie despre ce era vorba. In timp ce era ocupat cu lista de vinuri şi cu „Dacă-mi permiteți să vă sugerez, *monsieur",* Marion eliberă cutia din strânsoarea aurie, îmbujorată de surescitare şi cu ochii strălucind. Cuibărit între straturi de vată se lăfăia un disc de aur, cu suprafața consteiată cu perle
187
minuscule. Marion scoase o exclamație la vederea broşei şi, după ce şeful de sală plecă, îi mulțumi fericită tatălui a cărui mână se odihnea, ca din întâmplare, lângă a ei, pe masă.
Broşa nu era genul pe care ea l-ar fi ales; designul era mult prea elaborat pentru gustul ei. însă fericirea ei era adevărată; fusese impresionată de generozitatea lui, nu de dar. în trecut, cadoul standard pentru zilele de naştere pe care Leo Kingship îl făcea fetelor lui consta dintr-un cec în valoare de o sută de dolari pe care ele îi puteau cheltui la unul dintre magazinele de pe Fifth Avenue, o obligație rezolvată în mod automat de către secretara lui.
După ce se despărți de tatăl ei, Marion petrecu o vreme la salonul de înfrumusețare, apoi se întoarse în apartamentul ei. După-amiaza târziu, se auzi soneria de la intrare. Ea apăsă pe butonul care deschise uşa de jos. Câteva minute mai târziu apăru un mesager la uşa ei, gâfâind dramatic, ca şi cum ar fi cărat ceva mult mai greu decât o cutie de la florărie. Primirea unui bacşiş îi regla respirația.
în cutie, sub o hârtie verde cerată, se afla o orhidee aranjată într-un înveliş de catifea. Pe bilet era scris simplu: „Bud". Stând în fața oglinzii, Marion îşi puse floarea în păr, la încheietura mâinii, pe umăr. Apoi se duse în bucătărie, puse floarea la loc în cutie, iar cutia în frigiderul care-i ajungea la talie, nu înainte de a stropi cu apă petalele tropicale, cu venele lor groase.
Sosi exact la ora şase. Apăsă de două ori, scurt, pe butonul din dreptul plăcuței cu numele lui Marion, apoi rămase să aştepte pe holul cu aerul închis, scoțându-şi mănuşa gri din piele întoarsă, ca să îndepărteze o scamă de pe reverul hainei lui bleumarin. Curând se auziră paşi răsunând pe scări. Uşa se deschise, iar Marion apăru radioasă, cu orhideea explodând de albă pe haina ei neagră. Se prinseră de mână. Urându-i cea mai fericită zi de naştere, o sărută pe obraz, aşa încât să nu-i şteargă rujul de buze care, observă el, era cu o nuanță mai închis decât cel pe care îl avusese atunci când o întâlnise întâia oară.
188
Se duseră la un restaurant pe Fifty-Second Avenue. Prețurile din meniu, deşi considerabil mai mici decât cele din care selectase porția de la ora prânzului, îi apăreau exorbitante lui Marion, pentru că le percepea prin ochii lui Bud. îi

sugeră să comande el pentru amândoi. Aleseră câte o supă de ceapă şi un muşchi de vită, precedate de cocteiluri cu şampanie. „La mulți ani, Marion." La sfârşit, plasând optsprezece dolari pe tăvița chelnerului, Bud surprinse încrun-tătura uşoară a frunții lui Marion.
- Ei bine, e ziua ta, nu-i aşa? întrebă el, zâmbind.
De la restaurant luară un taxi până la sala de teatru unde se juca *Sfânta Ioana.* Aveau locuri în rândul şase din față, în mijloc, în timpul antractului, Marion fu neobişnuit de volubila, cu ochii ei de căprioară lucind intens în timp ce discutau despre Shaw şi jocul actorilor şi despre o celebritate care stătea în rândul din fața lor. în timpul piesei, mâinile lor erau calde, ținându-se una pe cealaltă.
După aceea - pentru că, îşi spuse ea, Bud cheltuise deja atâția bani în toată seara -, Marion propuse să meargă în apartamentul ei.
- Mă simt ca un pelerin căruia i se permite în sfârşit să pătrundă în altar, spuse el în timp ce vârî cheia în broască, întoarse cheia şi clanța în acelaşi timp.
- Nu e nimic extravagant, spuse Marion cu o voce grăbită. Sincer. Se spune că e vorba de două camere, dar de fapt e mai mult una, bucătăria fiind atât de mică.
El deschise uşa, scoțând din broască cheia pe care i-o întinse lui Marion. Ea intră şi aprinse lumina. Lămpile inundară camera cu o lumină difuză. El păşi înăuntru, închizând uşa în urma lui. Marion se întoarse pentru a-i studia reacția. Ochii lui inspectară pereții de un cenuşiu închis, draperiile în dungi albe şi albastre, mobila de stejar. Scoase un murmur apreciativ.
- E foarte mic, spuse Marion.
- Dar drăguț, spuse el. *Foarte drăguț.*
- Mersi, răspunse ea, întorcându-se şi desprinzându-şi orhideea de pe haină, brusc simțindu-se la fel de stânjenită

în prezența lui ca atunci când se întâlniseră prima oară. Puse floarea în cutia ei pe un raft, apoi începu să-şi scoată haina. Mâinile lui o ajutară.
- Frumos mobilier, spuse el peste umărul ei.
Ea agăță hainele amândurora în dulap, aproape mecanic, apoi se întoarse spre oglinda din dreptul raftului. Cu degete nesigure prinse floarea de rochia ei cărămizie, cu ochii ațintiți dincolo de reflectarea ei, pe imaginea lui Bud. Ajunsese în mijlocul încăperii. Stând în fața mesei de cafea, ridică o farfurie pătrată de cupru. Din profil, fața lui părea lipsită de expresie, fără să ofere vreo indicație dacă îi plăcea sau nu. Marion se pomeni stând nemişcată.
- Mmmm, zise el în final, plin de apreciere. Un cadou de la tatăl tău, presupun.
- Nu, spuse Marion, cu fața în oglindă. E de la Ellen.
- Oh, exclamă el, uitându-se la farfurie pentru încă un moment, după care o puse jos.
Jucându-se cu gulerul rochiei, Marion se întoarse de la oglindă, privindu-l cum traversă camera cu trei paşi uşori. Se opri în fața bibliotecii, studiind fotografia de pe perete, deasupra. Marion continua să-l privească.
- Vechiul nostru prieten, Demuth, spuse el, apoi îi aruncă o privire, zâmbind. Ea îi răspunse cu alt zâmbet. El examina din nou fotografia.
După o clipă, Marion înainta, oprindu-se lângă el.

- Nu am înțeles niciodată de ce a intitulat o fotografie a unui lift pentru grâne „Egiptul meu", zise Bud.
- Asta e? N-am fost niciodată sigură.
- Dar e o fotografie minunată, spuse el, întorcându-se spre Marion. Ce e? Am o pată pe nas sau ceva?
- Poftim?
- Mă priveai...
- Oh, nu. Vrei să bei ceva? — Mmm-hmm.
- Nu am decât vin.
- Perfect.
190
Marion se îndreptă spre bucătărie.
- înainte să te duci... spuse el, scoțând din buzunar o cutie mică, învelită într-un material. La mulți ani!
- Oh, Bud, nu trebuia!
- Nu trebuia! o imită el, aproape simultan. Dar nu te bucuri?
în cutie se găsea o pereche de cercei de argint, două triunghiuri simple, şlefuite.
-Oh, mulțumesc! Sunt minunați! exclamă Marion, apoi îl sărută.
Se duse grăbită în fața oglinzii, să-i încerce. El veni în spatele ei, privind-o în oglindă. După ce îşi puse cerceii, el o întoarse cu fața spre el.
- Minunați, într-adevăr, spuse el. Iar după ce se sărutară: Acum unde e vinul despre care vorbeam?
Marion ieşi din bucătărie cu sticla de Bardolino îmbrăcată în rafie şi două pahare pe o tavă. Bud îşi scosese haina şi stătea turceşte pe podea în fața bibliotecii, cu o carte deschisă în poală.
- Nu ştiam că îți place Proust, spuse el.
- Oh, da! zise ea, aranjând tava pe masa de cafea.
- Aici, spuse el, arătând spre bibliotecă.
Marion puse tava pe un raft al bibliotecii. Turnă vin în două pahare, dându-i unul lui Bud. Ținându-l pe celălalt, îşi scoase pantofii din picioare, lăsându-se jos, lângă el. El răsfoi paginile cărții.
- Vreau să-ți arăt fragmentul care mă scoate din minti, spuse el.
Apăsă pe buton. Brațul suplu se desprinse încet, apoi coborî cu creştetul de şarpe pe marginea discului care se rotea, închizând capacul picupului, traversă camera şi se aşează pe sofaua albastră, lângă Marion. Se auziră primele note grave ale concertului numărul doi pentru pian şi orchestră de Rahmaninov.
- Discul perfect pentru această ocazie, zise Marion.
191
Rezemându-se de speteaza groasă care se întindea de-a lungul peretelui, Bud scana camera, luminată acum sumar de o singură lampă.
- Totul e atât de perfect aici, spuse el. De ce nu m-ai invitat aici mai înainte?
Ea culese un fir de rafie care i se agățase de unul din nasturii rochiei.
- Nu ştiu... spuse ea. M-am... m-am gândit că n-o să-ți placă.
- De ce să nu-mi placă? întrebă el.
Degetele lui se descurcau cu dexteritate în josul şirului de nasturi. Mâinile ei, calde, le acoperiră pe ale lui, reținându-le între sânii ei.
- Bud, niciodată... n-am făcut asta.

- Ştiu, draga mea. Nu trebuie să-mi spui asta.
- N-am iubit pe nimeni înainte.
- Nici eu. N-am iubit pe nimeni înainte. Până la tine.
- E adevărat? Chiar?
- Numai pe tine.
- Nici măcar pe Ellen?
- Numai pe tine. Jur. Se sărutară din nou.
Mâinile ei le eliberară pe ale lui, ridicându-se pentru a-i cuprinde obrajii.
Din New York Times; *luni, 24 decembrie, 1951:*

MARION J. KINGSHIP SE CĂSĂTOREŞTE SÂMBĂTĂ

Domnişoara Marion Joyce Kingship, fiica domnului Leo Kingship din Manhattan şi a răposatei Phyllis Hatcher, se va căsători cu domnul Burton Corliss, fiul doamnei Corliss din Menasset, Mass., şi al răposatului
192
domn Corliss, în după-amiaza zilei de sâmbătă, 29 decembrie, nunta având loc în casa tatălui ei.
Domnişoara Kingship a absolvit Spence School din New York şi Columbia University. Până săptămâna trecută a lucrat în cadrul agenției de publicitate Camden şi Galbraith.
Viitorul ginere, care a luptat ca soldat fn timpul celui de-al Doilea Război Mondial, urmând apoi cursurile facultății Caldwell din Caldwell, Wis., s-a alăturat recent diviziei de vânzări a corporației Kingship Copper.
Aşezată la biroul ei, domnişoara Richardson întinse mâna dreaptă într-un gest pe care îl considera foarte grațios, privind printre gene brățara de aur care îi strângea încheietura dolofană. Arăta în mod cert mult prea tinerească pentru mama ei. îi va cumpăra altceva mamei, decise ea, păstrând brățara pentru sine însăşi.
Dincolo de mâna ei, fundalul deveni brusc albăstriu. Cu dungulițe subțiri, albe. Privi în sus, începând să zâmbească, dar se abținu atunci când îşi dădu seama că era din nou tipul acela agasant.
- Bună, zise el foarte vesel.
Domnişoara Richardson trase un sertar şi răsfoi aferată marginile unui teanc de coli albe pentru maşina de scris.
- Domnul Kingship n-a venit încă de la masa de prânz, spuse ea cu răceală.
- Dragă doamnă, era la masa de prânz la ora douăsprezece. Acum e ora trei. Ce e el, rinocer?
- Dacă doriți să faceți o rezervare pentru audiență spre sfârşitul săptămânii...
- Aş dori o audiență cu Eminența Sa în după-amiaza aceasta.
Domnişoara Richardson închise sertarul cu gravitate.
- Mâine e Crăciunul, zise ea. Domnul Kingship îşi întrerupe un weekend de patru zile pentru a veni astăzi la servi-
193
ciu. N-ar face una ca asta dacă n-ar fi foarte ocupat. Mi-a dat ordine stricte, să nu-l deranjez, indiferent de probleme. Oricare ar fi ele.
- Asta înseamnă că nu mai e plecat la masa de prânz.
- Mi-a dat ordine stricte...
Bărbatul oftă. Aruncându-şi haina împăturită pe umăr, trase o bucată de hârtie de pe raftul de lângă telefonul domnişoarei Richardson.

- îmi permiteți? întrebă el, după ce luase deja hârtia. Aşezând-o pe o carte mare albastră pe care o avusese sub braț, scoase stiloul domnişoarei Richardson din capacul de onix şi începu să scrie.
- N-am pomenit aşa ceva! zise domnişoara Richardson. Niciodată!
După ce termină de scris, bărbatul puse stiloul la loc şi suflă peste hârtie. O împături foarte atent în patru, apoi i-o înmâna domnişoarei Richardson.
- Dați-i asta, spuse el. Vârâți-o pe sub uşă dacă e necesar. Domnişoara Richardson îl săgeta cu privirea. Apoi,
foarte calm, o despături, citind-o. Stânjenită, îşi ridică privirea.
- Dorothy şi Ellen...?
Pe fața lui nu se citea nici o expresie. Ea se ridică de pe scaun.
- Mi-a atras atenția să nu-l deranjez indiferent de probleme, repetă ea blajin, ca şi cum ar fi căutat o indicație, incantând formula aceea. Cum vă numiți?
- Dați-i biletul, vă rog, ca un înger ce sunteți.
- Uitați...
Tocmai asta făcea el; se uita la ea foarte serios, în ciuda blândeții din voce. Domnişoara Richardson se încruntă, aruncă o altă privire hârtiei, apoi o reîmpături. Se îndreptă apoi spre o uşă masiv capitonată.
- Foarte bine, spuse ea, abătută, dar o să vedeți. Mi-a dat ordine stricte, repetă ea, bătând foarte timid la uşă. Deschizând-o, se strecură înăuntru, ținând hârtia foarte delicat înaintea ei.
Reapăru un minut mai târziu, cu o expresie dezamăgită pe față.
194
- Intrați, spuse ea cu severitate, ținând uşa deschisă. Bărbatul trecu rapid pe lângă ea, cu haina pe umăr şi
cartea sub braț.
- Continuă să zâmbeşti, îi şopti el.
La auzul uşii care se închise, Leo Kingship îşi ridică privirea de pe peticul de hârtie. Stătea la birou, doar în cămaşă, cu haina atârnând pe speteaza scaunului. Ochelarii îi erau împinşi pe fruntea trandafirie. Lumina soarelui, tăiată de jaluzelele orizontale, se proiecta în dungi asupra siluetei voluminoase, îl privi printre gene, anxios, pe bărbatul care înainta în încăperea mochetată şi tapetată.
- Oh, zise el, când acesta se apropie îndeajuns încât să blocheze lumina soarelui, permițându-i lui Kingship să-i recunoască fața. Tu erai, adăugă el, privind din nou la bucata de hârtie, mototolind-o, expresia feței lui trecând de la anxietate la eliberare, apoi la agasare.
- Bună ziua, domnule Kingship, spuse bărbatul, întin-zând mâna.
Kingship i-o strânse cam fără chef.
- Nu-i de mirare că n-ai vrut să-i spui numele tău domnişoarei Richardson.
Zâmbind, omul se aşeză pe scaunul vizitatorului. Puse haina şi volumul în poală.
- însă mi-e teamă că l-am uitat, spuse Kingship. Gant? încercă el.
- Gant, spuse acesta, picioarele lui lungi încrucişându-se confortabil. Gordon Gant.
Kingship rămase în picioare.
- Sunt extrem de ocupat, domnule Gant, spuse el cu fermitate, arătând spre biroul înțesat cu acte. Aşadar, aceste informații despre Dorothy şi Ellen - şi ridică peticul de hârtie mototolit - constau din aceleaşi „teorii" pe care le

expuneai mai demult în Blue River...
- Parțial, zise Gant.
- Ei bine, îmi pare rău. Nu vreau să le aud.
- înțeleg că n-am fost numărul unu în topul dumneavoastră.
195
- Adică mi-ai fost antipatic? Deloc. Am realizat faptul că aveai cele mai bune intenții; că ai simpatizat-o pe Ellen; ai dat dovadă de un... un entuziasm tineresc... însă era rău țintit; țintit într-un mod în care era foarte dureros pentru mine. Să dai buzna în camera mea de hotel atât de curând după moartea lui Ellen... dezgropând trecutul într-un astfel de moment... adăugă el, uitându-se la Gant cu solicitudine. Nu crezi că mi-ar fi plăcut să cred că Dorothy nu s-a sinucis?
- N-a făcut-o.
- Biletul, zise el, ostenit, biletul...
- Două propoziții ambiguu exprimate care s-ar fi putut referi la zece alte lucruri în afară de sinucidere. Sau poate că a fost păcălită să scrie aceste rânduri, spuse Gant, plecându-se în față. Dorothy s-a dus în clădirea primăriei ca să se căsătorească. Teoria lui Ellen era corectă; faptul că a fost asasinată dovedeşte acest lucru.
- Nu dovedeşte nimic în genul ăsta, se răsti Kingship. Nu există nici o conexiune. I-ai.auzit pe cei de la poliție...
- Un spărgător!
— De ce nu? De ce nu un spărgător de case?
- Pentru că *nu* cred în coincidențe. Nu de acest gen.
- Un semn de imaturitate, Mr. Gant. După un moment, Gant spuse direct:
- A fost vorba de aceeaşi persoană, de fiecare dată. Kingship îşi împreună mâinile strâns pe birou, foarte
obosit, cercetând din priviri documentele.
- De ce trebuie să răscoleşti toate astea? întrebă el, oftând. Să te amesteci în treburile altora. Cum crezi că mă simt...? întrebă el, împingându-şi ochelarii la loc şi răsfoind paginile agendei. Vrei să pleci acum?
Gant nu schiță nici un gest că s-ar ridica să plece.
- Sunt acasă în vacanță. Acasă, adică în White Plains. N-am petrecut o oră pe tren doar ca să ajung să repet ceea ce am spus deja în martie trecut.
- Atunci despre ce e vorba? întrebă Kingship, arătând obosit, lungindu-i-se fața.
- Am citit un articol în această dimineață, în *Times*... în pagina cu anunțuri sociale.
196
- Despre fiică-mea?
Gant dădu din cap. Scoase un pachet din buzunarul de la piept.
- Ce ştiți despre Bud Corliss? întrebă el. Kingship îl privi în tăcere.
- Ce ştiu despre el? întrebă el, încet. Va fi ginerele meu. Ce vrei să spui cu ce ştiu despre el?
- Ştiți că el şi Ellen erau prieteni?
- Desigur, spuse Kingship ridicându-se în picioare. La ce te referi?
- E o poveste lungă, spuse Gant. Ochii lui albaştri erau vii şi pătrunzători sub sprâncenele blonde şi groase. Apoi arătă spre scaunul lui Kingship: Mi-e greu să vorbesc dacă stați aşa în picioare.

Kingship se aşează. Rămase cu mâinile încleştate de marginea biroului, ca şi cum voia să fie pregătit să se poată ridica în picioare instantaneu.
Gant îşi aprinse o ţigară. Rămase tăcut un moment, pri-vind-o gânditor, muşcându-şi buza inferioară, ca şi cum ar fi aşteptat un semnal. După care începu să vorbească uşor, fluid, cu vocea aceea de prezentator de radio.
- Când a plecat de la Caldwell, spuse el, Ellen i-a scris o scrisoare lui Bud Corliss. întâmplarea a făcut să citesc scrisoarea aceea curând după ce Ellen sosise în Blue River. Mi-a făcut o impresie puternică, din moment ce descria în ea un posibil asasin, cu care mă asemănăm mult prea mult ca să nu mă simt vizat, adăugă el, zâmbind. Am citit scrisoarea de două ori, foarte atent, după cum vă imaginaţi.
în noaptea în care a fost ucisă, Eldon Chesser, acel îndrăgostit al probelor de la prima vedere, m-a întrebat dacă Ellen era iubita mea. Probabil că era singurul lucru constructiv pe care l-a făcut în timpul întregii lui cariere de detectiv, pentru că m-a făcut să mă gândesc la Corliss. în parte, pentru a-mi lua gândul de la Ellen, care era Dumnezeu ştie unde, cu un asasin înarmat, în parte, pentru că îmi plăcea, întrebându-mă ce fel de bărbat i-ar fi plăcut, m-am gândit la scrisoarea care îmi era proaspătă în minte şi care constituia singura mea sursă de informaţii despre „rivalul" meu, Bud Corliss.
197
Gant făcu o pauză de o secundă, apoi continuă.
- La început mi s-a părut că nu conţinea nimic deosebit; un nume - Dragă Bud - şi o adresă pe plic - Burton Corliss, un număr de stradă pe Roosevelt Street, Caldwell, Wisconsin. Nici un alt indiciu. Dar reflectând mai mult, am descoperit mai multe frânturi de informaţie în scrisoarea lui Ellen, fiind capabil să le asamblez într-o imagine mai clară a lui Bud Corliss; părea nesemnificativă la vremea respectivă; un fapt pur exterior despre el, nu o indicaţie a personalităţii lui, adică ceea ce aş fi dorit să aflu. însă informaţia aceea a rămas în mintea mea, iar acum pare într-adevăr semnificativă.
- Dă-i drumul, spuse Kingship, în timp ce Gant trăgea un fum din ţigară.
- în primul rând, spuse Gant lăsându-se confortabil pe spate, Ellen i-a scris lui Bud că nu va rămâne în urmă cu studiul la Caldwell deoarece va putea lua de la el toate notele de la cursuri. Dar Ellen era în ultimul an, ceea ce însemna că participa la cursuri avansate, în orice facultate, astfel de cursuri avansate sunt interzise celor din anul întâi şi deseori celor din anul doi. Dacă Bud participa la *toate* cursurile lui Ellen - probabil îşi organizau programul împreună -, însemna că era cel puţin în anul doi, însă mult mai probabil în anul trei sau patru.
în al doilea rând: la un moment dat, în această scrisoare, Ellen descrie comportamentul ei în timpul primilor trei ani la Caldwell, care se pare că era diferit de comportamentul ei de după moartea lui Dorothy. Descria acolo cum fusese fata „de comitet", după care scria, şi cred că reţin cuvintele exacte, „Nu m-ai fi recunoscut". Ceea ce însemna, atât cât se putea de limpede, că Bud nu o văzuse în acei trei ani. Asta ar putea fi de conceput la o universitate mare, cum e ceajde la Stoddard, însă aşa ajungem la punctul trei.
în al treilea rând: Caldwell e un colegiu foarte mic; o zecime din cel de la Stoddard. Am verificat un almanah azi-dimineaţă; Stoddard are peste douăsprezece mii de studenţi; Caldwell abia dacă ajunge la opt sute. Mai

mult, Ellen menționează în scrisoare că nu dorise ca Dorothy să vină la Caldwell fiindcă e genul de loc în care toată lumea ştia ce face toată lumea.
198
Aşadar, să punem lucrurile cap la cap: Bud Corliss, care este cel puțin în al treilea an de facultate, era un necunoscut pentru Ellen la începutul celui de-al patrulea an al ei, în ciuda faptului că amândoi mergeau la o şcoală foarte mică unde, înțeleg eu, viața socială contravine cumva standardelor scolastice. Toate astea pot fi traduse într-un singur mod şi pot fi condensate într-o simplă afirmație; ceea ce părea nesemnificativ în martie anul trecut, astăzi apare ca fiind cel mai important amănunt din scrisoarea lui Ellen: *Bud Corliss era un student transferat, se transferase la Caldwell în septembrie, 1950, la începutul celui de-al patrulea an al lui Ellen, după moartea lui Dorothy.*
- Nu văd care e... spuse Kingship, încruntându-se.
- Şi ajungem acum la prezent, 24 decembrie 1951, zise Gant, strivind țigara în scrumieră, când mama mea, fie binecuvântată, îi aduce fiului risipitor micul dejun în pat, împreună cu *The New York Times.* Iar acolo, la secția mondenă, apare numele Kingship. Domnişoara Marion Kingship urmează să se căsătorească cu domnul Burton Corliss. Imagi-nați-vă surpriza mea. Acum, mintea mea, pe lângă faptul că e nesățios de curioasă şi teribil de analitică, mai e şi foarte perversă. Mi se pare atunci, spun eu, că noul membru al diviziei domestice de vânzări e determinat să nu fie descalificat din analele Kingship Copper.
- Ascultă aici, Mr. Gant...
- Am luat în considerare faptul, continuă Gant, că atunci când una dintre surori a fost ucisă, el s-a repezit direct la cealaltă. Iubitul a două dintre fiicele Kingship. Două din trei. Nu-i deloc rău. Iar atunci, latura analitică şi cea perversă din creierul meu s-au amestecat, făcându-mă să mă gândesc: trei din trei ar fi constituit un scor şi mai bun pentru domnul Burton Corliss, care s-a transferat la Caldwell College în septembrie 1950.
Kingship se ridică în picioare, țintuindu-l locului pe Gant.
- Un gând întâmplător, spuse Gant. Bestial de improbabil. Dar uşor de înlăturat din tărâmul îndoielilor. O chestiune simplă, aceea de a mă strecura de sub tava cu micul dejun, de a mă duce la bibliotecă şi de a lua de acolo *Flamura Stoddard,* cata-
199
logul universitar din 1950, adăugă Gant, arătându-i volumul cu coperte albastre şi titluri cu litere albe. La secția celor din anul doi, spuse el, există mai multe fotografii interesante. Una aparținându-i lui Dorothy Kingship şi una lui Dwight Powell, amândoi morți. Nici o fotografie a lui Gordon Gant; n-am avut cinci dolari de aruncat pentru a avea mutra mea consemnată pentru posteritate. Dar mulți din anul doi au avut, printre ei... iar aici Gant deschise volumul la o pagină marcată cu o fâşie de ziar, întoarse volumul şi îl puse pe birou, degetul lui arătând spre una din fotografiile asamblate una lângă cealaltă. Apoi recită din memorie cuvintele din dreptul ei: Corliss, Burton, ghilimele, Bud, ghilimele, Menasset, Mass., Arte liberale.
Kingship se aşează din nou pe scaun. Privi fotografia puțin mai mare decât un timbru poştal. Apoi se uită la Gant. Gant se aplecă spre el, întoarse câteva pagini, arătând spre o altă fotografie. Era Dorothy. Kingship se uită şi la

asta. Apoi din nou la Gant.
- Mi s-a părut teribil de bizar, spuse Gant. M-am gândit că ar trebui să vedeți asta.
- De ce? întrebă Kingship, indiferent. Ce ar trebui să însemne una ca asta?
- Pot să vă pun o întrebare, domnule Kingship, înainte de a răspunde?
- Dă-i drumul.
- Nu v-a spus niciodată că a studiat la Stoddard, nu-i aşa?
- Nu. însă n-am discutat niciodată despre astfel de lucruri, explică el rapid. Trebuie să-i fi spus lui Marion. Ea în mod sigur ştie.
- Nu cred că ştie.
- De ce nu? întrebă Kingship.
- *The Times.* Marion le-a furnizat informațiile pentru articolul acela, nu-i aşa. De regulă, viitoarele mirese se ocupă de asta.
-Şi?
- Ei bine, nu se menționează Stoddard. însă în alte anunțuri de căsătorie sau de logodnă se menționează faptul că cineva a fost la mai multe facultăți.
200
- Poate că ea nu s-a ostenit să le spună asta.
- Poate. Sau poate n-a ştiut. Poate nici Ellen n-a ştiut.
- Foarte bine. Acum lămureşte-mă ce vrei să spui cu asta, mister?
- Nu fiți supărat pe *mine,* domnule Kingship. Faptele vorbesc de la sine; nu le-am inventat eu., spuse Gant, închizând volumul şi punându-l în poală. Există două posibilități, continuă el. Fie Corliss i-a spus lui Marion că a fost student la Stoddard, caz în care e posibil să fie vorba de o coincidență; a fost la Stoddard şi s-a transferat la Caldwell; poate n-a cunoscut-o pe Dorothy, aşa cum nu m-a cunoscut pe mine. Fie Corliss *nu* i-a spus lui Marion că a fost acolo.
- Ceea ce înseamnă? îl provocă Kingship.
- Ceea ce înseamnă că trebuie să fi fost implicat într-o relație cu Dorothy într-un fel sau altul. Altfel, de ce ar as-cunde-o? întrebă Gant, uitându-se la volumul din poală. Exista un bărbat care dorea să scape de Dorothy pentru că o lăsase gravidă...
Kingship se uita fix la el.
- Te-ai întors la aceeiaşi teorie! Cineva a omorât-o pe Dorothy, apoi a omorât-o pe Ellen... Ai conceput asta -acest film absurd al unei teorii la care nu vrei să renunți...
Gant rămase tăcut.
- Bud? întrebă Kingship, neîncrezător, apoi se aşeză la loc. Scutură din cap, zâmbind condescendent. Haida-de, spuse el. E o nebunie. O simplă nebunie, continuă el să scuture din cap. Ce crezi că e băiatul ăsta, un maniac? şi continuă să zâmbească. Ai nişte idei nebuneşti...
- Foarte bine, zise Gant, e o nebunie. Deocamdată. Dar dacă nu i-a spus lui Marion că a învățat la Stoddard, atunci trebuie să fi fost implicat cumva într-o relație cu Dorothy. Iar dacă a fost cuplat cu Dorothy, apoi cu Ellen, şi acum cu Marion - atunci a fost total înnebunit să se însoare cu una dintre fiicele dumneavoastră! Oricare dintre ele!
Zâmbetul se topi încet de pe fața lui Kingship, golindu-l de orice expresie. Mâinile lui rămaseră nemişcate pe marginea biroului.
- Asta *nu* e chiar o nebunie, recunosc.

201
Kingship îşi scoase ochelarii. Clipi de câteva ori, apoi se îndreptă de spate.
- Trebuie să vorbesc cu Marion, spuse el. Gant privi telefonul.
- Nu, zise Kingship, sec. Şi-a deconectat telefonul. Renunță la apartament, stă cu mine până la căsătorie, continuă el, apoi vocea i se frânse. După luna de miere se mută într-un apartament pe care îl voi mobila eu... Sutton Terrace... Marion n-a vrut să accepte la început, dar el a convins-o. A fost atât de bun cu ea... ne-a ajutat pe noi doi să ne înțelegem mult mai bine...
Se priviră amândoi un moment; ochii lui Gant - provocatori şi ficşi, ochii lui Kingship - plini de teamă. Kingship se ridică în picioare.
- Ştiți unde e ea acum? întrebă Gant.
- In apartamentul ei... împachetând lucruri, spuse Kingship, luându-şi haina pe el. *Trebuie* să-i fi spus despre Stoddard...
Când ieşiră din birou, domnişoara Richardson îşi ridică ochii din revistă.
- Asta e tot pentru astăzi, domnişoară Richardson. Nu mai trebuie decât să-mi pui în ordine biroul.
Ea se încruntă, cu o curiozitate frustrată.
- Da, domnule Kingship, Crăciun fericit.
- Crăciun fericit, domnişoară Richardson. înaintară pe un coridor lung, pe pereții căruia se găseau
fotografii în alb-negru, montate între bucăți de sticlă asamblate cu cleme de cupru sus şi jos. Erau fotografii reprezentând subterane şi puțuri de mine, cuptoare, rafinării, furnale, mori şi prim-planuri artistice de țevi şi sârmă de cupru. Aşteptând ascensorul, Kingship zise:
- Sunt sigur că i-a spus.
8
-Gordon Gant? exclamă Marion, repetând numele, după ce dădură mâna. De unde ştiu numele ăsta? întrebă ea, mergând cu spatele înapoi în apartament, zâmbind, una din-
202
tre mâini găsind-o pe a lui Kingship trăgând-o după ea, cealaltă ridicându-se la gulerul bluzei pentru a atinge broşa de aur bătută în perle.
- Blue River, spuse Kingship cu o voce neutră, ca atunci când făcuse prezentările, iar ochii lui nu se întâlniră cu cei ai lui Marion. Cred că ți-am povestit despre el.
- Oh, da. Ai cunoscut-o pe Ellen, nu-i aşa?
- Exact, spuse Gant. Mâna lui alunecă în josul cotorului catalogului, spre un loc în care nu era umed, dorindu-şi să nu fi fost atât de nerăbdător atunci când Kingship îl rugase să-l însoțească; fotografia lui Marion din *Times* nu-i oferise nici un indiciu în granulația cenuşie a ziarului despre luminițele ochilor ei, despre obrajii îmbujorați sau despre aura de mă-mărit-sâmbătă care o învăluia.
- Mi-e teamă că nici nu există un loc în care să stăm jos, spuse ea, gesticulând cu regret spre restul camerei. Apoi se îndreptă spre un scaun pe care erau îngrămădite câteva cutii.
- Nu te deranja, spuse Kingship. N-am făcut decât să trecem pe aici. Doar un minut. Mă aşteaptă o groază de treburi la birou.
- N-ai uitat de astă-seară, nu-i aşa? întrebă Marion. Ne poți aştepta în jur de ora şapte. Ea soseşte la ora cinci, dar presupun că doreşte să se oprească

mai întâi la hotel, adăugă ea, apoi se întoarse spre Gant. Viitoarea mea mamă-soacră, spuse ea cu înțeles.
Oh, Doamne, gândi Gant, oare ar trebui să spun: „Te măriți?" „Da, sâmbătă." „Felicitări, noroc, casă de piatră!" Zâmbi pierdut, fără să spună nimic. Nimeni nu spunea nimic.
- Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite? se interesă Marion, cu o undă de reverență în voce.
Gant se uită la Kingship, aşteptându-l să vorbească primul. Marion se uită la amândoi.
- Ceva special?
- Am cunoscut-o şi pe Dorothy. Foarte puțin, spuse Gant după un moment de aşteptare.
- Oh, exclamă Marion, apoi îşi examina mâinile.
203
- Participam la unele cursuri împreună. La Stoddard, spuse el, apoi făcu o pauză. Nu cred ca Bud să fi fost vreodată la cursurile la care participam eu.
- Bud? întrebă ea, ridicându-şi privirea.
- Bud Corliss. Viitorul...
- Bud n-a fost niciodată la Stoddard, îl corectă ea, scuturând din cap şi zâmbind.
- A fost, domnişoară Kingship.
- Nu, insistă ea, amuzată, a fost la Caldwell.
- A fost la Stoddard, *apoi* la Caldwell.
Marion zâmbi încurcată, privind spre Kingship, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să-i ofere o explicație pentru obstinația musafirului pe care îl adusese cu el.
- A fost la Stoddard, Marion, zise Kingship vehement. Arată-i catalogul.
Gant deschise volumul, înmânându-l lui Marion, arătân-du-i fotografia.
- Oh, Doamne, spuse ea, trebuie să cer scuze. N-am ştiut niciodată... apoi cercetă coperta. 1950, intona ea.
- E şi în catalogul din '49, spuse Gant. A fost doi ani la Stoddard, apoi s-a transferat la Caldwell.
- Oh, Doamne, spuse ea. Nu că e ciudat? Poate a cunos-cut-o pe Dorothy, şi zicând asta, părea să fie mulțumită, ca şi cum exista încă o legătură substanțială între ea şi logodnicul ei. Ochii ei se întoarseră asupra fotografiei.
- Nu a amintit asta niciodată? întrebă Gant, în ciuda faptului că Kingship scutura din cap ca pentru a-i interzice întrebarea.
— Nu, n-a spus niciodată...
încet, îşi ridică privirea din catalog, devenind conştientă pentru întâia oară de tensiunea şi starea de stânjeneală ale celor doi bărbați.
- Ce se întâmplă? întrebă ea, curioasă.
- Nimic, spuse Kingship. Apoi privi spre Gant, aşteptând confirmarea acestuia.
- Atunci de ce stați amândoi aşa, de parcă ați fi... spuse ea, apoi privi din nou spre catalog, apoi la tatăl ei. De asta
204
ați venit sus, să-mi spuneți asta? întrebă ea, vocea ei auzin-du-se uşor sugrumată.

- Noi... noi doar ne-am întrebat dacă ştiai, asta-i tot.
- De ce? întrebă ea.
- De ce-ar ascunde Bud una ca asta? întrebă Gant. Decât dacă...
- Gant! spuse Kingship.
- S-o *ascundă!* întrebă Marion. Ce fel de expresie e asta? N-a *ascuns* nimic; n-am vorbit niciodată prea multe despre şcoală, din cauza lui Ellen; pur şi simplu n-a venit vorba.
- De ce n-ar şti fata cu care se mărită că el a petrecut doi ani la Stoddard, reformulă Gant implacabil, decât dacă ar fi fost cuplat cu Dorothy?
- *Cuplat!* Cu *Dorothy!* exclamă ea, iar ochii ei, măriți de neîncredere, îi sfredeliră pe ai lui Gant, după care se mutară încet, îngustându-se, spre Kingship. Ce înseamnă asta?
Fața lui Kingship fu contorsionată de mici tresăriri de disconfort, ca şi cum l-ar fi tras curentul.
- Cât îl plăteşti? întrebă Marion cu răceală.
- Să-l plătesc?
- Să spioneze! izbucni ea. Ca să caute murdării! Ca să inventeze murdării!
- A venit la mine din proprie inițiativă, Marion!
- Oh, da, tocmai s-a *întâmplat* să treacă pe la tine!
- Am văzut articolul din *The Times,* spuse Gant.
- Ai jurat să nu faci una ca asta, spuse ea înveninată. Ai jurat! Nu ți-a trecut niciodată prin cap să pui *întrebări,* să *investighezi,* să-l consideri un *criminal,* nu-i aşa? Oh nu, nu, deloc!
- *N-am* întrebat nimic, protestă Kingship. Marion îi întoarse spatele.
- Credeam că te-ai schimbat, spuse ea. Chiar am crezut. Credeam că îți place de Bud. Credeam că îți place de *mine.* Dar nu poți să...
- Marion...
- Nu, nu dacă te porți aşa. Apartamentul, slujba... şi în tot acest timp făceai *asta.*
- Nu făceam *nimic,* Marion. Jur că...
205
-Nimic? îți spun *exact* ce se întâmplă, spuse ea, întorcându-se cu fața la el. Crezi că nu te cunosc? A fost „cuplat" cu Dorothy - el trebuie să fie cel care a nenoro-cit-o? - şi a fost „cuplat" cu Ellen, iar acum e „cuplat" cu mine - totul numai pentru bani, totul pentru banii tăi drăguți. Asta se întâmplă *în mintea ta!* explodă ea, aruncându-i catalogul în mâini.
- Ați înțeles greşit, domnişoară Kingship, spuse Gant. Asta se întâmplă în mintea *mea,* nu a tatălui vostru.
- Vezi? spuse Kingship. A venit la mine din proprie inițiativă.
- Dar cine eşti tu? se răsti Marion la Gant. De ce e asta treaba ta?
- Am cunoscut-o pe Ellen.
- Am înțeles asta, se răsti ea. îl cunoşti pe Bud?
- N-am avut plăcerea.
- Atunci vrei să-mi explici ce faci aici, emițând acuzații împotriva lui, pe la spatele lui?
- E o poveste lungă...
- Ai spus destul, Gant, îl întrerupse Kingship.
- Eşti gelos pe Bud? întrebă Marion. Asta e? Pentru că Ellen l-a preferat pe el?

- Asta e, zise Gant, sec. Sunt ros de gelozie.
- Şi n-ai auzit de legea care condamnă calomnia? întrebă ea.
Kingship se îndreptă spre uşă, făcându-i semn cu ochii lui Gant.
- Da, zise Marion, e mai bine să plecaţi. Stai un pic, adăugă ea în timp ce Gant se îndrepta spre uşă. Când vor înceta toate astea?
— Nu există *nimic* care să înceteze, Marion.
- Indiferent cine e în spatele chestiei ăsteia - spuse ea uitându-se la Gant - trebuie să înceteze. N-am vorbit niciodată despre şcoală. De ce-am fi vorbit despre Ellen? Pur şi simplu n-a venit vorba.
- E în regulă, Marion, spuse Kingship, e în regulă, apoi ieşi după Gant pe hol, întorcându-se să tragă uşa după el.
- Trebuie să înceteze, spuse ea.
206
- Sigur că da, spuse el, apoi ezită, vocea lui scăzând în intensitate. O să vii deseară, totuşi, nu-i aşa, Marion?
Buzele ei se încleştară. Se gândi o clipă.
- Doar pentru că n-aş vrea s-o supăr pe mama lui Bud, spuse ea în final.
Kingship închise uşa.
Se duseră într-o cafenea de pe Lexington Avenue, unde Gant comandă cafea şi o bucată de plăcintă cu cireşe, iar Kingship un pahar de lapte.
- Până acum, totul merge bine, spuse Gant. Kingship se zgâia la şervețelul de hârtie pe care îl ținea.
- Ce vrei să spui?
- Cel puțin ştim unde suntem. Nu i-a spus nimic despre Stoddard. Asta face efectiv cert faptul că...
- Ai auzit-o pe Marion, spuse Kingship. Nu discută despre şcoală din cauza lui Ellen.
Gant îl privi, cu sprâncenele uşor ridicate.
- Hai să fim serioşi, spuse el încet, cu sprâncenele uşor ridicate. Asta s-ar putea s-o satisfacă pe *ea;* e îndrăgostită de el. Dar ca un bărbat să nu-i spună logodnicei unde a fost la facultate...
- Nu e ca şi cum ar fi minţit-o, protestă Kingship.
- Numai că pur şi simplu n-au discutat despre şcoală, spuse Gant, sardonic.
- Luând în considerare toate circumstanțele, cred că e de înțeles.
- Sigur. Circumstanțele însemnând că fusese cuplat cu Dorothy.
- Asta e o presupunere pe care n-ai dreptul s-o faci. Gant îşi amestecă încet cafeaua, apoi sorbi din ea. Adăugă mai mult lapte şi amestecă din nou.
- Vă e teamă de ea, nu-i aşa? întrebă el.
- De Marion? Nu fii ridicol, spuse Kingship, punând jos cu fermitate paharul de lapte. Un om e inocent până când e dovedit vinovat.
- Atunci va trebui să găsim dovada, nu-i aşa?
207
- Ai văzut? îl consideri un vânător de zestre de la bun început.
- îl consider mult mai rău decât atât, spuse Gant, ducând la gură cu furculița o bucată de plăcintă. După ce o înghiți, întrebă: Ce aveți de gând să faceți?
- Nimic. Kingship privea din nou şervețelul de hârtie.
- Aveți de gând să-i lăsați să se căsătorească?
- N-aş putea să-i opresc nici dacă aş vrea. Au amândoi mai mult de douăzeci

şi unu de ani, nu-i aşa?
- Aţi putea angaja un detectiv. Mai sunt patru zile. Ar putea descoperi ceva.
- Ar putea, zise Kingship. Dacă ar fi ceva de descoperit. Iar Bud ar putea afla de asta şi i-ar spune lui Marion.
- Credeam că eu sunt cel cu idei ridicole despre voi, zâmbi Gant.
- Lasă-mă să-ţi spun ceva, zise Kingship, oftând, fără să se uite la Gant. Am avut o soţie şi trei fete. Două fiice mi-au fost luate-. Pe soţie am îndepărtat-o eu însumi. Poate am îndepărtat de mine şi pe una dintre fiice. Acum nu mai am decât o fiică. Am cincizeci şi şapte de ani şi o fiică şi câţiva bărbaţi cu care joc golf şi discut afaceri. Asta-i tot.
După un moment, Kingship se întoarse spre Gant, cu faţa împietrită.
- Dar tu? întrebă el, poruncitor. *Care* e interesul tău adevărat în această afacere? Poate că nu faci decât să te distrezi sporovăind despre creierul tău analitic, demonstrându-le oamenilor cât eşti de inteligent. Nu trebuia să recurgi la toată scena aia de teatru, să ştii. în biroul meu, despre scrisoarea lui Ellen. Puteai pur şi simplu să pui catalogul pe birou şi să zici: „Bud Corliss a studiat la Stoddard". Poate că te amuză să te dai în spectacol.
- Poate, zise Gant, detaşat. Şi poate cred că ţi-a omorât fiicele şi mai am ideea asta naivă, cum că asasinii ar trebui pedepsiţi.
Kingship îşi termină laptele.
- Cred că mai bine ar fi să te întorci la Yonkers şi să te bucuri de vacanţă.
208
- White Plains, spuse Gant, râcâind cu furculiţa rămăşiţele de sirop ale prăjiturii. Aveţi ulcer? întrebă el, privind spre paharul gol de lapte.
Kingship dădu din cap.
Gant se lăsă pe spate, examinându-l pe bărbatul de lângă el.
- Şi cam cincisprezece kilograme în plus, aş zice, spuse el, apoi duse în gură furculiţa năclăită cu roşu, scoţând-o perfect curată. Presupun că Bud îşi închipuie că aveţi cu zece ani mai mult. Sau poate că va deveni nerăbdător în trei, patru ani şi va încerca să vă grăbească.
Kingship se ridică de pe scaunul de la bar. Scoase o hârtie de un dolar dintr-un fişic, punând-o pe tejghea.
- La revedere, domnule Gant, spuse el, plecând. Ospătarul se apropie şi luă dolarul.
- Mai doriţi altceva? întrebă el. Gant scutură din cap.
La 5.19 luă trenul spre White Plains.
Scriindu-i mamei lui, Bud nu făcuse decât cele mai vagi referiri la banii lui Kingship. O dată sau de două ori menţionase *Kingship Copper,* dar fără să adauge vreo frază clarificatoare, iar el era convins că ea, a cărei concepţie despre bogăţie, formată în sărăcie, era la fel de cetoasă şi de inexactă ca viziunile unui adolescent despre orgii, n-avea nici cea mai mică idee a opulenţei în care putea fi tradusă preşedinţia unei astfel de corporaţii. De aceea aşteptase cu nerăbdare momentul în care putea să-i facă cunoştinţă cu Marion şi cu tatăl ei în magnifica frumuseţe a apartamentului lui Kingship, ştiind că în lumina căsătoriei ce va să vină, ochii ei miraţi vor aprecia fiecare masă sculptată sau candelabru strălucitor ca pe o dovadă, nu a capacităţilor lui Kingship, ci ale lui.
însă seara aceea se dovedi dezamăgitoare.
Nu că reacţia mamei lui ar fi fost altceva decât anticipase el; cu gura parţial

deschisă şi dinţii atingându-i buza inferioară, inspira aerul cu o încântare uşoară, ca şi cum ar
209
fi fost martora nu unui miracol, ci a unei serii de miracole; servitorul în uniforma lui - un majordom! -, adâncimea catifeiată a covoarelor, tapetul care nu era din hârtie, ci dintr-un material cu o textură elaborată, cărţile legate în piele, ceasornicul din aur, tava de argint din care majordomul servea şampania - şampanie! - în cupe de cristal... îşi rezumă admiraţia la a zâmbi blajin, exclamând: „Minunat, minunat", însoţită de un clătinat rigid al părului cărunt nou coafat, dând impresia că astfel de peisaje nu-i erau sub nici o formă complet străine, însă atunci când ochii ei îi întâlniră pe ai lui Bud, în momentul toastului, explozia de mândrie a mamei sale îl atinse asemeni unui sărut aruncat de la distanţă, în timp ce una dintre mâinile ei înăsprite de muncă mângâia pe ascuns sofaua pe care stătea, minunându-se de materialul cu care era tapisată.
Nu, reacţia mamei sale fusese caldă şi minunată. Ceea ce făcuse ca seara să fie dezamăgitoare era faptul că, aparent, Marion şi Leo avuseseră o dispută; Marion i se adresa tatălui doar atunci când situaţiile o impuneau inevitabil. Mai mult, disputa trebuie să fi fost în privinţa lui, din moment ce Leo i se adresa ezitant, fără să se uite prea bine la el, în timp ce Marion era exagerat, dinadins debordantă, lipindu-se de el şi spunându-i mereu „dragă" şi „scumpule", ceea ce nu făcuse niciodată cu alţii de faţă. Prima undă de îngrijorare începu să-l necăjească asemeni unei pietricele din pantof.
Cina, după aceea, a fost deprimantă. Cu Leo şi Marion la cele două extremităţi ale mesei, el şi mama lui lateral, conversaţia evolua doar pe margini; tatăl şi fiica nu-şi vorbeau; mama şi fiul nu puteau să-şi vorbească, fiindcă orice şi-ar fi spus ar fi fost mult prea personal, sunând exclusivist în urechile acestor persoane care în mai multe privinţe rămâneau nişte străini. Aşa că Marion, spunându-i „dragă", îi povesti mamei lui despre apartamentul din Sutton Terrace, mama lui îi vorbi lui Leo despre „copii", iar Leo îl rugă să-i dea pâinea, fără să se uite la el.
Iar el rămase tăcut, ridicând fiecare furculiţă şi lingură foarte încet în timp ce le alegea, aşa încât mama lui să-l
210
vadă şi să procedeze întocmai; o conspiraţie plină de afecţiune, funcţionând fără să scoată vreun cuvânt sau să emită vreun semnal, accentuând legătura dintre ei şi constituind singurul aspect satisfăcător al mesei - acesta şi zâmbetele care traversau masa atunci când Marion şi Leo priveau în farfurie, zâmbete pline de mândrie şi de iubire, cu atât mai satisfăcătoare cu cât treceau peste acele capete lipsite de suspiciune.
La sfârşitul cinei, deşi pe masă se găsea o brichetă de argint, îşi aprinse ţigara şi pe a lui Marion cu chibriturile lui, după aceea bătând absent cu cutia în faţa de masă, până când mama lui a remarcat suprafaţa albă pe care scria *Bud Corliss* cu litere din foiţă de cupru.
Dar în tot acest timp avea o pietricică în pantof.
Mai târziu, fiind Ajunul Crăciunului, s-au dus la biserică, iar după biserică, Bud se aştepta s-o ducă pe mama lui la hotel, în timp ce Marion urma să se întoarcă acasă cu tatăl ei. însă Marion, spre iritarea lui, afişase o cochetărie ciudată, insistând să-i însoţească la hotel, aşa că Leo plecase singur, în timp

ce Bud se alăturase celor două femei în-tr-un taxi, aşezându-se între ele, recitându-i mamei numele monumentelor pe lângă care treceau. Taxiul, conform instrucțiunilor lui, a colindat pe ocolite, aşa încât domnişoara Corliss, care nu mai fusese la New York, să poată vedea Times Square noaptea.
O lăsă pe mama lui în holul hotelului, în fața ascensorului.
- Eşti foarte obosită? o întrebă el, iar când ea îi spuse că da, el păru dezamăgit. Nu te culca imediat, adăugă el. Te sun mai târziu.
Apoi s-au sărutat la despărțire şi, ținându-l încă pe Bud de mână, doamna Corliss a sărutat-o fericită pe Marion pe obraz.
La întoarcerea cu taxiul, spre apartamentul lui Leo, Marion era tăcută.
- Ce se întâmplă, dragă?
- Nimic, spuse ea, zâmbind neconvingător. De ce? El dădu din umeri.
211
Intenționase să o lase la uşa apartamentului, însă pietricica din pantof căpătase proporțiile unei pietre ascuțite, aşa că intră împreună cu ea. Kingship se culcase deja. Se duseră în camera de zi, unde Bud aprinse țigările, iar Marion dădu drumul la radio. Se aşezară pe sofa.
îi spuse că îi plăcea foarte mult de mama lui. El îi spuse că era bucuros de asta şi că mama lui o plăcea pe ea. începură să discute despre viitor, iar el simți din dezinvoltura seacă a vocii ei că se pregătea pentru altceva. El se lăsă pe spate, cu ochii pe jumătate deschişi, cu un braț în jurul umerilor ei, ascultând cum nu ascultase vreodată, cântărind fiecare pauză şi inflexiune din glasul ei, atent tot timpul la unde putea să ajungă. Nu putea fi nimic important! N-avea cum! O dezamăgise cumva, uitase ceva ce îi promisese să facă, asta era tot. Ce altceva putea fi?... Făcu o pauză înaintea fiecărui răspuns, examinându-şi cuvintele înainte de le rosti, încercând să determine ce fel de reacție vor produce, asemeni unui jucător de şah care îşi atinge piesele înainte de a le muta.
Ea conduse conversația spre copii.
- Doi, spuse ea.
Mâna lui stângă atinse pe genunchi cuta pantalonilor.
- Sau trei, spuse el. Sau patru.
- Doi, spuse ea. Apoi unul poate să meargă să învețe la Columbia, iar celălalt la Caldwell.
Caldwell. Ceva despre Caldwell. Ellen?
- Probabil vor ajunge amândoi la Michigan sau la altă şcoală.
- Sau dacă am avea doar unul, continuă Marion, ar putea să meargă la Columbia, apoi să se transfere la Caldwell, sau viceversa, apoi se aplecă, zâmbind, şi stinse țigara în scrumieră.
Mult mai atentă decât stingea de obicei o țigară, observă el. Transfer la Caldwell. Transfer la Caldwell?... Aşteptă tăcut.
- Nu, spuse ea. N-aş vrea să facă una ca asta - continuând să justifice afirmația ei cu o tenacitate pe care n-ar fi manifestat-o niciodată într-o sporovăială oarecare - pentru că ar pierde din credite. Transferul trebuie să fie extrem de motivat.
212
Rămaseră tăcuți pentru un moment unul lângă celălalt.
- Nu, nu-i adevărat, spuse el.

- Ce nu-i adevărat?
- Nu, spuse el, n-am pierdut credite.
- Tu nu te-ai transferat, nu-i aşa? întrebă ea, aparent surprinsă.
- Bineînțeles că da, spuse el. Ți-am mai spus.
- Nu mi-ai spus. Nu mi-ai spus niciodată că...
- Ba da, dragă. Sunt sigur că ți-am spus. Am fost student la Stoddard University, apoi la Caldwell.
- Hei, acolo a studiat şi sora mea Dorothy, la Stoddard!
- Ştiu. Mi-a spus Ellen.
- Nu-mi spune că ai *cunoscut-o.*
- Nu. Ellen, în schimb, mi-a arătat o fotografie şi cred că îmi amintesc că am văzut-o pe acolo. Sunt sigur că ți-am spus, chiar în prima zi, la muzeu.
- Nu, nu mi-ai spus, sunt sigură.
- Ei bine, am învățat doi ani la Stoddard. Şi vrei să spui că tu n-ai...
Buzele lui Marion opriră restul propoziției, sărutându-l cu fervoare, căindu-se pentru îndoială.
Câteva minute mai târziu, el se uită la ceas.
- Ar trebui să plec, spuse el. Vreau să dorm cât se poate de mult săptămâna asta, pentru că am o bănuială că nu voi dormi deloc săptămâna viitoare.
Nu însemna decât că Leo aflase cumva că el fusese la Stoddard. Nu exista un pericol real. Nu exista nici unul! Necazuri, poate; planurile de căsătorie puteau eşua - oh, Doamne! -, dar nu exista nici *un pericol,* nu din partea poliției. Nu există nici o lege care să-ți interzică să vrei să te căsătoreşti cu o fată bogată, nu-i aşa?
Dar de ce atât de târziu? Dacă Leo intenționase să-l verifice, de ce n-o făcuse mai devreme? De ce astăzi?... Anunțul din *The Times...* bineînțeles! Cineva îl văzuse, cineva care fusese la Stoddard. Fiul vreunui prieten de-ai lui Leo sau ceva în genul ăsta. „Fiul meu şi viitorul tău ginere au fost colegi la Stoddard." Aşa că Leo a pus lucrurile cap la
213
cap; Dorothy, Ellen, Marion - vânător de zestre. I-a spus lui Marion, iar de aici disputa.
Fir-ar să fie, dacă ar fi fost posibil să amintească de Stoddard de la bun început! Dar asta ar fi constituit o nebunie; atunci Leo l-ar fi suspectat de la bun început, când Marion ar fi ascultat de el. Dar de ce a trebuit să iasă acum la iveală?!
Totuşi, ce putea face Leo, doar cu nişte suspiciuni? Trebuia să fie vorba doar de nişte suspiciuni; bătrânul n-avea cum să ştie sigur că el o cunoscuse pe Dorothy. Sau era posibil ca Leo să-i fi ascuns lui Marion o parte din informații? Nu, ar fi încercat s-o convingă, etalând toate informațiile pe care le deținea. Deci Leo n-avea certitudini. Putea să le *transforme* în certitudini? Cum? Studenții de la Stoddard, majoritatea în ultimul an acum, şi-ar aminti ei cu cine se întâlnea Dorothy? Posibil. Dar e Crăciunul! Vacanță. Sunt răsfirați peste tot. Doar patru zile până la căsătorie. Leo n-ar fi putut s-o convingă nicicum pe Marion să amâne căsătoria.
Tot ce avea de făcut era să stea calm, cu pumnii strânşi. Marți, miercuri, joi, vineri... *sâmbătă.* Dacă se ajungea la ce era mai rău, ar fi fost doar ideea că el țintise banii; asta era tot ce ar fi putut demonstra Leo. Nu putea demonstra că Dorothy nu s-a sinucis. Nu puteau scormoni râul Mississippi

pentru pistolul care probabil era îngropat sub zece metri de nămol.
Iar dacă se ajungea la ce era mai bine, căsătoria urma să aibă loc conform programării. Pe urmă, ce-ar fi putut face Leo, chiar dacă studenții de la Stoddard şi-ar fi amintit? Divorț? Anularea căsătoriei? Nu prea existau motive pentru nici una dintre variante, chiar dacă Marion ar fi fost convinsă să accepte una ca asta. Atunci ce altceva? Leo ar putea să încerce să-l cumpere...
Da, *asta* era o idee... Cât de mult ar fi fost dispus Leo să plătească pentru a-şi elibera fiica de marele şi răul vânător de zestre? Probabil destul de mult.
Dar nu la fel de mult cât i-ar putea oferi Marion într-o bună zi.
Pâine acum sau cozonac mai târziu?
214
Când se întoarse în camera lui cu chirie îi telefona mamei.
- Sper că nu te-am sculat. Am venit pe jos de la Marion.
- Nu-i nimic, dragule. Oh, Bud, e o fată minunată! Minunată! Atât de dulce... sunt foarte fericit pentru tine!
- Mersi, mami.
- Iar domnul Kingship, un om atât de distins! Ai văzut ce mâini are?
- Ce au?
- Sunt atât de curate! El râse.
- Bud, spuse ea cu o voce scăzută, trebuie să fie bogați, foarte bogați...
- Cred că sunt, mami.
- Şi apartamentul acela... ca într-un film. Dumnezeule...! Apoi el îi povesti despre apartamentul din Sutton
Terrace - Aşteaptă să-l vezi, mami! - şi despre vizita la furnale - Mă duce acolo joi. Vrea să mă familiarizez cu întregul proces de producție! -, iar spre sfârşitul conversației, ea îi spuse:
- Bud, ce s-a întâmplat cu ideea aceea a ta?
- Care idee?
— Din cauza căreia nu te-ai întors la facultate.
- Oh, aia, spuse el. Nu s-a ales nimic.
- Oh... exclamă ea, sunând dezamăgită.
- Ştii crema aia de ras? întrebă el. Când apeşi pe un buton şi iese ca frişca?
-Da?
- Păi asta a fost. Doar că mi-au luat-o alții înainte. Ea expiră un alt „Oh" plin de dezamăgire.
-Mai mare păcatul... N-ai vorbit cu nimeni despre asta, nu?
- Nu. Mi-au luat-o înainte.
- Ei bine, spuse ea cu un suspin, astfel de lucruri se întâmplă. Dar tot e un mare păcat. O astfel de idee...
Când termină de vorbit cu ea, se duse în camera lui, întinzându-se pe pat, simțindu-se bine din nou. Leo şi suspiciunile lui, la naiba! Totul urma să fie perfect.
215
lisuse, acesta era un lucru de care trebuia să aibă grijă -să facă ce trebuia ca ea să primească nişte bani.
10
După ce străbătuse Stamford, Bridgeport, New Haven şi New London, trenul continua să trepideze spre est de-a lungul frontierei sudice a statului

Connecticut, trecând prin zăpada piată din stânga şi apa lină din dreapta; un şarpe segmentat, din trupul căruia călătorii captivi priveau fără noimă. Compartimentele şi culoarele erau ticsite cu cadouri de Crăciun.
într-unul din compartimente, în fața geamului murdar, Gordon Gant îşi omora timpul numărând panourile publicitare cu pateuri de peşte. Era, reflectă el, un mod aiurea de a petrece ziua de Crăciun.
La puțin timp după ora şase, trenul ajunse în Providence.
în gară, Gant adresă mai multe întrebări oracolului plictisit al biroului de informații. Apoi, consultându-şi ceasul, ieşi din clădire. Traversând o arteră largă şi mocirloasă, intră într-un stabiliment care se autointitula ca fiind „balnear", unde consumă rapid un sandviş cu carne de vită, o plăcintă cu tocătură şi o cafea. Cina de Crăciun. Plecă de la stabilimentul balnear şi se duse într-o drogherie, la două uşi mai în jos, unde cumpără o rolă de bandă adezivă iată de doi centimetri. Apoi se întoarse la gară. Luă loc pe o bancă tare şi citi un tabloid din Boston. La şapte fără zece părăsi din nou gara, ajungând într-un loc din apropiere unde aşteptau trei autocare. Se urcă într-unul vopsit cu galben şi albastru pe care scria *Menasset - Somerset - Făli River.*
La 7,20, autocarul opri pe strada principală din Menasset, şi mai mulți dintre pasageri coborâră, printre ei numărân-du-se şi Gordon Gant. După o scurtă privire în jurul lui, intră într-o farmacie care arăta ca una din 1910, în care consultă o cărticică de telefon, din care copie adresa şi numărul care-l interesau, încercă numărul de telefon în cabină, iar atunci când telefonul de la celălalt capăt al firului sună de zece ori fără ca cineva să răspundă, puse receptorul în furcă.
216
Casa era un fel de cutie cenuşie lăbărțată, pervazurile ferestrelor întunecate fiind tivite cu zăpadă. Gant o examina atent în timp ce trecu. Era plasată doar la câțiva metri de trotuar; zăpada dintre uşă şi trotuar era neatinsă.
Continuă până la capătul străzii pustii, apoi se întoarse, trecând prin fața casei cenuşii, de data asta examinând mai mult casele de o parte şi de alta. într-una dintre ele, înrămată de coroana de Crăciun, o familie aparent spaniolă cina într-o atmosferă de căldură ca a unei coperte de revistă, în casa de vizavi de cea cenuşie, un bărbat singur ținea un glob pământesc în poală, rotindu-l în jurul axei, apoi oprindu-l cu degetul, ca să vadă ce țară alesese degetul său. Gant trecu, merse până la capătul străzii, apoi se întoarse. De data asta, după ce trecu de casa cenuşie, coti brusc, pătrunzând între ea şi casa familiei spaniole. Apoi se duse în spatele casei.
Acolo dădu peste o verandă mică. Curtea mică din fața ei, înțesată de sârme de uscat rufe, era mărginită de un gard înalt din scânduri. Se vedeau o uşă şi o fereastră, o ladă de gunoi şi un coş cu cârlige pentru rufe. încercă uşa; era încuiată. La fel şi fereastra. Rezemat de geamul dinăuntru, se vedea firma unei companii de produs gheață, o pancartă pătrată, cu 5, 10,25 şi X marcate pe cele patru laturi. X era pe latura superioară. Gant scoase rola de bandă adezivă din buzunar. Rupse o bucată lungă de cincisprezece centimetri şi o lipi de unul dintre cele douăsprezece panouri de sticlă ale ferestrei, pe cel de sub încuietoare. Fixă capetele benzii pe chitul panoului, apoi rupse o altă bucată de cincisprezece centimetri.
în câteva minute, acoperi panoul rectangular cu bucăți de bandă adezivă, îl

lovi cu pumnul înmănuşat. Se auzi un pâ-râit; sticla spartă cedă, menținută locului cu ajutorul benzii. Gant dezlipi capetele lipite de colțurile de chit. Când termină, scoase porțiunea rectangulară de bandă adezivă şi sticlă spartă, punând-o fără zgomot în lada de gunoi. Vârând mâna prin fereastră, desfăcu încuietoarea şi ridică secțiunea inferioară. Pancarta pătrată căzu în întunericul camerei.
Scoase o lanternă-pix din buzunar şi se aplecă pe fereastra deschisă, în față era un scaun cu o grămadă de ziare pe
217
el. împinse scaunul într-o parte şi se cățără înăuntru, închizând fereastra după el.
Ajunse în camera de zi. Fotoliile de pluş aveau brațele roase. Perdelele de culoare crem acopereau geamurile, flancate de draperii cu modele florale. Peste tot se zăreau fotografii ale lui Bud; Bud copil, în uniformă, Bud la absolvirea liceului, Bud în uniformă de soldat, Bud într-un costum închis la culoare, zâmbind. Fotografiile erau fixate în rame care încadrau fețe mari, zâmbitoare, cu alte fețe mai mici, zâmbitoare.
Din camera de zi, Gant ieşi pe un coridor. Prima cameră de pe coridor era un dormitor; o sticlă cu o loțiune pe scrin, o cutie goală a unei rochii şi o cutie cu şervețele pe pat, o fotografie de tineri căsătoriți şi o fotografie a lui Bud pe noptieră. A doua cameră era baia; lanterna lumină abțibil-durile cu lebede de pe pereții roşi de umezeală.
Cea de a treia cameră era a lui Bud. Arăta ca o cameră dintr-un hotel de clasa a doua; în afara unei diplome de absolvire a liceului deasupra patului nu exista nimic care să trădeze individualitatea ocupantului. Gant intră.
Inspecta titlurile cărților de pe un raft: majoritatea cursuri de facultate şi câteva romane clasice. Nici un jurnal, nici o agendă. Se aşeză în spatele biroului, controlând sertarele unul după altul. Coli de hârtie pentru corespondență şi carnete goale, copii vechi din *Life* şi *New Yorker,* lucrări semestriale din timpul facultății, hărți din New England. Nici o scrisoare, nici un calendar cu adnotări, nici o agendă cu adrese. Se ridică de la birou şi se duse la scrin. Jumătate dintre sertare erau goale. Celelalte conțineau cămăşi de vară şi costume de baie, două perechi de şosete de bumbac, chiloți, nişte butoni uzați, gulere de celuloid, papioane cu elasticul rupt. Nici o hârtie uitată în vreun colț, nici o fotografie rătăcită.
Mecanic, deschise şi dulapul. Jos, într-un colț, se afla o cutie încuiată mică şi cenuşie.
O scoase afară, punând-o pe birou. O ridică, scutu-rând-o. Lucrurile dinăuntru se mişcară, sunând ca nişte suluri de hârtie. Puse cutia jos şi încercă s-o deschidă cu ajutorul lamei unui cuțit mic pe care îl avea ataşat de lanțul cu
218
lap din Menasset, Massachusetts, adăugă el, dându-i un ghiont uşor cutiei de pe podea. Capacul era îndoit, înăuntru se zăreau patru plicuri. L-am furat, spuse Gant.
- *Furat"?*
- Cui pe cui se scoate, spuse Gant, zâmbind. Nu ştiu unde locuieşte în New York, aşa că m-am hotărât să mă aventurez în Menasset.
- Eşti nebun de... spuse Kingship prăbuşindu-se pe sofaua din fața

şemineului. Se uită fix la broşuri.
- Oh, Dumnezeule, spuse el.
Gant se aşează pe fotoliul de lângă sofa.
- Observaţi starea în care se află proba A, dacă nu vă supăraţi. Tocite pe margini, paginile de la mijloc desprinse din cleme. Aş spune că le are de mai multă vreme. Aş spune că a salivat deasupra lor în repetate rânduri.
- Mama... mama lui de ticălos... Kingship pronunţă cuvintele foarte distinct, ca şi cum n-ar fi fost obişnuit să le rostească.
Gant lovi seiful cu piciorul.
- Istoria lui Bud Corliss, o dramă în patru plicuri, spuse el. Plicul numărul unu: articole decupate despre eroul de liceu; preşedintele clasei, membru al comitetului de absolvire, Cel Mai Sigur de Succes şi aşa mai departe. Plicul numărul doi: lăsare la vatră onorabilă din armată, Steaua de Bronz, Inima Purpurie, câteva fotografii interesante, deşi cam obscene, şi un tichet de amanet, despre care am descoperit că poate fi schimbat pentru un ceas de mână, dacă aveţi două sute de dolari de cheltuit. Plicul numărul trei: vremea studenţiei; foi matricole de la Stoddard şi Caldwell. Plicul numărul patru: două broşuri temeinic citite, descriind magnitudinea concernului Kingship Copper Incorpo-rated, şi asta... - iar Gant scoase o hârtie dictando împăturită din buzunar, întinzând-o lui Kingship - pe care nu o pot nicicum descifra.
Kingship despături hârtia, citind-o până la jumătate.
- Ce-i asta?
- Vă pun aceeaşi întrebare. Kingship scutură din cap.
220
- Trebuie să fie în legătură cu asta, spuse Gant. Era împreună cu broşurile.
Kingship scutură din cap, dându-i hârtia înapoi lui Gant, care o puse la loc în ziar. Privirea lui Kingship se întoarse asupra broşurilor. Strângându-le tare în mâini, se auzi pârâi-tul copertelor groase.
- Cum o să-i spun lui Marion? întrebă el. îl *iubeşte...* Apoi se uită la Gant cu o privire sumbră. Se uită la broşuri, apoi din nou la Gant, ochii lui îngustându-se.
- De unde ştiu că erau în seif? De unde ştiu că nu le-ai pus tu acolo?
- Oh, pentru numele... spuse Gant, rămânând cu gura căscată.
Kingship se duse spre celălalt capăt al sofalei, în colţul opus al camerei. Pe masa sculptată se afla un telefon. Formă un număr.
- Nu se poate, exclamă Gant.
în liniştea încăperii, sunetul şi clicurile telefonului erau perfect audibile.
- Alo? Domnişoara Richardson? Aici e domnul Kingship. Aş vrea să te rog să-mi faci o favoare. O mare favoare, mi-e teamă. Şi absolut confidenţial. De la celălalt capăt emană un ciripit ininteligibil. Vrei să te duci, te rog, la birouri - da, acum. Nu te-aş ruga dacă n-ar fi teribil de important, iar eu... Se auzi alt ciripit. Du-te la departamentul de public relations, spuse Kingship. Verifică dosarele şi vezi dacă i-au fost trimise vreodată unele publicaţii promoţionale lui... Bud Corliss.
- Burton Corliss, spuse Gant.
- Sau Burton Corliss. Da, corect - domnule Corliss. Sunt acasă, domnişoară Richardson. Sună-mă imediat ce afli ceva. Mersi. Mersi frumos, domnişoară Richardson. Apreciez mult asta... apoi aşează receptorul în furcă.

Gant dădu din cap cu înțelepciune.
- Nu lăsăm chiar nimic la voia întâmplării, nu-i aşa?
- Trebuie să fiu sigur, spuse Kingship. Trebuie să fiu sigur de probele tale într-un astfel de moment, adăugă el, în-torcându-se în spatele sofalei.
221
- Sunteți sigur deja, al dracului de sigur şi ştiți asta, spuse Gant.
Kingship strânse marginea sofalei cu mâinile, uhându-se la broşurile de jos, în locul în care stătuse.
- Ştiți foarte bine că sunteți sigur, repetă Gant. După câteva clipe, răsuflarea lui Kingship se auzi obosită. Veni în jurul sofalei, ridică broşurile şi se aşează.
- Cum să-i spun asta lui Marion? întrebă el, apoi îşi frecă genunchiul. Mama lui de... fir-ar mama lui de bandit...
Gant se aplecă spre el, cu coatele pe genunchi.
- Domnule Kingship, am avut dreptate până acum. Ad-miteți că s-ar putea să am dreptate până la capăt?
- Cum „până la capăt"?
- Cu Dorothy şi Ellen.
Kingship răsuflă iritat. Gant vorbi rapid:
- Nu i-a spus lui Marion că a fost la Stoddard. *Trebuie* să fi fost încurcat cu Dorothy. *Trebuie* să fie cel care a lă-sat-o gravidă. A ucis-o, iar Powell şi Ellen au aflat cumva, aşa că a trebuit să-i ucidă şi pe ei.
-Biletul...
- Putea s-o păcălească cumva să-l scrie! S-a mai făcut asta - se relata un astfel de caz în ziare luna trecută despre un tip care a făcut-o pentru acelaşi motiv: fata era gravidă.
Kingship scutură din cap.
- îl cred în stare, spuse el. După tot ce i-a făcut lui Marion, cred orice despre el. Dar există o mare eroare în teoria ta, o mare eroare.
- Care? întrebă Gant.
- Vrea banii, nu-i aşa? Gant dădu din cap.
- Şi mai „ştii" că Dorothy a fost omorâtă pentru că purta ceva vechi, ceva împrumutat şi ceva albastru, nu? Gant îl aprobă din nou. Ei bine, spuse Kingship, dacă el a fost care a lăsat-o gravidă şi dacă ea era gata să se mărite cu el în ziua aceea, atunci de ce s-o fi omorât? Ar fi mers înainte şi s-ar fi însurat cu ea, nu? S-ar fi însurat şi ar fi pus mâna şi pe bani.
222
Gant îl privi iară să scoată o vorbă.
- Ai avut dreptate în privința asta, zise Kingship, ridicând broşurile, dar n-ai dreptate în privința lui Dorothy. Total eronat.
După un moment, Gant se ridicăm picioare. Se întoarse, îndreptându-se spre fereastră. Privi abătut prin ea, muşcându-şi buza inferioară.
- S-ar putea să sar, anunță el.
Când clopoțelul de la uşa se calmă, Gant se întoarse de la fereastră. Kingship se ridicase în picioare, stând în fața şemineului, privind la buştenii de mesteacăn aranjați într-o piramidă perfectă. Se întoarse fără tragere de inimă, ținând broşurile rulate pe lângă trupul său, evitând să-şi petreacă privirea cu a lui Gant.
Auziră uşa de la intrare deschizându-se, apoi voci:
- Vii înăuntru un pic?

- Nu cred, Marion. Va trebui să ne trezim mâine dis-de-dimineață.
Urmă o tăcere prelungită.
- Voi fi în față la mine, la 7,30.
- Poartă un costum închis la culoare. O topitorie trebuie să fie un loc murdar.
Alte clipe de tăcere.
- Noapte bună, Bud... Uşa se închise.
Kingship rulă broşurile într-un cilindru şi mai compact. -Marion, strigă el, însă vocea lui sună prea încet. Marion, strigă el din nou, mai tare.
- Vin acum, îi răspunse o voce voioasă.
Cei doi bărbați aşteptară, devenind dintr-o dată conştienți de ticăitul ceasornicului.
Apăru în cadrul uşii largi, ridicându-şi gulerul bluzei albe şi apretate. Avea obrajii îmbujorați din cauza frigului de afară.
- Bună, spuse ea. Am avut o...
îl văzu pe Gant. Mâinile ei încremeniră, apoi căzură.
- Marion, noi...
223
Se răsuci, apoi dispăru.
-Marion! Kingship se repezi spre uşă, apoi în foaier. Marion! Ea era deja la jumătatea scărilor, alergând furioasă. Marion! strigă el sever, poruncitor.
Ea se opri, uitându-se fix la scări, cu o mână pe balustradă.
-Da?
- Coboară, spuse el. Trebuie să vorbesc cu tine. E extrem de important. După ce trecu un moment, repetă: Coboară imediat.
— Foarte bine, spuse ea, întorcându-se şi coborând scările cu o răceală regală. Poți să-mi vorbeşti, înainte de a merge sus să împachetez şi să plec de aici.
Kingship se întoarse în salon. Gant stătea stingher în mijlocul camerei, cu mâna pe speteaza sofalei. Kingship, scuturând din cap îngrijorat, se duse lângă el.
Ea intră în încăpere. Ochii lor o urmăriră cum se duse, fără să se uite la ei, la fotoliul din fața celui în care stătuse Gant, la capătul sofalei, imediat lângă uşă. Se aşează, îşi puse picior peste picior, netezindu-şi fusta roşie de lână. îşi puse brațele pe cele ale fotoliului, îşi ridică privirea spre ei, dincolo de sofa, la stânga ei.
- Ei bine? spuse ea.
Kingship ezită, nelalocul lui, pleoştindu-se sub privirea ei.
- Domnul Gant s-a dus... Ieri a fost... -Da?
Kingship se întoarse spre Gant, neajutorat.
- Ieri după-amiază, spuse Gant, fără ca tatăl dumneavoastră să ştie absolut nimic, am plecat la Menasset. Am spart casa logodnicului dumneavoastră...
-Nu!
- ...şi am luat o cutie încuiată care pe care am găsit-o în camera lui....
Ea se lăsă pe spate în fotoliu, mâinile ei strângându-se până i se albiră încheieturile degetelor; avea gura strânsă, aproape fără buze, ochii închişi.
- Am adus-o acasă, unde am forțat încuietoarea.... Ochii ei se deschiseră, fulgerând.
- Şi ce-ai găsit? Planurile bombei atomice?

224
Rămaseră tăcuți.
- Ce-ai găsit? repetă ea, vocea ei coborând, devenind mai reținută.
Kingship se apropie de capătul sofalei şi îi înmâna stânjenit broşurile, desfăcându-le.
Ea le luă foarte încet, inspectându-le.
- Sunt vechi, spuse Gant. Le are de mai multă vreme.
- N-a mai fost plecat la Menasset de când te-a cunoscut, spuse Kingship. Le are dinainte de a te întâlni.
Ea netezi broşurile cu multă grijă în poală, examinân-du-le copertele.
- Ai fost acolo când a spart cutia? Ştii în mod sigur că erau în cutie?
- Verificăm acum asta, spuse Kingship. Dar ce motiv ar avea domnul Gant ca să...
Ea începu să răsfoiască broşurile; detaşat, ca şi cum ar fi fost o revistă dintr-o sală de aşteptare.
- Foarte bine, spuse ea după un moment, foarte rigidă, poate că *a fost* vorba de bani la început, după care buzele ei schițară un zâmbet forțat. Pentru prima oară în viața mea îți sunt recunoscătoare pentru banii tăi, adăugă ea, întorcând o pagină. Cum e zicala aceea? - e mai uşor să te îndrăgosteşti de o fată bogată decât de una săracă? - apoi o altă pagină -Chiar nu-l poți învinui foarte tare, provenind dintr-o familie atât de săracă. Influența mediului...
Se ridică în picioare, aruncând broşurile pe sofa.
- Ce mai vreți în afară de asta? întrebă ea, cu mâinile tremurându-i uşor.
- Altceva? repetă Kingship, cu ochii măriți. Nu e de ajuns?
- De ajuns? întrebă ea. De ajuns pentru ce? Pentru mine, ca să contramandez nunta? Nu, scutură din cap. Nu, nu e de ajuns.
— *încă* mai vrei să...
- Mă iubeşte, spuse ea. Poate că la început l-au atras banii, dar - ei bine, să presupunem că aş fi fost o fată foarte frumoasă; n-aş contramanda nunta dacă mi-aş da seama că a fost atras la început de frumusețea mea, nu-i aşa?
225
- La început? exclamă Kingship. Banii continuă să-l atragă.
- N-ai nici un drept să spui asta!
- Marion, nu mai *poți* să te măriți cu el acum...
- Nu? Vino la primărie sâmbătă dimineața!
- E un nenorocit de falsificator...
- Oh, da! Tu întotdeauna ai ştiut cine e bun şi cine-i rău, nu-i aşa?! Ai ştiut că mama era rea şi te-ai descotorosit de ea, ai ştiut că Dorothy era rea şi de-asta s-a sinucis, pentru că tu ne-ai crescut cu binele şi răul, cu dreptatea şi nedreptatea, cu valorile tale! Nu-ți ajunge câte ai pătimit cu binele şi răul tău?
- *Nu* te vei mărita cu un bărbat care te vrea doar pentru banii tăi!
- Mă *iubeşte.* Nu înțelegi limba engleză? Mă iubeşte! îl iubesc! Nu-mi pasă *ce* ne-a adus împreună! Gândim la fel! Simțim la fel! Ne plac aceleaşi cărți, aceleaşi piese, aceeaşi muzică, aceleaşi...
- Aceleaşi feluri de mâncare? interveni Gant. Sunteți amândoi îndrăgostiți de bucătăria italienească şi armenească?
Ea se întoarse spre el, cu gura deschisă. El despăturea o coală albastră, dictando, pe care o scosese din buzunar.

- Şi cărţile acelea, spuse el, uitându-se la hârtie, nu cumva includ operele lui Proust, Thomas Wolfe, Garson McCullers?
Ochii ei se dilatară.
- Cum de-ai...? Ce înseamnă asta?
El veni spre capătul opus al sofalei. Ea se întoarse, privindu-l în ochi.
- Stai jos, spuse el.
- Ce ai de gând...? întrebă ea, dându-se înapoi. Marginea sofalei îi presa genunchii.
- Stai jos, te rog, spuse el.
- Ce-i asta? întrebă ea, aşezându-se.
- Asta era în seif împreună cu broşurile, spuse el. în acelaşi plic. Scrisul e al lui, presupun, adăugă Gant, întinzân-du-i hârtia, îmi pare rău.
226
Ea îl privi confuză, apoi cercetă hârtia.
Proust, T. Wolfe, C. McCullers, Madame Bovary, Alice în Ţara Minunilor, *Eliz. B. Browning - CITEŞTE!*
ARTA (In special cea modernă) - Hopley sau Hopper, DeMeuth (cum se scrie?) CITEŞTE cărţi despre arta modernă în general.
Faza roză în liceu.
Geloasă pe E. ?
Renoir, Van Gogh
Bucătărie italienească şi armenească - CA UTA restaurante în NYC.
Teatru: Shaw, T. Williams - chestii serioase...
De-abia dacă citi un sfert din pagina scrisă mărunt şi obrajii ei se goliră de culoare. Apoi împături coala cu grijă şi mâini tremurătoare.
- Ei bine, spuse ea, împăturind-o încă o dată, fără să-şi ridice privirea, n-am fost eu... perfect naivă... spuse ea, zâmbindu-i cu blândeţe tatălui care se apropia încet de capătul sofalei, pentru a rămâne neajutorat lângă ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama, nu-i aşa?
Sângele năvăli din nou în obrajii ei, roşii acum ca focul. Ochii îi înotau în lacrimi, iar degetele ei începură brusc să frământe şi să răsucească hârtia.
- Era prea frumos ca să fie adevărat, zâmbi ea, cu lacrimile începând să-i curgă pe obraji şi degetele continuând să răsucească hârtia. Chiar că ar fi trebuit să-mi dau seama... Apoi degetele ei dădură drumul fragmentelor colorate, şi îşi acoperi faţa. începu să plângă.
Kingship se aşează lângă ea, cu braţul în jurul umerilor adunaţi.
- Marion... Marion... Bine că n-ai aflat toate astea prea târziu...
Spatele ei se cutremura sub braţul lui.
- Nu înţelegi, spuse ea printre hohotele de plâns. Nu poţi înţelege...
227
Când lacrimile secară, rămase năucită, cu degetele înno-dând batista pe care i-o întinsese Kingship; ochii ei priveau bucăţile de hârtie de pe covor.
- Vrei să te conduc sus? întrebă Kingship.
- Nu. Te rog... lasă-mă... lasă-mă să stau aici...
El se ridică, venind lângă Gant în faţa ferestrei. Rămaseră tăcuţi o vreme, privind luminile de dincolo de râu. în cele din urmă, Kingship spuse:
- O să-i fac *ceva.* Jur pe ce am mai sfânt, o să-i fac *ceva.* Trecu un minut. Gant spuse:
- Ea s-a referit la „bine şi rău". Aţi fost foarte strict cu fiicele dumneavoastră?

Kingship se gândi un moment.
- Nu foarte, spuse el.
- Mie mi se pare că ați fost, după cum vorbea ea.
- Era furioasă, spuse Kingship.
Gant privi reclama cu Pepsi Cola de dincolo de râu.
- în drogherie, deunăzi, după ce-am plecat din apartamentul lui Marion, spuneați ceva despre cum le-ați îndepărtat pe fiice. Ce-ați vrut să spuneți cu asta?
- Dorothy, spuse Kingship. Poate că dacă n-aş fi fost...
- Atât de strict? sugeră Gant.
- Nu. *N-amfost* foarte strict. Le-am învățat deosebirea dintre bine şi rău. Poate am exagerat un pic, din cauza mamei lor... oftă el. Dorothy n-ar fi trebuit să creadă că singura ieşire din impas era sinuciderea, spuse el.
Gant scoase pachetul de țigări şi luă o țigară. O întoarse între degete.
- Domnule Kingship, ce ați fi făcut dacă Dorothy s-ar fi măritat fără să vă întrebe mai întâi, apoi ar fi născut un copil... prea curând?
- Ar fi dat-o afară, spuse Marion calmă.
Cei doi bărbați se întoarseră spre ea. Stătea nemişcată pe sofa, exact ca înainte, îi puteau vedea fața în oglinda de deasupra şemineului. Continua să privească bucățelele de hârtie de pe jos.
- Ei bine? spuse Gant privindu-l pe Kingship.
- Nu cred că aş fi dat-o afară, protestă el.
228
- Ba ai fi dat-o afară, spuse Marion, cu un ton egal. Kingship se întoarse la fereastră.
- Ei bine, spuse el în final, în astfel de circumstanțe n-ar fi normal ca un cuplu să-şi asume responsabilitățile căsătoriei, ca de altfel şi ale...? dar lăsă fraza neterminată.
Gant îşi aprinse țigara.
- Asta e, spuse el. Din cauza asta a ucis-o. Trebuie să-i fi povestit despre tatăl ei. Ştia că n-avea nici o şansă să se atingă de bani chiar dacă se însura cu ea, iar dacă nu se însura cu ea, dădea de bucluc, aşa că... După care decide să încerce din nou, cu Ellen, dar ea începe să investigheze moartea lui Dorothy şi se apropie prea mult de adevăr. Atât de aproape încât trebuie să-i omoare pe Powell şi pe ea. După care încearcă a treia oară.
- Bud? spuse Marion. îi rosti numele sec, fără ca fața ei din oglindă să exprime vreo urmă de surprindere, ca şi cum logodnicul ei ar fi fost acuzat că nu are cele mai potrivite maniere la masă.
Kingship privi afară cu ochii mijiți.
- Cred că e în stare, spuse el, hotărât. Cred că da... însă în timp ce se întoarse spre Gant, convingerea se ofili în ochii lui.
- îți bazezi întreaga teorie pe faptul că nu i-a spus lui Marion că a trecut pe la Stoddard. Nici nu suntem siguri că a *cunoscut-o* pe Dorothy, şi nu ştim dacă se întâlnea cu ea... îl vedea. Trebuie să fim *siguri.*
- Fetele de la cămin, spuse Gant. Unele dintre ele trebuie să fi ştiut cu cine se întâlnea.
Kingship dădu din cap.
- Aş putea angaja pe cineva să meargă acolo, să vorbească cu ele...
Gant se gândi la asta, apoi scuturâ din cap.

- Nu e bine. E vacanță. Până când o să găsiți pe vreuna din fete care o ştia, va fi prea târziu.
- Prea târziu?
- O dată ce va şti că a fost contramandată căsătoria -Gant se uită la Marion; ea rămase tăcută - nu va aştepta să vadă de ce, nu credeți?
229
- O să-l găsim noi, spuse Kingship.
- Poate că da. Poate că nu. Oamenii dispar, spuse Gând, fumând gânditor. N-a ținut Dorothy nici un fel de jurnal?
Telefonul începu să sune.
Kingship se duse la masa sculptată şi ridică receptorul. -Alo?
Urmă o pauză lungă. Gant o privi pe Marion; se apleca să ridice bucățelele de hârtie de pe jos.
- Când? întrebă Kingship.
Marion puse bucățelele de hârtie în mâna stângă şi le strânse la un loc. Le privi, neştiind ce să facă cu ele. Le puse pe sofa, lângă ea, deasupra broşurilor.
- Mersi, spuse Kingship. Mersi mult de tot.
Se auzi sunetul receptorului pus în furcă, apoi tăcere. Gant se întoarse spre Kingship.
Rămase lângă masă, având fața trandafirie, rigidă.
- Era domnişoara Richardson, spuse el. Broşurile pro-moționale i-au fost trimise lui Burton Corliss, în Caldwell Wisconsin, pe 16 octombrie, 1950.
- Exact în perioada în care începuse campania pentru cucerirea lui Ellen, spuse Gant.
Kingship dădu din cap.
- Dar asta a fost a doua oară, spuse el, încet. Broşuri promoționale i-au fost trimise lui Burton Corliss pe 6 februarie, 1950, în Blue River, lowa.
Gant spuse: Dorothy... Marion gemu.
Gant rămase şi după ce Marion se duse sus.
- Suntem în acelaşi stadiu în care se afla Ellen, spuse el. Polițiştii au „biletul de sinucigaşă", iar tot ceea ce avem noi sunt o groază de suspiciuni şi de probe circumstanțiale.
Kingship ridică una dintre broşuri.
- O să-mi iau măsuri de siguranță, spuse el.
- N-au găsit *nimic* acasă la Powell? O amprentă, un fir de material...?
230
- Nimic, spuse Kingship. Nimic acasă la Powell, nimic la restaurantul unde Ellen...
Gant oftă.
- Chiar dacă ai aranja cu poliția să-l aresteze, un student în anul întâi la Drept l-ar putea elibera în cinci minute.
- O să-l prind eu cumva, spuse Kingship. O să fac tot ce pot şi o să-l prind.
- Va trebui să aflăm fie cum a reuşit s-o facă să scrie biletul acela, fie să găsim pistolul pe care l-a folosit să-i omoare Powell şi Ellen. Asta înainte de sâmbătă, spuse Gant.
Kingship privi fotografia de pe coperta broşurii.
- Topitoria... spuse el cu părere de rău. Trebuia să zburăm acolo mâine. Voiam să-i arăt cum se face. Şi lui Marion. Nu fusese interesată de asta

înainte.
- Va trebui să vă asigurați ca ea să nu-i spună că nunta e contramandată, până în ultimul moment posibil.
Kingship netezi broşura pe genunchi. Apoi privi în sus.
- Poftim?
- Am zis că ar trebui să vă asigurați ca ea să nu-i spună că nunta e contramandată, până în ultimul moment posibil.
- Oh, zise Kingship, apoi ochii lui se întoarseră asupra broşurii, urmând un moment de pauză. S-a legat de cine nu trebuia, spuse el calm, continuând să privească fotografia topitoriei. Ar fi trebuit să se lege de fiicele altcuiva.
12
Existase vreodată în viața lui o zi atât de perfectă? Asta era tot ce dorea să ştie - existase? Zâmbi larg văzând avionul; arăta la fel de nerăbdător ca el; era cabrat spre pista de decolare, fuzelajul compact era strălucitor, înscrisul KINGSHIP cu litere de cupru şi coroana-siglă pe o latură a avionului apăreau înnobilate de soarele dimineții. Zâmbi şi atunci când remarcă activitatea intensă de pe aerodrom, la o distanță apreciabilă, acolo unde se vedeau avioanele *comerciale,* pasagerii acestora fiind conduşi pe culoare mărginite de garduri de sârmă, ca o turmă de animale. Ei, nu putem să
231
avem toți avioane private la dispoziția noastră! Zâmbi larg spre cerul albastru ca de ceramică, apoi se întinse şi se bătu pe piept fericit, privind cum aburul expirației decolează din gura lui. Nu, decise el cât se poate de judicios, nu mai avusese o zi perfectă ca asta. Cum, niciodată? Nu, niciodată? Poftim, *niciodată}* Ei bine... poate, cine ştie, vreodată! Se întoarse cu paşi mari spre hangar, fredonând o arie din Gilbert şi Sullivan.
Marion şi Leo stăteau la umbră, iarăşi angajați într-una dintre disputele lor secrete.
- Vin şi eu! insistă Marion.
- Care e problema? întrebă el, zâmbind, apropiindu-se de ei.
Leo se întoarse şi dispăru.
- Ce se întâmplă? o întrebă pe Marion.
- Nu se întâmplă nimic. Nu mă simt prea bine, aşa că tata nu vrea să vin şi eu, spuse ea, cu ochii ațintiți pe avionul de dincolo de el.
- Emoții de mireasă?
- Nu. Pur şi simplu nu mă simt prea bine, asta-i tot.
- Oh, exclamă el, ştiutor.
Rămaseră tăcuți un minut, privind o pereche de mecanici ocupându-se de rezervorul de combustibil, apoi el se apropie de Leo. Numai Marion putea să se simtă prost într-o zi ca asta. Poate era mai bine aşa; poate că aşa avea să scape de pălăvrăgeala ei.
- Gata de plecare?
-Câteva minute, spuse Leo. îl aşteptăm pe domnul Dettweiler.
- Cine?
- Domnul Dettweiler. Tatăl lui e în consiliul de administrație.
Câteva minute mai târziu, un bărbat blond într-un palton cenuşiu se apropie de ei venind din direcția hangarelor comerciale. Avea maxilare proeminente şi sprâncene stufoase. Dădu din cap în direcția lui Marion şi se duse la Leo.

- Bună dimineața, domnule Kingship.
- Bună dimineața, domnule Dettweiler.
232
îşi strânseră mâinile.
- Aş vrea să ți-l prezint pe viitorul meu ginere, Bud Corliss. Bud, Gordon Dettweiler.
- îmi pare bine.
- Ei bine, spuse Dettweiler - îi strânse mâna ca într-o menghină -, am aşteptat cu nerăbdare să vă cunosc.
Un figurant, gândi Bud, sau poate încearcă să se pună bine cu Leo.
- Gata, domnule? întrebă un om din avion.
- Gata, zise Leo.
Marion se apropie de avion.
- Marion, sincer nu cred că trebuie... dar ea trecu pe lângă Leo, urcă pe cele trei trepte ale scării şi intră în avion. Leo dădu din umeri şi scuturâ din cap. Dettweiler o urmă pe Marion, intrând în avion.
- După tine, Bud, spuse Leo.
Sări pe cele trei trepte şi intră în avion. Erau şase locuri, iar interiorul era de un albastru deschis. Se aşeză pe ultimul loc din dreapta, lângă aripă. Marion era în stânga. Leo se aşeză pe scaunul din față, vizavi de Dettweiler.
Când motorul tuşi, apoi intră în turație maximă, Bud îşi puse centura de siguranță. Măi, să fie, chiar aveau catarame de cupru! Scutură din cap, zâmbind. Privi prin hublou la cei care aşteptau dincolo de gardurile de sârmă, întrebându-se dacă ei îl puteau vedea pe el...
Avionul începu să ruleze înainte. La drum... L-ar fi dus Leo la topitorie dacă mai avea suspiciuni? Exclus! Cum aşa, exclus? Da, exclus! Se aplecă, bătând-o pe cot pe Marion, zâmbindu-i. Ea îi zâmbi drept răspuns, arătând cu adevărat bolnavă, apoi se întoarse la hubloul ei. Leo şi Dettweiler discutau în surdină unul cu celălalt, peste culoar.
- Cât facem până acolo, Leo? îl întrebă el bine dispus. Leo se întoarse şi spuse:
- Trei ore. Mai puțin dacă vântul e favorabil - apoi se întoarse din nou la Dettweiler.
Ei bine, nici nu dorise să discute cu cineva. Se întoarse la hublou, privind pământul alunecând sub el.
233
La capătul aerodromului, avionul se întoarse încet. Motorul necheză mai înalt, sporind avântul...
Privea prin hublou, jucându-se cu catarama de cupru, în drum spre topitorie... Topitoria! Comoara! Izvorul banilor!
De ce naiba trebuia să-i fie mamei lui teamă să zboare cu avionul? lisuse, ar fi fost *nemaipomenit* s-o aibă lângă el!
Avionul se întinse la drum.
El fu primul care îl detecta; departe, jos, în față, un nod negru şi geometric pe stratul de zăpadă; un nod mic şi negru la capătul unei ramuri curbate a căilor ferate.
- Acolo e, îl auzi pe Leo spunând, fiind vag conştient de faptul că Marion trecuse pe locul din fața lui. Respirația îi înceţoşa geamul hubloului; îl şterse.

Ramura aceea dispăru sub aripa avionului. Aşteptă, înghiți în sec, iar urechile îi pocniră în timp ce avionul plana spre aterizare.
Topitoria apăru direct sub el, ieşind de sub aripă. Erau cam o jumătate de duzină de acoperişuri maro, rectilinii, cu nişte coame groase de fum ieşind din mijlocul lor. Formau un grup compact, uriaş, lipsit de umbre sub soarele de deasupra lor, lângă care se vedea peticul strălucitor al parcării pline până la refuz. Şinele de tren coteau şi le încercuiau, contopindu-se într-un snop de artere, în mijlocul căruia se ţâra un tren de marfă a cărui pată de fum apărea decolorată din cauza uriaşelor pale negre din spate, lanțul clătinat de vagoane lucind în culoarea somonului.
Capul lui se întoarse încet, ochii fiindu-i captivați de topitoria care aluneca dincolo de coada avionului. Urmară troienele de zăpadă. Topitoria dispăruse. Se vedeau doar câteva case, cu străzile separându-le în cvartale compacte. Apoi tot mai multe case, mai apropiate, magazine şi firme, maşini şi oameni ca nişte puncte, un parc, imaginea cubistă a unui bloc de apartamente...
Avionul încetini, într-o serpentină descendentă. Pământul se înclină, apoi redeveni plat, tot mai apropiat, feliat sub aripa avionului. O zdruncinătură; catarama cen-
234
turii de siguranță muşcă din abdomenul lui. Apoi avionul plană lin. Trase cureaua de un albastru deschis din catarama de cupru.
îi aştepta o limuzină atunci când coborâră din avion; un Packard de comandă, negru lucios. Stătea pe bancheta din spate, lângă Dettweiler. Se aplecă în față, privind peste umărul şoferului. Se uită în lungul străzii principale a oraşului spre o colină albă departe de tot, la limita orizontului. Din vârful acesteia ieşeau coloane de fum. Erau negre, răsucindu-se spre cer asemeni degetelor străvezii ale unui duh răsărit dintr-o sticlă aruncată pe mare.
Strada principală făcu loc unei şosele care străpungea câmpul acoperit de zăpadă, iar şoseaua deveni un drum asfaltat care se încolăcea înjurai bazei unei coline, apoi asfaltul deveni un drum de țară care traversa o serie de răscruci de cale ferată, cotind spre stânga, urcând pe o colină paralelă cu şinele de tren. Primul tren care urca foarte lent fu depăşit, apoi un altul. Scântei provenind din metalul ascuns sclipiră din vagoanele pline cu minereuri.
In fața lor se ridica topitoria. Clădirile cafenii se contopeau într-o piramidă brută, coloana de fum înverşunându-se în jurul celei mai mari. Aproape de ele, cădirile creşteau limpezindu-şi contururile; zidurile lor, ca nişte piscuri, erau dintr-un metal de culoare maro, consolidate de grilaje punctate neregulat de ochiuri de sticlă pătate de funingine; formele clădirilor erau greoaie, geometrice; erau conectate între ele de tobogane şi tuneluri. Şi mai aproape, clădirile se contopeau din nou, spațiul de cer dintre ele pierzându-se în proiecții unghiulare. Se contopeau o singură formă masivă, calupuri imense supunându-se altora şi mai mari, dând naştere unei uriaşe catedrale industriale aureoiată de spirale de fum. Se înălța în fața lor ca un munte, apoi dintr-o dată trecu într-o parte, în timp ce limuzina coti îndepărtându-se.
Maşina trase în fața unei clădiri scunde, de cărămidă, la intrare aşteptând un bărbat înalt cu părul alb, zâmbind onctuos, într-un costum gri-petrol.

235
Nici nu-şi dădu seama ce mânca, atât de interesat era de masa de prânz, îşi luă ochii de la fereastră, fereastra prin care se puteau vedea clădirile în care mormanele de minereu cenuşiu-maroniu erau alchimizate devenind cuprul lucitor, şi privi în farfurie. Pui cu smântână, începu să mănânce mai rapid, sperând că ceilalți îl vor imita.
Bărbatul îngrijit îmbrăcat, cu părul alb, se dovedi a fi domnul Otto, managerul topitoriei. După ce Leo le făcu cunoştință, domnul Otto îi conduse în sala de conferințe, unde se scuză pentru mai multe lucruri. Se scuză zâmbind din cauza feței de masă care lăsa descoperit un colț al mesei foarte lungi - „Nu suntem în birourile din New York, după cum ştiți" - şi ceru scuze cu suavitate pentru mâncărurile reci şi vinul cald - „Mi-e teamă că nu dispunem de facilitățile marelui oraş, fraților". Domnul Otto era în mod evident nostalgic după birourile din New York. în timp ce serveau supa, le vorbi despre penuria de cupru şi ridiculiza sugestiile Autorității Naționale a Producției pentru reglarea acestei situații. Din când în când se referea la cupru spunând „metalul roşu".
- Domnule Corliss.
îşi ridică privirea. Dettweiler îi zâmbea din celălalt colț al mesei.
- Trebuie să fii atent, spuse Dettweiler. Am dat peste un os în farfuria mea.
Bud aruncă o privire la farfuria lui aproape goală, zâmbindu-i lui Dettweiler.
- Sunt nerăbdător să văd topitoria.
- Ați găsit un os în mâncare? întrebă domnul Otto. Femeia aceea! I-am spus să aibă grijă. Oamenii ăştia nici nu ştiu cum să tranşeze ca lumea un pui.
Acum, după ce în sfârşit ieşiseră din clădirea de cărămidă, traversând perimetrul asfaltat pentru a se îndrepta spre clădirile topitoriei, mergea foarte încet. Ceilalți, fără haine groase, se grăbeau să ajungă, dar el rămase în urmă, savurând blândețea climatică a momentului. Urmări trenul încărcat cu minereu dispărând dincolo de peretele de oțel din stânga clădirilor, în dreapta, tocmai încărcau un tren; macaralele transbordau în vagoane lespezile pătrate ca nişte
236
flăcări solidificate, care trebuie să fi cântărit două, trei sute de kilograme fiecare. O inimă! gândi el, uitându-se la monstruoasa formă cafenie care răpea tot mai mult din cer - o inimă gigantică a industriei americane, pompând înăuntru sângele rău şi afară pe cel bun! Stând atât de aproape de ea, chiar înainte de a intra, îi fu imposibil să nu se identifice cu torentul înălțător al puterii ei.
Ceilalți dispăruseră printr-un gang de la baza monumentalei construcții de oțel. Mai rămăsese domnul Otto, care îi zâmbea ospitalier.
înainta cu mai multă energie, asemeni unui îndrăgostit în drum spre mult aşteptata întâlnire. Răsplata succesului! împlinirea promisiunii! Ar fi trebuit să fie acolo o fanfară! gândi el. Se impunea o fanfară!
Se auzi un fluier.
Mulțumesc. *Muchas gracias.*
Intră în întunericul gangului. Uşa se închise după el.
Fluierul spintecă din nou tăcerea, asemeni unei păsări în junglă.
13
*

Stătea pe o pasarelă suspendată, admirând fascinat armata de furnale cilindrice înşirate în faţa lui într-o perspectivă descrescătoare, ca o pădure din trunchiuri gigantice de Sequoia. Printre ele, muncitorii se mişcau metodic, reglând nişte butoane ciudate. Aerul era fierbinte şi sulfuros.
Există şase cuptoare, unul deasupra celuilalt, sub fiecare furnal, recită domnul Otto. Minereul e introdus de sus. E manipulat constant descendent, din cuptor în cuptor, cu nişte palete rotative ataşate unui ax central. Coacerea elimină excesul de sulf din minereu.
Ascultă atent, dând din cap. Se întoarse spre ceilalţi ca să-şi manifeste fascinaţia, dar numai Marion se afla în dreapta lui, cu o faţă încremenită, cum fusese toată ziua. Leo şi acel Dettweiler dispăruseră.
- Unde s-au dus tatăl tău şi Detweiller? o întrebă el.
237
- Nu ştiu. Tata a zis că vrea să-i arate ceva.
- Oh, făcu el, întorcându-se la coşurile acelea. Oare ce voia Leo să-i arate lui Dettweiler? Cine ştie...
- Câte sunt cu toate?
- Furnale? întrebă domnul Otto, tamponându-şi transpiraţia de pe buza superioară cu o batistă împăturită. Cincizeci şi patru, spuse el.
Cincizeci şi patru! lisuse!
- Ce cantitate de minereu trece prin ele într-o zi? întrebă el.
Era minunat! Nu fusese niciodată atât de interesat de ceva în întreaga lui viaţă! Puse o mie de întrebări, iar domnul Otto, reacţionând vizibil la fascinaţia lui, îi răspundea în detaliu, adresându-se doar lui, în timp ce Marion venea în urma lor, neobservată.
într-o altă clădire se găseau şi mai multe furnale; din cărămidă, plate, lungi de peste treizeci de metri.
- Furnalele de reverberaţie, spuse domnul Otto. Minereul care vine de la furnalele de coacere conţine aproximativ zece la sută cupru. Aici e topit. Mineralele mai uşoare devin zgură. Rămân oţelul şi cuprul - noi îi spunem „mată" - patruzeci la sută cupru.
- Ce folosiţi drept combustibil?
— Cărbune pulverizat. Surplusul de căldură e folosit pentru a genera aburi şi energie.
Dădu din cap, fluierând printre dinţi. Domnul Otto zâmbi.
- Impresionat?
- E minunat, spuse Bud. Minunat. Privi şirul nesfârşit de furnale. Te face să-ţi dai seama în ce ţară mare trăim.
- Asta, spuse domnul Otto, ridicând vocea peste zgomotul asurzitor, e probabil partea cea mai spectaculoasă a întregului proces de topire.
- lisuse!
- Convertoarele, spuse domnul Otto foarte tare. Clădirea era o mare carapace de oţel, vibrând de zgomotul tunător continuu produs de oameni şi maşini. O ceaţă
238
verzuie obtura capătul celălalt, înotând în jurul coloanelor de lumină solară auriu-verzuie care se filtra printre şinele macaralelor şi prin luminatoarele din acoperişul ce se înălţa neclar, sus de tot.
La capătul apropiat al clădiri, de o parte şi de alta, se deschideau şase cupe

masive, cilindrice, cap la cap, ca nişte butoaie uriaşe de oţel, muncitorii cocoţaţi pe platformele dintre ele apărând ca nişte pitici. Fiecare cupă era deschisă la suprafaţă. Flăcările ţâşneau prin aceste guri; galbene, portocalii, roşii, albastre; se ridicau în hote ca nişte pâlnii care le captau şi le înghiţeau. Unul dintre convertoare era într-o rână, pe o platformă cu rotile, aşa încât gura rotundă, scabroasă din cauza metalului coagulat pe margini, era lângă perete; focul lichid curgea din gâtlejul strălucitor, scurgându-se într-un imens creuzet din pardoseală. Lava curgătoare, greoaie şi fume-gândă, umplu containerul de oţel. Convertorul rulă în spate gemând, picurându-i ceva din gură. Jugul creuzetului urca, prins de un cârlig mare, din al cărui bloc se ridicau o duzină de cabluri, fără să trepideze, urcă mai sus de convertoare, mai sus de coloana centrală a pasarelei, până sub burta unei cabine soioase care atârna sub conul întunecat al tavanului. Cablurile se contractară; creuzetul se ridică încet, într-o levitaţie imponderabilă. Urcă mai sus decât convertoarele, cam la zece metri de la podea, apoi cabina, cablurile şi creuzetul începură să se retragă spre ceaţa de culoarea cuprului de la capătul nordic al clădirii.
Centrul din miezul întregului! Inima inimii! Cu ochii vrăjiţi, Bud urmări coloana vălurită de aer fierbinte din coada creuzetului.
- Zgură, spuse domnul Otto. Stăteau pe insula unei platforme cu balustradă dinspre peretele sudic, la câţiva metri de pardoseală şi între cele două seturi de convertoare. Domnul Otto îşi tampona fruntea cu batista.
- Mata fluidă din furnale e turnată în aceste convertoare. Se adaugă silica, apoi aerul comprimat e pompat prin ţevile din spate. Impurităţile sunt oxidate; se formează zgura care curge jos, aşa cum aţi văzut. Se adaugă mai multă mată, altă

zgură se formează şi aşa mai departe. Cuprul devine tot mai consistent, până când, după aproximativ cinci ore, ajunge la o puritate de nouăzeci şi cinci la sută. Apoi e turnat cam în acelaşi mod ca zgura.
- Vor turna cupru curând? Domnul Otto dădu din cap.
- Convertoarele sunt operate cu ajutorul unui sistem în trepte, astfel încât se toarnă continuu.
- Mi-ar plăcea să văd cum se toarnă cupru, zise Bud, apoi privi cum convertorul din dreapta turna zgura. De ce au flăcările culori diferite? întrebă el.
- Culorile se schimbă pe măsură ce procesul avansează. Datorită acestui lucru, operatorii îşi pot da seama ce se întâmplă înăuntru.
In spatele lor se închise o uşă. Bud se întoarse. Leo era lângă Marion. Dettweiler se sprijinea de o scară de lângă uşă.
- îţi place turul de onoare? întrebă Leo peste vacarmul infernal.
- E minunat, Leo! Magnific!
- Urmează să toarne cupru aici, spuse domnul Otto şi mai tare.
în faţa unui convertor din stânga, o macara coborâse o vană de oţel, mai mare decât creuzetul în care fusese turnată zgura. Laturile vanei aveau cinci centimetri în grosime de metal cenuşiu, înalte cât un stat de om. Deschiderea era de trei metri.
Cilindrul gigantic al convertorului începu să se rotească, huruind, tot mai tare. O pală de flăcări albastre ţâşni prin gura încleştată. Continuă să se

rotească; o strălucire vulcanică explodă din interior, valuri de fum alb se ridicară, apoi un potop incandescent izbucni în afară. Ţâşni înainte, curgând luminos în bolul gigantic. Debitul stabil al metalului lichid părea nemişcat, o coloană solidă, strălucitoare, între convertor şi fundul vanei. Convertorul continuă să se rotească; alte măduve lichide continuau să se răsucească de-a lungul coloanei, iarăşi nemişcate, în interiorul vanei, lichidul apăru ridicându-se încet, aburit de valuri de fum. Mirosul amar al cuprului opări aerul. Coloana curgătoare se subție, răsucindu-se, în timp ce convertorul începu să se rotească retrăgându-se. Debitul se
240
subție de tot, ultimele picături alunecând peste marginile vanei, scoțând scântei pe pardoseală.
Fumul de deasupra vanei se dizolvă în firişoare vaporoase. Suprafața cuprului lichid, chiar sub marginea cupei, apăru ca un disc oblic de un verde oceanic strălucitor.
- E verde, spuse Bud, surprins.
- Când se răceşte, îşi recapătă culoarea obişnuită, spuse Mr. Otto.
Bud se zgâii la balta mişcătoare. Se formau băşicuțe, se umflau şi pocneau lipicios la suprafață.
- Ce e, Marion? îl auzi pe Leo întrebând.
Aerul fierbinte de deasupra vanei tremura de parcă mai multe coli de celofan ar fi fost scuturate.
- Adică? întrebă Marion.
- Arăți palidă, spuse Leo.
Bud se întoarse. Marion nu părea mai palidă decât de obicei.
- Sunt bine, spuse ea.
- Dar eşti palidă, insistă Leo, iar Dettweiler dădu din cap, de acord.
- E din cauza căldurii sau aşa ceva, spuse Marion.
- Vaporii, spuse Leo. Unii oameni nu suportă vaporii. Domnule Otto, de ce nu o conduci pe fiica mea la clădirea administrativă? Venim şi noi în câteva minute.
- Sincer, tată, spuse ea, nu sunt obosită, mă simt...
- Fără prostii, zâmbi Leo forțat. Venim în câteva minute.
- Dar... începu ea, ezitând un moment, arătând deranjată, apoi dădu din umeri, întorcându-se spre uşă. Dettweiler i-o deschise.
Domnul Otto o urmă pe Marion. Se opri în cadrul uşii pentru o clipă, apoi se întoarse spre Leo.
- Sper să-i arătați domnului Corliss cum turnăm anozii, spuse el, apoi se întoarse spre Bud. Foarte impresionant, spuse el, după care ieşi. Dettweiler închise uşa.
- Anozi? întrebă Bud.
- Lespezile pe care le încărcau în tren, afară, spuse Leo. Bud remarcă o inflexiune ciudată, mecanică, în vocea
lui, ca şi cum s-ar fi gândit la altceva.
241
- Sunt expediați la rafinăria din New Jersey. Pentru o rafinare electrolitică.
- Dumnezeule, spuse Bud, un proces extrem de elaborat. Apoi se întoarse spre convertoarele din stânga. Vana
plină de cupru, cu mânerul ei ridicat de macaraua de deasupra, era pe cale

de a fi săltată. Cele douăsprezece de cabluri se încordară, vibrând, apoi deveniră brusc rigide. Vana fu ridicată de pe pardoseală, în spatele lui, Leo zise:
- Te-a dus domnul Otto sus, pe pasarelă?
- Nu, zise Bud.
- Se vede mult mai bine de acolo, spuse Leo. Vrei să urcăm?
- Mai avem timp? întrebă Bud, întorcându-se.
- Da, zise Leo.
Cu spatele la scară, Dettweiler se dădu la o parte.
- După tine, spuse el, zâmbind.
Bud se apropie de scară. Prinse o treaptă de metal, privind în sus. Treptele, asemeni unor capse uriaşe, erau dispuse tot mai aproape în susul peretelui maro. Duceau spre trapa din podeţul pasarelei, care se proiecta perpendicular din perete cam la cincisprezece metri.
- Ce fundătură, murmură Dettweiler lângă el. începu să urce. Treptele erau calde, suprafaţa superioară
bine şlefuită. Urcă într-un ritm constant, ţinându-şi ochii pe peretele din faţa lui. îi auzi pe Dettweiler şi pe Leo venind în urma lui. încercă să vizualizeze priveliştea oferită de pasarelă. Să privească de-acolo scena forţei industriale...
Urcă pe scară şi prin trapă, ajungând pe podeţul metalic al pasarelei. Huruitul maşinilor era atenuat aici, însă aerul era mai încins şi mirosul de cupru mai puternic. Puntea îngustă, cuprinsă între lanţuri grele fixate pe piloni de oţel, se extindea în linie dreaptă pe spinarea clădirii. Se sfârşea la jumătatea lungimii clădirii, unde era retezată de un paravan de oţel care atârna de tavan până jos, cam cu patru metri mai lat decât pasarela. Deasupra, de fiecare parte, şinele macaralelor erau paralele cu pasarela. Treceau dincolo de paravanul care bloca pasarela, continuând în jumătatea nordică a clădirii.
242
Aruncă o privire în stânga pasarelei, ţinându-se de unul din pilonii care îi ajungeau la brâu. Privi cele şase convertoare de jos, pe oamenii care se strecurau printre ele...
Ochii lui îşi schimbară direcţia. In dreapta, cam la şapte metri dedesubt şi la trei metri depărtare de pasarelă, atârna vana de cupru, o baltă verzuie între pereţi de oţel într-o translaţie lentă spre capătul îndepărtat al clădirii. Stafii de fum apăreau din oglinda lichidă a suprafeţei.
O urmă, cu paşi mici, mâna lui stângă parcurgând curbele lanţului protector. Rămase îndeajuns de în spatele vanei încât să poată simţi boarea căldurii iradiate. Ii auzi pe Leo şi pe Dettweiler în urma lui. Ochii lui urmăriră cablurile vanei, câte şase de fiecare parte, până sus la cabină, patru metri deasupra lui. Putea desluşi umărul operatorului dinăuntru. Ochii lui aterizară înapoi pe cupru. Cât să fie acolo? Câte tone? Cât valora? O mie? Două mii? Trei? Patru? Cinci?...
Se apropia de paravanul de oţel, iar acum realiză că pasarela nu se sfârşea acolo; se ramifica încă trei metri la dreapta şi la stânga, spre marginile paravanului, asemenea literei T . Un lanţ de un metru atârna la capătul pasarelei. Puse mâna stângă pe pilonul din dreapta lui, de la marginea paravanului, care era destul de fierbinte. Se aplecă puţin în afară şi urmări

din priviri, dincolo de paravan, vana care se îndepărta.
- încotro se duce? întrebă el cu voce tare.
-La furnalele de rafinare. Apoi e turnat în forme, spuse Leo.
Se întoarse. Leo şi Dettweiler erau în fața lui, umăr lângă umăr, blocând accesul în lungul T-ului. Fețele lor erau ciudat de inflexibile. Mângâie marginea din stânga a paravanului.
- Ce se află dincolo? întrebă el.
- Furnalele de rafinare, zise Leo. Alte întrebări? Scutură din cap, neînțelegând expresiile sumbre ale celor doi bărbați.
- Atunci am eu una pentru tine, spuse Leo. Ochii lui arătau ca nişte bile albastre dincolo de lentilele ochelarilor. Cum ai făcut-o pe Dorothy să scrie biletul acela de sinucidere?
243
14
Totul se prăbuşi; pasarela, topitoria, întreaga lume; totul se topi asemeni castelelor de nisip supte de valurile mării, lăsându-l suspendat într-un hău, doar cu cele două bile albastre zgâindu-se la el şi sunetul întrebării lui Leo crescând şi reverberând ca în interiorul unui clopot de fier.
Apoi Leo şi Dettweiler apărură din nou în fața lui; vuietul topitoriei se înteți; plăcile paravanului se materializară lunecoase sub mâna lui stângă, capul pilonului sub cea dreaptă, podețul pasarelei... însă podețul nu reapăru în întregime; se legăna neancorat, ondulându-i sub picioare, fiindcă genunchii lui - Oh, Doamne! - erau de ceară, tremurând, scuturându-se.
-Despre ce... începu el să zică, dar nu ieşi nimic din gura lui, înghiți aerul. Despre ce... vorbiți...?
- Dorothy, îi spuse Dettweiler, apoi foarte încet: Voiai să te însori cu ea. Pentru bani. Dar a rămas gravidă. Ştiai că n-o să mai primeşti nici un ban. Ai omorât-o.
Scutură din cap, într-un protest confuz. -Nu, spuse el. Nu! S-a sinucis. I-a trimis biletul lui Ellen. Ştii asta, Leo!
- Ai păcălit-o să-l scrie, zise Leo.
- Cum... Leo, cum aş fi putut să fac una ca asta? Cum naiba aş fi putut face *astcf!*
- Asta ne vei spune, zise Dettweiler.
- Abia dacă am cunoscut-o!
- N-ai cunoscut-o deloc, zise Leo. Asta i-ai spus lui Marion.
- Exact! N-am cunoscut-o deloc!
- Tocmai ne-ai spus că *abia* ai cunoscut-o.
- N-am cunoscut-o *deloc*\ Pumnii lui Leo se strânseră.
- Ai scris la firmă să-ți trimitem publicațiile promoțio-nale în februarie 1950!
Bud îi privea fix, mâna lui ținându-se strâns de paravan.
- Ce publicații? spuse el, dar se auzi doar o şoaptă; trebui să repete: Ce publicații?
244
- Broşurile pe care le-am găsit în cutia din camera ta în Menasset.
Pasarela se scufundă aiuritor. Cutia! Oh, lisuse Cristoase! Broşurile şi ce altceva? Articolele tăiate? Slavă Domnului, le aruncase! Broşurile... şi *lista despre Marian!* Oh, lisuse!
- Cine eşti tu? explodă el. De unde naiba vii, să spargi casa cuiva care...

- Stai liniştit! îl avertiză Dettweiler.
Gant! Cel de la radio, cel care îi criticase pe poliţişti! Cum naiba de...
- Am cunoscut-o pe Ellen, zise Gant. Am întâlnit-o cu câteva zile înainte ca tu s-o omori.
-Eu... simţi cum îi curge transpiraţia. Nebun! ţipă el. Eşti nebun! Pe cine altcineva am mai omorât? Apoi spre Leo: Şi asculţi ce-ţi spune el? Atunci eşti la fel de nebun! N-am omorât niciodată pe nimeni!
- I-ai omorât pe Dorothy, pe Ellen şi pe Dwight Powell!
- Şi aproape că ai omorât-o pe Marion, zise Leo. Când a văzut lista aceea...
A văzut lista! Oh, Dumnezeule atotputernic!
- N-am ucis pe nimeni. Dorrie s-a sinucis, iar Ellen şi Powell au fost ucişi de un spărgător de case!
- *Dorriel* se răsti Gant.
- Eu... Toată lumea îi spunea Dorrie! Eu... n-am ucis pe nimeni niciodată! Numai pe un japonez, iar asta a fost în armată!
- Atunci de ce îţi tremură picioarele? întrebă Gant. De ce îţi curge transpiraţia pe obraji?
îşi şterse obrajii cu mâna. Control! Autocontrol! Trase aerul adânc în piept... Uşor afară, uşor afară.... Nu pot dovedi nimic, absolut nimic! Ştiu despre listă, despre Marion, despre broşuri - OK - dar nu pot dovedi nimic despre... Trase din nou aer în piept...
- Nu puteţi dovedi nimic, spuse el. Pentru că nu e nimic de dovedit. Sunteţi nebuni, amândoi. OK, spuse el, ştergân-du-şi palmele de coapse, am cunoscut-o pe Dorrie. Ca, de altfel, o jumătate de duzină de alţi bărbaţi. Şi m-am gândit tot timpul la bani. Există vreo lege care să interzică asta?
245
Aşa că n-o să fie nici o nuntă sâmbătă, OK, spuse el, în-dreptându-şi sacoul cu degetele rigide. Probabil e mai bine să rămân sărac decât să am un ticălos ca tine drept socru. Acum daţi-vă la o parte şi lăsaţi-mă să trec. Nu prea am chef să rămân aici discutând cu doi nebuni.
Cei doi nu se mişcară din loc. Stăteau umăr lângă umăr, la doi metri depărtare.
- Mişcaţi-vă, spuse el.
- Atinge lanţul din spatele tău, spuse Leo.
- Daţi-vă din calea mea, lăsaţi-mă să trec!
- Atinge lanţul din spatele tău!
Se uită o clipă la faţa împietrită a lui Leo, apoi se întoarse încet.
Nu avea de ce să atingă lanţul; trebuia doar să se uite la el; ochiul de metal al pilonului fusese forţat încât să arate ca un C deschis, care abia dacă ţinea prima verigă grea.
- Am venit aici când erai cu Otto, spuse Leo. Atinge-l. Mâna lui se întinse, atinse lanţul. Căzu. Capătul liber zor-
năi pe podeţ; alunecă jos, lovindu-se zgomotos de paravan. Douăzeci de metri mai jos, cimentul se căscă, părea să se legene...
- Nu de cât a avut parte Dorothy, spuse Gant, dar destul.
Se întoarse cu faţa spre ei, ţinându-se de pilon şi de marginea paravanului, încercând să nu se gândească la vidul de sub tălpile lui.
- N-o să... îndrăzniţi... se auzi spunând.
- N-am destule motive? întrebă Leo. Mi-ai ucis fiicele! -Nu le-am ucis, Leo!

Jur pe ce am mai sfânt că nu
le-am ucis!
- Din cauza asta transpiri şi ai început să tremuri imediat ce am spus numele lui Dorothy? De asta n-ai crezut că-i doar o glumă proastă, reacționând aşa cum reacționează o persoană nevinovată?
- Leo, jur pe sufletul tatălui meu mort... Leo îl privea fix, cu răceală.
îşi schimbă strânsoarea pe pilon. Era ud de transpirație.
246
- N-o s-o faceți... spuse el. N-o să scăpați nepedepsiți...
- Nu? zise Leo. Crezi că numai tu eşti în stare să plănu-ieşti aşa ceva? adăugă el, arătându-i spre pilon. Dinții cleştelui au fost înveliți într-o cârpă; nu există nici o urmă pe inelul acela. Un accident, un accident teribil; o bucată veche de fier, supusă unei călduri intense, se slăbeşte şi se îndoaie atunci când un bărbat de aproape doi metri se împiedică de lanțul ataşat de el. Un teribil accident. Cum ar fi putut fi prevenit? Să strigi? Nimeni nu te-ar auzi cu zgomotul ăsta. Să dai din brațe? Cei de jos sunt ocupați până peste cap şi, chiar dacă s-ar uita sus, e ceață şi distanța e mare. Să ne ataci? O îmbrânceală şi eşti gata, zise Leo, apoi făcu o pauză. Aşa că spune-mi, de ce n-o să scap nepedepsit? De ce?
Desigur, spuse el un moment mai târziu, aş prefera să n-o fac. Mai degrabă te-aş da pe mâna poliției, apoi se uită la ceas. Aşa că îți dau trei minute, începând din momentul ăsta. Vreau ceva care îi va convinge pe jurați, nişte jurați care nu vor avea cum să te ia prin surprindere, să vadă vinovăția de pe fața ta.
- Spune-ne unde e pistolul, spuse Gant.
Cei doi stăteau unul lângă celălalt; Leo cu brațul stâng ridicat şi mâna dreaptă ținând manşeta ca să poată vedea ceasul; Gant stătea cu brațele pe lângă trup.
- Cum ai făcut-o pe Dorothy să scrie biletul? întrebă Gant. Mâinile lui erau atât de strânse de paravan şi de pilon încât îi pulsau; simțea în ele o amorțeala de plumb.
- Blufați, spuse el.
Se aplecară spre el să-l audă mai bine.
- încercați să mă speriați ca să recunosc ceva ce n-am făcut.
Leo scutură încet din cap. îşi privi ceasul. Trecu încă un moment.
- Două minute şi treizeci de secunde, spuse el.
Bud se întoarse spre dreapta, ținându-se de pilon cu mâna stângă, apoi le strigă muncitorilor de la convertoare:
- Ajutor! Ajutor! Ajutor! urlă cât putu de tare, dând furios din mâna dreaptă, ținându-se de pilon. Ajutor!
247
Cei de sub ei şi mai departe puteau foarte bine să fie nişte siluete pictate; atenția lor era concentrată asupra unui convertor turnând cupru.
Se întoarse spre Leo şi Gant.
- Ai văzut? spuse Leo.
- Veți omorî un om nevinovat, asta veți face!
- Unde-i pistolul? întrebă Gant.
- Nu există nici un pistol! N-am avut niciodată un pistol! Leo zise:
- Două minute.

Blufau! Trebuiau să blufeze! Se uită disperat în jur; podeţul central al pasarelei, tavanul, liniile de macara, câteva ferestre... Liniile de macara!
încet, încercând să nu se dea de gol, privi din nou spre dreapta. Convertorul se retrăsese. Vana din faţă era plină, fumegând, cablurile moi atârnând de cabina de sus. Vana urma să fie ridicată; cabina, acum la şaptezeci de metri depărtare, va aduce vana spre ei, apropiindu-se de liniile care treceau în spatele şi deasupra lui; iar operatorul din cabină -la patru metri deasupra? un metru şi jumătate lateral? - va fi în stare să-l audă! Să vadă!
Doar dacă ar putea amâna momentul acela! Dacă l-ar putea amâna până când cabina era îndeajuns de aproape!
Vana fu ridicată...
- Un minut şi treizeci de secunde, spuse Leo.
Ochii lui Bud se fixară din nou asupra celor doi bărbaţi. Le întâlni privirea pentru câteva secunde, apoi riscă o altă privire la dreapta, prudent, aşa încât ei să nu-i ghicească planul. (Da, un plan! Chiar şi acum, într-un astfel de moment, un plan!) Vana îndepărtată atârna între pardoseală şi pasarelă, cu snopul acela de cabluri părând a tremura în aerul vibrând de căldură. Cabina era nemişcată, apoi începu să înainteze, purtând vana, devenind imperceptibil mai mare. Atât de încet! Oh, Doamne, fă-o să vină mai repede!
Se întoarse din nou spre cei doi.
- Nu blufăm, Bud, spuse Leo. Iar după un alt moment: Un minut.
248
Privi din nou; cabina era mai aproape - cincizeci de metri? Patruzeci şi cinci? Putea distinge o siluetă palidă dincolo de cadrul geamului.
- Treizeci de secunde.
Cum putea trece timpul atât de rapid?
- Ascultaţi, spuse el surescitat, vreau să vă spun ceva -ceva despre Dorrie. Ea... Căută să spună ceva, apoi se opri cu ochii măriţi; văzu o umbră mişcătoare la celălalt capăt al pasarelei. Mai era cineva aici sus! Salvarea!
- Ajutor! strigă el, gesticulând cu braţul. Hei tu! Vino aici! Ajutor!
Umbra mişcătoare deveni o siluetă grăbindu-se într-acolo, alergând spre ei.
Leo şi Gant priviră peste umeri, consternaţi. Oh, Doamne-Dumnezeule! Apoi văzu că era o femeie. Marion.
- Ce faci aici? strigă Leo. Pleacă de-aici! Pentru numele lui Dumnezeu, Marion, coboară!
Ea părea să nu-l audă. Veni în spatele lor, cu obrajii îmbujoraţi, cu ochii larg deschişi, cu chipul apărând deasupra umerilor lor compacţi.
Bud îi simţi privirea cercetându-i faţa, apoi coborând spre picioare. Picioarele care tremurau din nou... Dacă ar fi avut un pistol...
- Marion, o imploră el, opreşte-i! Sunt nebuni! încearcă să mă omoare! Opreşte-i! O să asculte de tine! Pot explica ce e cu lista aceea, pot explica orice! Jur că nu mințeam...
Ea continuă să-l privească, în cele din urmă, spuse:
- Aşa cum mi-ai explicat de ce nu-mi spuseseşi nimic despre Stoddard?
- Te iubesc! Jur pe Dumnezeu că te iubesc! La început m-am gândit la bani, recunosc, dar te iubesc! Ştii că n-am mințit!
- *Cum* pot să ştiu? întrebă ea.
249
-Ți-o jur!

- Ai jurat atâtea alte lucruri... Degetele ei păreau să se arcuiască pe umerii bărbaților; lungi, albe, cu unghii trandafirii; păreau să-i împingă.
- Marion! N-ai să faci asta! Nu când noi... *după* ce noi... Degetele ei apăsau mai adânc în stofa umerilor, împingând...
- Marion, se rugă el, în zadar.
Dintr-o dată deveni conştient de vuietul sporit din topitorie, un huruit. Un val de căldură se abătu din dreapta lui. Cabina! Se întoarse, ținându-se de pilon cu ambele mâini, lat-o! - la nici şapte metri depărtare, huruind tot mai aproape pe şinele de deasupra, cu cablurile acelea întinse din burta cabinei. Prin deschiderea din capătul din față vedea un cap aplecat, într-o cască cu vizor. Căldura vanei care se apropia îi apăsa pieptul.
- Ajutor! Tu! în cabină!
Casca cenuşie, tot mai aproape, nu se ridică deloc. *Surd?* Era idiotul nenorocit *surd!*
- Ajutor! urlă el, sufocându-se, din nou şi din nou, dar fără rost.
- Cel mai zgomotos loc din topitorie, spuse Leo, e în cabinele alea. Şi zicând asta, făcu un pas înainte. Gant îl urmă. Marion venea în spatele lor.
- Ascultă, zise Bud împăciuitor, ținându-se din nou cu mâna de paravanul din spate. Te rog...
Se uită la fețele lor ca nişte măşti, cu excepția ochilor în flăcări.
încă un pas mai aproape.
Pasarela se cufundă şi se îndoi ca o pătură scuturată. Fierbințeala de cuptor din dreapta începu să se extindă în spatele lui. Chiar aveau de gând s-o facă! Nu blufau! Aveau de gând să-l omoare! Era lac de sudoare.
- Bine! strigă el. Foarte bine! Credea că face o traducere din spaniolă! I-am scris biletul în spaniolă! Am rugat-o să-l traducă...
250
Vocea lui se stinse, apoi muri.
Ce se întâmpla cu ei? Fețele lor... lipsa de expresie a măştilor dispăruse, se transformase în... într-o jenă şi un dispreț scârbit, iar ei se uitau jos la...
Se uită şi el jos. Pantalonii îi erau închişi la culoare în față, o pată care se întindea din aproape în aproape pe cracul drept. Oh, Doamne! Japonezul... japonezul pe care îl ucisese - acea caricatură blestemată, tremurătoare, clănțănitoare de bărbat care îşi uda pantalonii - era *efl* Era *el însuşi?*
Răspunsul era în fața lor.
- Nu! țipă el. Nu sunt ca el! Se întoarse cu spatele. Piciorul îi alunecă pe podețul umed şi-i fugi de sub el. Mâinile i se desprinseră de pe față şi se zbătură în aer. Căldura îl sufoca. Căzând, văzu un disc uriaş, verde mişcător, dedesubt; gazos, învolburat, lucitor...
Tare în mâinile lui! Cablurile! Trupul se îndoi, cabrân-du-se, smucindu-l de subsuori şi zdrobindu-i palmele de firele de oțel. Atârna, bătând din picioare, agățat de cablul întins, cu ochii pe el, văzând fibrele desprinse care îl înțepau ca nişte ace în palme. Un haos de sunete; un fluier spintecând aerul, țipătul unei femei, voci deasupra, voci dedesubt... îşi privi mâinile. Sângele începuse să i se prelingă pe încheieturi - căldura de cuptor era insuportabilă, amețitoare, învăluindu-l cu duhoarea otrăvitoare a cuprului - vocile strigau spre el - îşi văzu mâinile începând să se deschidă - îşi dădea drumul pentru că aşa voia, tot aşa cum sărise de pe pasarelă, însă instinctul îl făcuse să se prindă de cablu, dar acum îşi înfrângea instinctul - mâna

stângă se deschise, cădea... atârna de dreapta, care începuse să sfârâie din cauza căldurii, pe spatele mâinii era ulei, de la pilon sau de la lanț sau de la altceva, iar ei nu l-ar fi împins - crezi că poate ucide *oricine?* - sărise, iar acum îşi dădea drumul pentru că asta voia, asta-i tot, şi totul era în regulă, iar genunchii nu-i mai tremurau, oricum nu-i tremuraseră prea tare, genunchii nu-i mai tremurau pentru că era din nou sub control, nu văzuse când i se desfăcuse mâna dreaptă, dar trebuie să se fi desfăcut, pentru că ateriza în căldură, cablurile îşi reveniră, cineva striga aşa cum strigase Dorrie în puț
251
şi Ellen atunci când primul glonț nu fusese suficient - persoana asta țipa îngrozitor, apoi subit el era acela şi nu se putea opri! De ce țipa? De ce? De naiba să fie el cel care...
Țipătul care înjunghiase nemişcarea de moment a topitoriei se curmă cu un plescăit vâscos. Din cealaltă parte a vanei, un val verde sări afară, arcuindu-se, forfecând pardoseala într-un milion de stropi. Sâsâiră uşor pe ciment, trans-formându-se încet din verde în auriu.
15
Kingship rămase la topitorie. Gant o însoți pe Marion înapoi la New York. în avion rămaseră tăcuți şi nemişcați.
După o vreme, Marion scoase o batistă şi şi-o apăsă pe ochi. Gant se întoarse spre ea, cu fața palidă.
- N-am vrut decât să mărturisească, spuse el cu un ton de părere de rău. N-aveam de gând *s-o facem.* Şi a mărturisit. De ce a trebuit să se smucească aşa?
Le luă mult timp cuvintelor ca să ajungă la ea. Aproape în şoaptă, spuse: - Nu mai...
- El îi privi fața întunecată.
- Plângi, îi spuse el blajin.
Ea se uită la batista din mâinile ei, văzu locurile umede. O împături şi se întoarse spre hubloul ei. Foarte calmă, spuse: Nu plâng pentru el.
Se duseră la apartamentul lui Kingship. Când majordomul luă paltonul lui Marion - Gant îl păstră pe al lui - îi spuse:
- Doamna Corliss e în salon.
- Oh, Dumnezeule, spuse Marion.
Intrară în salon, în lumina târzie a după-amiezei, doamna Corliss stătea lângă o vitrină, uitându-se la o figurină de porțelan. O puse jos, întorcându-se spre ei.
- Atât de curând? spuse ea, zâmbind. V-a plăcut... Miji ochii din cauza luminii, spre Gant.
- Oh, credeam că sunteți...
252
Traversă încăperea, uitându-se dincolo de ei pe holul pustiu.
Ochii ei se întoarseră spre Marion. Sprâncenele i se ridicară, apoi zâmbi.
- Unde e Bud? întrebă ea.